

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK VERSE
BOOK FIVE

THE ANNIHILATOR

R U N Y X

www.runyx.com <https://runyx.com> <https://runyx.com>

AnnIHILATOR

DARK VERSE BOOK 5

OceanofPDF.com

RUNYX

OceanofPDF.com

Yok Edici Karanlık

Ayet #5 RuNyx

Telif Hakkı © 2022 RuNyx

runyxwrites.com tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, fotoğraf, kayıt veya diğer araçlar da dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya yeniden satılamaz.

Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yazarın önceden yazılı izni olmadan elektronik veya mekanik yöntemlerle çoğaltılamaz veya herhangi bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kopya sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Lütfen bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı Nelly R.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[OYUN LİSTESİ](#)

[Yazarın Notu Ay](#)

[Gölge BİRİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

İKİNCİ BÖLÜM

9. Bölüm 9

10. Bölüm 10

11. Bölüm 11

12. Bölüm 12

13. Bölüm 13

14. Bölüm 14

15. Bölüm 15

16. Bölüm 16

17. Bölüm 17

ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM

18. Bölüm 18

19. Bölüm 19

20. Bölüm 20

21. Bölüm 21

22. Bölüm 22

23. Bölüm 23

24. Bölüm 24

25. Bölüm 25

26. Bölüm 26

27. Bölüm 27

[28. Bölüm 28](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[Yazan: RuNyx](#)

[OceanofPDF.com](#)

OYUN LİSTESİ

Korkunç Şey || AG
Play With Fire || Sam Tinnesz ft. Yatch Money
Gangsta || Kehlani
Misafir Odası || Echos
In Flames || Dijital Hançerler
Rosenfeld'i İstiyorum
Şeytanın Belkemiği || İç Savaşlar
Devil's Girl || Overnight ft. Melody Michalski
En Karanlık Odanızdaki Kurt || Matthew Mayfield
Hayalimdeki Karanlık | Verona'nın
Ateş Yak || Rachel Taylor
NFWMB || Hozier
Efsaneler Gibi Yaşa || Ruelle
Can't Help Falling in Love (Dark Version) || Tommee
Profitt
ft. Brooke
Heavy In Your Arms || Florence and The Machine

Arms || Christina Perri
Like Lovers Do || Hey Violet
Like U || Rosenfeld
Horns || Bryce Fox
Jekyll & Hyde || Bishop Briggs
Heaven || Julia Michaels
Not Your Baby || Cadmium
Rabbit Hole || Aviva
Play Dirty || Kevin McAllister ft. Sebell
Benim İçin Yap || Rosenfeld
Castle of Glass (Acapella) || Linkin Park
Dark Nighths || Dorothy
Sanctified || Nine Inch Nails
Caught in the Fire || Klergy
Biz Onlara Karşı || Danimarka +
Kış İçimizdeki Şeytan || Dijital
Hançerler Sır || Danimarka + Kış
Akıl Oyunları || Sickick
Castle || Halsey
Vacant || Echos
Walk On Fire || RAIN
Heavenly || Cigarettes After
Sex Let Me Out || Hidden
Citizens Darkside || Oshins
feat. HAEL
25 || The Pretty Reckless
Pyrokinesis || 7Chariot
Toxic || 2WEI

Aşk ve Savaş || Fleurie
Kalp Kalp Kafa || Meg Myers
Daddy Issues || The
Neighbourhood I Wanna Be Your
Slave || Måneskin Dark Side ||
Ramsey
Fetiş || Selena Gomez
OMG || Marian Hill
Kan + Su || Torun
Azizler || Echos
Trouble (Stripped) ||
Halsey Fire of Love || Jesse
Jo Stark Cherry || Lana Del
Rey
Fallin' || Sufle Ft. Gökcan Sanlıman
How Villains Are Made || Madalen
Duke Sick Thoughts || Lewis Blissett
Unholy || Hey Violet
Hurt Me Harder || ZOLITA
Middle of the Night || Elley
Duhé Battle Cry || Imagine
Dragons Arsonist's Lullabye ||
Hozier
Blood on Your Hands ||
Veda Animal || AG x
MOONZz
The Devil is a Gentleman || Merci Raines
Delilik || Kabile Kanı
Bir Silaha Dönüşen Aşk || Madalen Duke

İç Huzurun Ölümü || Kötü Kehanetler
Kontrolümü Kaybediyorum || X-Ray Köpeği

Seri Katil || Moncrieff x Yargıç
See You Bleed || Ramsey
Real Boy || Lola Blanc
Flames || Tedy
Katliam || Kim Petras
Paint It Black || Hidden Citizens
Köle || Ramsey
One Way or Another || Until the Ribbon Breaks
Nothing's Gonna Hurt You Baby || Cigarettes After
Sex Lost in the Fire || The Weeknd ft. Gesaffelstein
This is War || Thirty Seconds to Mars
İçinizde Bir Kahraman Var || Tommee Profitt ft. Fleurie
Forever || Labrinth
Aldığın Her Nefes || Chase Holfelder
Yansımalar || Mahalle
Not Afraid Anymore || Halsey cover by Roniit
I Wanna Be Yours || Arctic Monkeys

[SPOTIFY'DA DINLE](#)

[YOUTUBE'DA DINLE](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YAZARIN NOTU

Bu kitap Dark Verse serisinin beşinci kitabı. Kitap yeni bir çifti ele alsa da, önceki kitaplarda yer alan karakterler ve olaylar bu kitaptaki olay örgüsünü büyük ölçüde etkilemektedir. En iyi okuma deneyimi için serinin sırayla **(Yırtıcı, Azrail, İmparator, Sonlandırıcı,** bu sırayla) okunması tavsiye edilir. Bu bağımsız bir kitap **DEĞİLDİR.**

Lütfen bu kitabın yarı askıda bittiğini ve tüm serinin 2022'de çıkacak son kitapta tamamlanacağını unutmayın. Daha fazlası kitabın sonunda.

Eğer önceki kitapları okuduysanız, bu kitap içlerinde en karanlık olanıdır. Gerçekten, bu tetikleyici uyarıları dikkate alın. Bu karakterlerin kafasının içinde olmak gerçekten karanlık bir yerdir - biri sınırdaki sosyopat / psikopat ve diğeri yoğun bir şekilde travmatize edilmiştir. Bu kitap grafik şiddet, küfürlü dil ve tavsiye edilen cinsel içerik içermektedir.

Sadece 18 yaş üstü için. Çok fazla cinsel içerik gibi. Bu, en çok seks sahnesi içeren kitabım olabilir. Cinsel travma bu hikayenin bir parçası ve bu yüzden seks de iyileşmede kullanılıyor ve bu karakterler arasında gelişim ve büyüme için işe yarıyor.

İçerik uyarıları: Bu kitap hafif somnofili, hafif nefes oyunu, hafif bıçak oyunu, röntgencilik, güç oyunu, hafif şaplak, rıza dışı rıza, psikopatik davranış, takip, kan, insan kaçakçılığı, cinsel kölelik, reşit olmayan birine cinsel saldırı sahneleri içerir, çocuk istismarı, deri ticareti, cinayet, kundaklama, suikast, işkence, tecavüz, zorla uyuşturucu kullanımı, organ ticaretinden bahsedilmesi, intihardan bahsedilmesi, intihar düşüncesi, depresif dönemler, travma sonrası stres bozukluğu, Stockholm sendromu, BDSM.

Bunlardan herhangi birini okumak ruh sağlığınıza herhangi bir şekilde zarar veriyorsa, sizi içtenlikle duraklamaya çağırıyorum.

Kitaba devam ederseniz, umarım bu yolculuktan keyif alırsınız.

Teşekkür ederim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

dolu bir dünyada kendini bulamayan herkese
İnsanlar,
Kaybolmak zor bir önsözdür, ama çok güzel bir hikayedir
seni bekliyor.
Cesaretinizi toplayın ve sayfayı çevirin.

OceanofPDF.com

MAYMUN

YALNIZ.

Sessiz.

Kilitlendi.

Ellerini dizlerine koy.

Tüyleri diken diken oldu.

Saç tutamları omuzlarının üzerinden sarkıyordu.

Derin bir nefes aldı ve etrafına bakma dürtüsüne direndi.

Saatlerce o küçük dolaba tıkılmıştı ve her saat daha da dayanılmaz hale geliyordu.

Küçük zihnini baskı altında tutan karanlık yavaş yavaş tanıdık gelmeye başladı. Bir zamanlar yabancı olan karanlık, şimdi yeni bir dost olmuş, onu kollarıyla sarmıştı.

Bacakları soğuk zeminde çaprazlama katlanırken kendi kolları gevşedi ve parmakları oynamaya başladı.

Saçlarının bukleleriyle tekrar tekrar oynuyordu.

Görmek için göz kırpmaya çalışmayı

bıraktı. Artık sadece rahat nefes

alıyordu.

Üç yaşındaydı. Kilitli.

Sessiz

.

Tek

başına

.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

GÖLGE

YANGIN.

Isı, sıcaklık ve ışıık. Isı, yıkım
ve ölüm.

Ateşin doğası onu her zaman büyülemişti, renkleri daha da çok. Bir alevin kalbindeki mavinin titreyişini, bir insanı kör edebilecek kadar beyaz bir sarıya dönüşmesini, gökyüzünde batan güneş gibi turunculara ve kırmızılara derinleşmesini izlemeyi severdi.

Evet, ateşi severdi. Her zaman severdi.

Alevlerden ilk kez ne zaman etkilendiğini hatırlıyordu. Yetimhanede onunla birlikte kalan bir çocuk sürekli derisinin altında yanma olduğundan şikayet ediyordu. Bu fikir onu büyülemişti. Sonra alevleri görmüştü, renkler gözlerinin içine işliyordu. Dünyanın geri kalanı, renklerin geri kalanı ona hiçbir zaman tam olarak doğru görünmemişti. Yetimhanenin bakıcısı bunun sebebinin

İblis gözlü, çünkü o bir iblis çocuğuydu. Ona da ölümün adını vermişti.

Belki de öyleydi, çünkü tam o hafta adamı ateşe vermiş ve kıvılcımlar vücudunun üzerinde dans ederken gülümsemişti, çığlıklarının sesi resimdeki tek rahatsız edici şeydi. Çığlık atmalarından hoşlanmıyordu. Gürültü kulaklarına sertçe çarpıyor, dilinde ekşi bir tat bırakıyordu. Seslerin tadını neden alabildiğini anlamıyordu ama çığlıklar hoşuna gitmiyordu. Hayır, o bir anda ortaya çıkarken sessiz kalmalarını, ölümlerine hükmetmeden önce yüzlerinde içgüdüsel bir şeyin anlık ifadesini görmeyi tercih ediyordu.

Bu bakışın ne olduğunu her zaman anlayamamıştı. Duygular ondan kaçıyor. Onları görüyor ve daha sonra tanıyabiliyordu ama o dehşetin nasıl bir his olduğunu ya da acının nasıl yaşandığını anlamıyordu. Başkaları gülerken, ağlarken ve empati kurarken o hiçbir şey hissetmiyordu.

Belki de bu yüzden dikkatini çekmişti.

Belki de daha önce hiç kimsede görmediği kadar duygu yüklü olduğu içindi. Belki de saçındaki alevdi. Ya da belki de onları geri alamayacağı bir şeyle bağladığı içindi.

Her neyse, ateşi onunkini bulduğu andan itibaren kaderi mühürlenmişti.

Gölgelerin arasında oturmuş onu izliyordu.

Müzayede kulübünün yanıp sönen ışıkları sahnenin üzerinden geçti, yarı saydam cüppeler içindeki üç kadın ortada duruyordu. Yan taraftakilere bakmadı, onun

Heterokromatik gözler ortadaki üzerindeydi. Onu inceledi, ayaklarının dibinde göz kırpışını, yüzünün dünyaya karşı ölü oluşunu. Yaşadığına dair tek işaret saçlarıydı, ilk andan beri dikkatini çeken saçları.

İçkisini yudumlar gibi yaptı ve bu gece kimin ellerinde öleceğini merak etti. Hepsi ona asla teklif vermemeleri gerektiğini biliyordu, taliplerinin cesetlerinin izi yüksek sesle bir mesaj gönderiyordu. Yine de, her zaman birileri bunu yapardı. Birileri her zaman kaderlerine meydan okurdu. Ve her zaman biri ölürdü. Son seferinde beynine bir keskin nişancı kurşunu isabet etmiş, zavallının kanı solgun tenine sıçramıştı. Bu sefer daha kişisel bir şey yapacaktı. Belki de o izlerken onları benzine boğacaktı.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırdı. Gözleri iyi giyimli erkeklerden oluşan kalabalığı taradı, doğrudan gölgeli köşelere gitti, onun orada kaldığını biliyordu. Bu hoşuna gitmişti.

Kadının onun silüetini gördüğü anda yüzünde nefret ve ihanet karışımı bir ifadenin herkesin görebileceği şekilde kazındığını gördü. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Saplantısı derinleşti.

Henüz bir alev olmasa da, sadece bir kor olsa da, onun kızıydı.

Onu izledi, dikkatle yüzündeki nüanslara odaklandı.

Bir gün, o bir cehennem olacaktı ve o da onu kontrol eden şeytan olacaktı.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

ASHES

"Bu vahşı uçurumda, uyanık zebani
cehennemin eşiğinde durdu ve bir süre baktı."

-John Milton, Kayıp Cennet

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

LYLA, 5 YEARS AGO

İlk kez bir seks kulübüne giriyordu. Bu kulüpler hakkında çok şey duymuş olmasına ve oraya götürülen birçok kız tanınmasına rağmen, bir şekilde kendini hiç orada bulmamıştı.

Ve Moonflame olabildiğince lüks bir yerdı. Bu geceki alıcısı, pahalı bir saati ve güzel bir takım elbisesi olan kır saçlı bir adam, onu koridordan aşağıya ve geniş açık salona götürürken belinden tuttu. Yüksek tavanlardaki avizelerden kadife kırmızısı koltuklara ve pırıl pırıl ahşaba kadar her şey lükstü. En karanlık anlarında göz ucuyla baktığı lüks, hiçliğe geri dönmüştü.

Lyla, salonun etrafında oturan, sadece sohbet eden ve içkilerini yudumlayan, bazı kadın ve erkeklerin maske taktığı, bazı kız ve erkeklerin ise yüzlerinin çıplak olduğu, soyunmanın çeşitli aşamalarındaki insanları izledi. Bu bir parti içindi

ve Lyla gücün her yönden kendisini ittiğini hissedebiliyordu.

Sinirlerini yutarak, hazırlıksız bir şekilde, kendisini lüks salonun diğer ucundaki bir kapıya yönlendiren adamı takip etti. Adam akıllı biriydi; açık artırmada ona teklif vermemiştir. Bunun yerine doğrudan yaşadığı siteye gelmiş ve onu bir yıllığına satın almıştır ve Lyla dehşete düşmüştü çünkü adamın gözlerindeki sadist bakıştan hoşlanmamıştır ve yeni kontratından haberi olup olmadığını bile bilmiyordu. Genelde sadece açık artırmaları izlerdi, bu yüzden gün içinde gerçekleşen bir anlaşmayı nasıl bilebileceğini bilmiyordu.

Belinden bağlanan siyah, tüllü, şifon bir elbise giymiş ve iç çamaşırını giymemiştir; kır saçlı adam onu bir tür oditoryuma götürürken gecenin sonunda başına geleceklerden korkuyordu. Stadyum benzeri bir arenaydı, arkasındaki yüksek katlarda kanepeler vardı ve insanlar bu kanepelerde oturmuş onu izliyordu. Ancak boş bir orta alan yerine, uzun kırmızı duvarlar sıralanmıştı ve giriş için ortada sadece bir açıklık vardı.

Bir labirentti.

O daha manzarayı tam olarak kavrayamadan, yanındaki canavar onu seyircilere doğru çevirdi ve elbisesini çekiştirerek açtı, böylece göğüsleri onların şehvet dolu bakışları önünde ortaya çıktı.

"Bayanlar ve baylar," diye duyurdu. "Bu gece kölemi kim yakalarsa onunla oynama şansı elde edecek."

İçini bir korku kapladı, gözleri maskeli ve maskesiz insanların üzerinde uçuştı. Hepsi hastaydı. Her biri. Çok hastaydılar.

"Hayır." Sözcük kontrol edemedi ağzından kaçtı ve büyük bir elin yanağına vurduğunu hissetti.

"Konuşmuyorsun, kızım!"

Cildi yanarken ayaklarına baktı, beyni öfke, acı ve iğrenmeyle savaşıyordu ve bunu durdurmak için çaresiz olduğunu biliyordu. Canavar ellerini arkasından sıkıca çekerek bileklerini derisini aşındıran bir tür iple bağladı.

"Kaç," dedi canavar onun yanan yanağına hafifçe vurarak. "Biz seni bulmadan önce birkaç dakikalığına kendini kurtar."

Damarlarını dolduran adrenalinle bir an bile beklemeden labirentin içine daldı ve herkesin gözünden kaçtı. Duvarlar etrafını sarmıştı, kendisinden bir baş daha yüksekti ve onu izleyen gözlerden saklamaya yetiyordu. Derin bir nefes aldı, iki tarafa da baktı, sonra sağa doğru fırladı ve çıkmaz sokağa gelene kadar son sürat koştu. Göğsü kabarmış, elbisesinin yarısı çözülmüş bir halde sola doğru döndü, nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu, sadece kaçıp kurtulmak istiyordu ama kaçış olmadığını bilmenin verdiği güçsüzlük gözlerini yakıyordu.

Onlardan nefret ederdi.

Kendisini insanlık dışı hissettirdikleri için her birinden nefret ediyordu.

Gözyaşları yanan yanağına battı, çenesinden aşağı indi ve dönüp koşarken düştü.

Etrafındaki kahkahaları duydu, bazı sesleri olması gerekenden daha yakından duydu ve duvarlar üzerine daha da kapandı. Durup kendini saklayamadı bile, yukarıdaki koltuklarından onu görebildiklerini biliyordu ve Tanrım, hepsini öldürmek, ona böyle davrandıkları için onları tamamen yok etmek istiyordu. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Hiçbir şey.

Bir dakika ya da bir saat sonra, bilmiyordu, sola döndü ve labirentin ortasındaki küçük bir açıklığa bakarak durdu. Durduğu yerden tüm oditoryumun etrafını görebiliyordu ve tam ortada, diğerlerinin görüş alanında olduğunu fark etti. Yukarıdaki koltuklarda beş adam vardı; biri bir kıza aletini yalatıyor, ikisi bir kızı beceriyor, diğer ikisi de birbirlerine otuz bir çekiyordu. Maskeli bir kadın başka bir tarafta oturmuş, sahneyi izliyor ve bir kız tarafından yeniliyordu.

O kadar çok insan onun çaresizliğini izliyor ve hiçbiri yardım etmek için bir parça insanlık bulmaya istekli değil.

Labirentin diğer ucundan iki adam çıktı, maskeleri yüzlerini gizliyordu ve ona doğru geldiklerinde kendini hazırladı.

Kalbi boğazında, kollarından tutup odanın ortasına sürüklemelerini izledi, kaçmaya çalışsa da çırpınışları nafileydi. Saniyeler

Adamlar birbirleriyle yabancı bir dilde konuşarak, elleri kadının pazularını sıkıca kavrayarak geçti.

Yenildi, gözlerini kapattı ve kendini kaybetmeye hazırladı.

Ve aniden duydu.

Nefesler ve çığlıklar havada çınladı ve gözlerini kırpıştırarak açtı, izleyen herkesin neden aceleyle dışarı çıktığını anlayamadı.

Alıcısı gri saçlı canavar bir kanepede oturuyordu, boğazı kesilerek açılmış, beyaz gömleği kırmızıya boyanmıştı. Lyla dehşet içinde diğerlerinin bir çıkıştan kaçışını izledi, tam o sırada bir bıçak fırladı ve onu tutan adamlardan birinin boynuna saplandı. Göğüslerine sıcak bir şey sıçradı, kollarındaki kavrama gevşedi, Lyla şok içinde vücudundaki kana baktı. Onu tutan diğer adam kaçmaya başladı ama sırtına bir bıçak saplanmıştı.

Dehşete kapıldı, köklü bir hayatta kalma içgüdüleriyle doldu, labirente geri atladı ve kendini duvara sıkıştırarak nispeten güvenli bir yere doğru koştu. Alıcısıyla sorunu olan her kimse, o bunun bir parçası olmak istemiyordu. Yüksek bir yerden görülebileceğini bildiğinden, bir şekilde çömelip koşmayı başardı, kendini olabildiğince küçülttü, kolları arkasındaki bağların içinde gerilirken nefesleri ağırlaştı.

Oturma alanının doğrudan görüş alanından uzakta bir köşe bularak doğruldu, nefesini tuttu, gözleri herhangi bir tehlikeye karşı çılgınca taradı.

Ve bir bıçağın ensesine dokunduğunu hissetti.

Vücudu gergin, kalbi korkuyla dolu bir halde donakaldı.

Bıçak omurgasının hizasında ilerliyordu, keskin ucu derinin hemen yüzeyindeydi. Birazcık baskı uygulasa onu parçalayıp açacaktı. Gözlerini kapattı, bu his içinde korku ve başka bir şey uyandırdı, umutsuzca katilin ona işkence etmemesini umdu.

Bıçak sırtında gezinmeye devam ederken sıcak, uzun bir bedenin ön tarafına bastırıldığını hissetti ve kolları titreyerek gözlerini kapadı.

Boynunun yanında bir nefes, burnunda tanıdık bir şeyin kokusu ve kulağında ölümün sesi.

"Gözler, flamma."

Başını geriye doğru eğdiğinde gözleri açıldı, şok oldu ve vücuduna başka bir şey doldu.

Şeytani, uyumsuz gözler maskenin arkasından onunkilere kilitlendi ve nefesi kesildi.

Gelmişti.

Onun için gelmişti.

Onun için

öldürmüştü.

Lyla hıçkırır hıçkırır ağlamaya başladı, vücudunu yoğun, akut bir rahatlama kaplamıştı.

Bıçağı bileklerini tutan bağları parçaladığında, kendini onun göğsüne fırlattı, vücudunun donduğunu hissetti ve ona sarıldı, gözyaşları gömleğini ıslattı, kokusu onu sardı, sıcaklığı kemiklerindeki soğuğu kovaladı.

Adamın bir elinin bileklerini arkasından tuttuğunu hissetti -
bağlara benziyordu ama bir şekilde bağlı hissetmiyordu
-Diğer eli çenesini kavramak için geldi. Başparmağı,
yanağındaki gözyaşlarını izlemeden önce dudaklarında
gezindi, bakışları onun ağlamasını hayranlığa benzer bir
şeyle izledi.

Dudakları kızın yanağına geldi, dili kızın gözyaşlarını
yalamak için dışarı fırladı, sonra geri çekildi, kızın iliklerinde
hissettiği doğuştan gelen bir sahiplenmeyle onu izliyordu.

"Geleceğini düşünmemiştim," diye fısıldadı dudaklarının
arasındaki boşluğa, vücudu son birkaç dakikada hissettiği
duygularla dolup taşmıştı.

Bakışları yoğunlaştı ve eğildi, tam ağzına karşı konuştu,
sözleri dudaklarına değdi ama zar zor, o kadar yakındı ki
teninde hissetti, bir vaat ve tehdit tek bir cümlede hem onu
talep ediyor hem de ele geçiriyordu.

"Her zaman senin için geleceğim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

LYLA, PRESENT DAY

CANAVAR ÖLECEKTİ.

İçini çekerek, babası yaşındaki orta yaşlı adamın ihaleyi kazandıktan sonra müzayede salonunda kendisine doğru yürümesini izledi. Işık darbelerinin güçlendirdiği karanlık ortam ne yakışıklılığını ne de servetini gizleyebilmişti. Müzayede kapısından içeri adım atabilmek için varlıklı olması gerekiyordu ve görünüşü bir şey ifade etmiyordu. Daha kötüleriyse de birlikte olmuştu. Daha da önemlisi, en kötü canavarların güzel bir yüzün altında nasıl gizlendiğini herkesten daha iyi biliyordu. En iğrenç fantezilerini yaşamak için bu cehennem çukuruna gelirler, yırtılır, parçalanır ve eşleri, aileleri ve çitleri olan namuslu, ahlaklı vatandaşlar olarak yukarıdaki cephelerine geri dönerlerdi. En çok bu türden nefret ederdi. Çimenlerin arasındaki bir yılanla değil de açıkça canavar olan bir canavarla uğraşmak daha kolaydı.

Adamın gözleri, yarı saydam bornozun içinde sergilenen formunu, boynundan aşağıya, iri göğüslerine, ağdalı tümseğine ve boyalı ayak parmaklarına kadar inceledi ve birçok kez sonra bile, şehvet düşkünü bakışlar karşısında irkilmesini güçlükle kontrol edebildi.

Ona neden teklif verdiklerini biliyordu. Nadir bulunan biriydi, sarışınlar ve esmerler denizinde egzotik, doğal bir kızıl saçlı zevkti ve çekiciydi. Her teklifte iyi para getiriyordu, tam da bu yüzden organizatörler onu sahneye çıkarmaya ve aptallar da hayatlarını riske atmaya devam ediyordu. Güçleri ve kibirleri gözlerini kör etmişti ve hepsi de bundan paçayı kurtaracaklarını düşünüyorlardı.

Yanılıyorlardı. Altı yıl boyunca, her biri yanılmıştı ve bunun için konuşacak bir düzineden fazla ceset vardı.

Düşüncelerine dalmadan önce, yüz ifadesini ilk eğitimcilerinin ona öğrettiği dingin sükûnet haline getirdi.

"Yumuşak ve davetkârsın. Güzel görün, çeneni indir ve sessiz kal."

Adam -açık artırmada onu satın alan on beşinci adam olduğu için ona kafasında On Beş diyordu- ona yaklaştı ve uzun, dalgalı saçlarından bir tutamı eline aldı.

Saçına dokunmamalıydı.

Bu düşünceyi dile getirmedi.

"Adın ne tatlım?" diye sordu yumuşak bir sırıtışla, gözlerindeki şehvet dolu bakışlar kadının onun ne düşündüğünü tam olarak anlamasına yetecek kadar çıplaktı.

"Lyla," diye konuştu sessizce, tam da konuşmak için eğitildiği ses tonuyla.

Her kız, görünüşüne uygun bir şekilde eğitilerek en çekici hale getirilirdi. Lyla için her şeyin yumuşak, uysal, uysal olması gerekiyordu - sesi, tavırları, duruşu. Aynı anda hem seksi bir siren hem de tatlı bir itaatkâr izlenimi vermeliydi.

Tek arkadaşlarından biri olan Malini ise tam tersi şekilde eğitilmişti. Cesur ve atılgandı. Ona çılgınca davranması, bir erkeğin onu evcilleştirmek istemesini sağlaması söylenmişti. Bu düşünce onu küçük bir eğlenceye sürükledi. Eğitimciler her şeyi yanlış anlamıştı. Hepsi rol yapıyorlardı. Malini en nazik, en tatlı ruhtu. Lyla, diğer kız onu annelerin ya da kız kardeşlerin sevdiklerini yatıştırdığını hayal ettiği şekilde yatıştırdığında -hafif dokunuşlar, yumuşak sözler ve başka bir gün görmek istemesine yetecek kadar sevgiyle- kaç kez onun ilgisini aradığını hatırlayamıyordu. Ama arkadaşını birkaç aydır görmemişti ve etrafa sorduğunda, bakıcılardan biri bir adamın onu uzun bir sözleşme için aldığını söylemişti. Bu, onu bir daha görmesi için yıllar geçmesi anlamına gelebilirdi, tabii onu bir daha görürse.

"Peki sen kaç yaşındasın?" Alıcının sözleri düşüncelerini böldü ve tekrar odaklanmasını sağladı. Onun gibi erkeklerin ne istediğini çok iyi biliyordu ve yirmi dört yaşında olmasına rağmen "On sekiz" dedi.

Adam gülümsedi. Lanet olası pislik. En azından canavarlığını gizlemeye çalışsa da, artık dürüstlüğe inanmak için masumiyeti parçalayan çok fazla yetişkin görmüştü.

Adam utanmadan kadının göğsüne dokundu ve kadın kıpırdamadan durdu, elleri adamın ağırlığını test etmesine izin verirken yanlarında yumruk oldu.

Sadece ölmeyecekti, ölecekti de.

Nefesini tuttu, gözleri odanın karanlık köşelerinde dolaştı, gölgelerdeki şeytanın silüetini göremedi, lanetli varlığının hem felaketi hem de nimeti olan birini. El onu mıncıklarken, zihninin onu altı yıl önce müzayededeki ilk kez gördüğü ana, onu ikinci kez gördüğü ana kaymasına izin verdi. Hissettiği şaşkınlığı hatırladı, çünkü onu tekrar bulacağını düşünmemişti ve ona teklif vereceğine dair bir umut hissetmişti. Onu seçecek kişinin o olmasını istemişti. Ama o seçmemişti. Köşesinde oturmuş ve başka bir adamın onu kazanmasını ve müzayede evinden bir blok ötedeki otele götürmesini izlemişti.

Yüzüne sıçrayan kanı ilk kez o gece hissetmişti; kendisini soymak üzere olan adamın kafasında bir kurşun deliği açılmıştı. Olduğu yerde donup kalmıştı, gözleri pencereden dışarıya, adamın silüetine

Karşı binada bir adam hareket ediyordu ve onun o olduğunu biliyordu.

Lyla, şimdiki zamandaki On Beş'in açık artırma odasında açık açık göğüslerini çekiştirirken boynunun yan tarafını öpmek için eğildiği gölgeli köşeleri izledi. Köşeler boştu ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Artık daha iyi biliyordu.

İzliyordu. Her zaman izliyordu.

Bunu ikinci kez açık artırmaya çıkarıldığında öğrenmişti ve onu bir haftalığına eve götüren iki adam da ilk gece banyoyu kullanırken kendilerini dikenli telle boğulmuş halde bulmuşlardı. Dışarı çıktığında adamın tezgahın üzerine siyah, ebedi bir gül ve değiştirebileceği bir takım kıyafet koyduğunu görmüştü, adam gitmeden önce uyumsuz gözleri onunkilere kilitlenmişti. Gül, şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi, simsiyah ve zamanda donmuştu, aldığını hatırladığı ilk hediye idi, kıyafetler ise tenine dokunan en yumuşak kumaştı. İkisini de yanında götürmüştü.

Bir seks kulübünde üçüncü kez, dördüncü kez, beşinci kez ve o ve organizatörlerin geri kalanı bilene kadar tekrar tekrar olmuştu - ona teklif veren herkes öldü. Yine de kız büyük para getirdiği için tekrar tekrar sahneye çıkarıldı ve adam her seferinde onları dışarı çıkarmak için oradaydı.

Bunun büyük olasılıkla onun için bir oyun olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Önemseyen bir adam onu orada çıplak, satın alınmaya hazır bir şekilde bırakmazdı.

Ve yine de orada duruyordu, değersiz, atılmış, sahipsiz. Zihnindeki kara delik açılıp, onu çağırırken ürperdi. Onu, arıyorum onu için düşmek içine o ve her şeyi unutun, varlığıyla ilgili her şeyin Kendinden geriye hiçbir şey kalmayana kadar ezildi.

Adamın dili boynuna dokundu ve tiksinti midesinin çukuruna yerleşti, kara delik yaklaştıkça ve ona doğru savruldukça bedenine olan nefreti yoğunlaştı. Katatonik olması On Beş'in umurunda olmazdı, bedeni olduğu sürece orada olmaması da umurunda olmazdı. Ama birinin onu tamamen kullanmasının üzerinden yıllar geçmişti ve bu orta yaşlı canavarın nasıl bu kadar yaklaştığını anlayamıyordu.

Neredeydi o?

"Efendim, numune alabilmeniz için önce bakiyeyi temizlemeniz gerekiyor." Müzayedecilerden birinin yan taraftan gelen sesi araya girdi. El yordamıyla yürüyen adam doğruldu ve kadının kendini toparlaması için bir anlık rahatlama sağladı.

Lyla bir adım geri çekildi, düşüncelerinin doğru gittiği sarmalı kontrol etmek için nefes aldı, içeri girerse kendini kaybedeceğini biliyordu ama direnmek zordu.

Adam müzayedeciye bir tomar para uzattı ve Lyla şeytanın orada olup olmadığını anlamak için kulübü tekrar gözden geçirdi.

O değildi.

Acı hayal kırıklığını yutkunarak, bu geceden çoğunlukla sağ salim çıkmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

"Hadi gidelim, tatlım." On beşli kolunu kızın beline doladı ve kız onun parmağındaki evlilik yüzüğüne baktı, karısının onun yarı yaşında bir kızı becermek niyetiyle dışarıda olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Ama bu onu ilgilendirmezdi. Mezarlarını kazıyorlardı ve içine düştüklerinde hiçbir pişmanlık duymuyordu.

Dışarı çıktıklarında kalbi çarpmaya başladı.

Dışarıda.

Dışarıyı severdi.

Ama o bunu pek görmüyordu. Büyürken, çocukluğu ve gençlik yılları özel eğitim evlerinde geçmişti. Bazıları yeraltında, bazıları yerüstündeydi ama her zaman içeride, yatağı diğer çocuklarla birlikte bodrumdaydı. Şimdi, büyük ve sıkı korunan bir komplekste, diğer kızların kaldığı bir yatakhane de yaşıyordu ama sebepsiz yere ve refakatçi olmadan dışarı çıkmalarına izin verilmiyordu. Açık artırmayı dört gözle beklemesinin tek nedeni buydu, çünkü biri onu kazanırsa, bir anlığına da olsa dışarıda soluklanabilecek, rüzgarı hissedebilecek ve gökyüzünü görebilecekti.

Adam onu kulübün arka kapısından çıkarıp otoparka açılan ara sokağa götürdü.

"Ben arabamı getirene kadar burada kal," diye talimat verdi On Beşli. "Kaçmaya çalışırsan ne olacağını sana söylememe gerek yok, değil mi?"

Başını iki yana salladı. Kaçanlara ne yaptıklarını biliyordu. Diğer tek arkadaşı da çocukken kaçmıştı ve o günden beri onun peşinde olduklarını biliyordu. Tüm kölelerin sahibi olan Sendika, kimsenin kaçmasına izin vermiyordu. Bir keresinde o da kaçmış ve yakalanmıştı. Ve kaçanlara ne yaptıklarını ilk elden tecrübe etmişti.

Anıyı bir kenara iterek olduğu yerde kaldı. Onun kolaylıkla kabul etmesi üzerine gülümsedi ve gitti.

Binanın arkasındaki sokağın kenarında tek başına duran Lyla, gece gökyüzünü görebilmek için boynunu yukarı kaldırdı, karanlıktan başka bir şey göremeyince yüreği burkuldu. Bazı geceler şehirde yıldızların görünmediğini biliyordu, sadece görünmelerini ummuştu. Onları görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve kısa ama zor hayatında çok az görmüştü. Ama bu gece hiçbir şey yoktu, ay yoktu, yıldızlar yoktu, sadece gri duman ve bulutlarla kaplı sonsuz siyah vardı.

Bazı günler, geleceğin gökyüzü gibi kasvetli, umutsuz ve sonsuz görüldüğü günlerde, varlığının amacının ne olduğunu merak ediyordu. Ama sonra kendine onu ayakta tutan tek şeyi, her sabah uyanmasını ve güne cesaretle başlamasını sağlayan küçük bir cevap arayışını hatırlattı.

Birdenbire ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Ona ilk ulaşan onun kokusuydu, onu izlediği onca yıl boyunca sadece birkaç kez içine çektiği, zihnine kazınmış bir kokuydu. O sadece

Birkaç kez ona çok yaklaştı ve hayatında pek güzel şeyler koklamadığı için tam olarak nasıl koktuğunu bilmiyordu, ama farklı ve erkek kokusuydu ve oydu.

Onun arkasında olduğunu biliyordu. Nefesini başının üstünde hissedebiliyor, sırtındaki iri bedeninin sıcaklığını hissedebiliyor, onunla temas ettiğinde her zaman olduğu gibi uykuda olan duyularının canlandığını hissedebiliyordu. Ve onun arkasında olması her zaman kendisini hem kovalanmış hem de el üstünde tutulmuş hissetmesine neden oluyordu, bu duygu ikilemini kendisinin bile anlaması zordu.

Tanrım, ondan nefret ediyordu, ona verdiği tepkiden nefret ediyordu, ondan daha derinden nefret etmek istemesinden ama edememesinden nefret ediyordu ve onun bunu bilmesinden ve hiç umursamamasından nefret ediyordu.

Kıpırdamadan durdu, sessizliği tek bir kelimeyle bozmadı. Ona bu soruyu birkaç kez sormuştu ve her seferinde aklını karıştırmış, onu şaşkın, hüsrana uğramış ve öfkeli bırakmıştı. Yıllardır olduğu gibi şimdi de öfkesini içinde tutuyordu. Öfke iyiydi. Öfke ona hissettiriyordu. Öfke ona hala hayatta olduğunu hatırlatıyordu.

"Dokunuşu hoşuna gitti mi?"

Ses, onun sesi, arkasından sessizce geldi. Eğer ölümün bir sesi olsaydı, bu onun sesi olurdu. Yine onun sesinin neye benzediğini bilmiyordu, çünkü karşılaştırabileceği bir şey yoktu. Ama hayatında pek çok erkeğin sesini duyduğunu biliyordu ve onunki şüphesiz içlerinde en tehlikelisiydi.

Bu ona birisinin ona anlattığını hatırladığı belli belirsiz bir hikâyeyi hatırlattı; muhtemelen bu hayata atılmadan önceye ait, soluk bir hatıraydı bu; kaval çalan ve kasabadaki tüm kemirgenleri peşine takıp bir uçurumun kenarından ölüme sürükleyen, mutlu ve neşeli bir şekilde dans eden bir adamın hikâyesi. Öyle bir sesi vardı ki -derin, çekici, baştan çıkarıcı, insanları kayıtsızca uçuruma ve kendi ölümlerine sürükleyebilen, kör kaldıkları sürece bundan zevk almalarını sağlayan bir ses. Tehlikeli, tehlikeli bir adamın tehlikeli, tehlikeli sesi. Ölümlüleri ölümlülüklerini test etmeye çağıran ölümün sesi.

Yıllar önce o meşum gecede, onca insan arasından onu bulmuş olması sadece şansıydı.

Sessizliğini korudu, onun melodisine uymayı reddetti.

"Sana bir soru sordum, flamma," diye tekrar hatırlattı ona. Ben de öyle, demek istedi.

Ona neden böyle seslendiğini bilmiyordu. Adını bildiğinden emindi ve daha da emin olduğu bir şey varsa, o da bunun onun gibi bir adamın yapabileceği en yakın sevgi ifadesi olduğuydu. Başlangıçta, ona bu şekilde seslendiğinde, içini umutla doldurmuş ve ona ait olduğunu hissettirmişti. Umudu azaldıkça, bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. O, onun hiçbir şeyi değildi. Onun gibi bir adam hiçbir şeyi sevmezdi.

Dişlerini sıktı, çenesi yerine kilitlendi, vücudunda dönüp ona bakma dürtüsü şiddetlendi. Ama onun oyunlarını biliyordu ve yapabileceği en iyi şeyin şu olduğunu biliyordu

oynamadı. Onun tepkilerini istiyordu ve bunları saklamak ona en azından bir süreliğine güç veriyordu.

'Sesimi bir daha asla duyamayacaksın. Cehenneme git!'

Onunla en son yalnız kaldığı anı zihninde dans ediyordu; ondan cevap almak için yaptığı başarısız girişimler öfkeli bir söze yol açmıştı. Şimdiye kadar ona tek kelime etmemiş olmaktan gurur duyuyordu.

Gümüş renkli bir araba sokağın önünde durdu.

Derin bir nefes alarak, kendisini bu gece için satın almış olan On Beş'ten hiçbir tepki gelmediği için arkasındaki gizlendiği belli olan adamı görmezden gelerek arabaya doğru yürüdü. Yolcu koltuğuna oturdu, yarı saydam bornozundan ve On Beş'in ona bakışından nefret ederek kendini arabaya bağladı. Hepsi ona bakıyordu ama kimse onu görmüyordu, onu diniymiş gibi izleyen adam dışında kimse.

Dönüp adamın durduğu pencereden dışarı baktı, vücudunun silüetini zar zor seçebiliyordu. Elindeki çakmak canlandı ve bir an için onu görünür hale getirdi. Adamın çakmakla oynamasını izledikten sonra başını kaldırdı ve araba hareket etmeye başladığında bakışları birbirine kilitlendi.

"Bu gece seni becermek için sabırsızlanıyorum tatlım," diye kıkırdadı yanındaki canavar.

Dilini tuttu ve ona bu geceki tek penetrasyonun vücuduna girecek bir kurşun olacağını söyleme dürtüsüne direndi.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

LYLA

Birinin ölümünü görmeye asla alışamayacağı bir şey vardı. Bu noktaya kadar kaç kez görmüş olursa olsun, bu olay gerçekleştiğinde her zaman sarsılırdı. Normal, ahlaklı bir insan şok, keder, iğrenme ve korku hissedirdi. Oysa o, muhtemelen bu adamların en alttakiler olduğunu bildiği için, rahatlamaktan ve hatta bir dereceye kadar intikam almaktan başka bir şey hissetmiyordu. Hissettiği tek üzüntü aileler içindi. Kocasının neden eve gelmediğini merak eden bir kadının, kocasının kendisini aldattığını ve arkasından bir seks kölesini becerdiğini öğrendiğini hayal etti. Bu çok üzücüydü. Hiç tanımadığı bir kadın için, karşısındaki adam için hissettiğinden daha fazla şey hissediyordu.

Kurşun pencereden içeri girdi, canavarın ona tekrar dokunmak üzere olan elini delip geçti, kan otel süitinin beyaz duvarlarına sıçradı. Canavar çığlık attı ve delik olan elini salladı.

Kurşun onu birkaç santimle ıskaladı ama yine de kalbi bir kez bile çarpmadı ya da bir zamanlar olduğu gibi kendini kurtarmak için kaçmayı düşünmedi. Yaptığı ve yapmadığı onca şey arasında, onu fiziksel olarak tehlikeye atmak ya da incitmek asla bunlardan b i r i o l m a m ı ş t ı .

Önündeki adam onu diğer kolundan yakaladı, aniden cam pencereye doğru çevirdi, vücudunu bir kalkan olarak kullandı, bu açıkçası aptalcaydı çünkü kısa ve minyondu ve adamın başı onunkinden çok daha yüksekti.

İkinci kurşunun geçtiği yer tam olarak orasıydı.

Adam yere yığıldı, gözleri bomboştu, bir saniye içinde dünyaya küstü.

O on beşinciydi.

Lyla iç geçirerek üzerindeki kana baktı ve banyoya gidip kapıyı kapattı. Yapılacakları biliyordu. Güvenliği ve idarecisini arayacağını, birinin gelip ona kızların yaşadığı siteye kadar eşlik edeceğini ve tüm bunların yaklaşık yirmi dakika süreceğini biliyordu. Bu yirmi dakika çok değerliydi. Ona aitti.

Lanet olası yarı saydam bornozu kenara fırlattı ve banyoya girdi. Açık artırmaya çıkarılana ve erkekler onu otele getirene kadar hiç banyo yapmamıştı. Kulübe yakındı, tüm operasyonu kim yönetiyorsa ona aitti ve insanların satın aldıktan hemen sonra şehvetlerini tatmin etmeleri daha kolaydı.

Operasyonları kimin yürüttüğünü bilmiyordu, kızların hiçbiri bilmiyordu. Ama buna Sendika dendiğini biliyordu, çünkü bir keresinde bu konuda konuştukları bir toplantıda görev yapmış ve kulak misafiri olmuştu. Gerçi sahada, onların idarecileri vardı, onların da idarecileri vardı ve emir komuta zincirinin ne kadar yüksek olduğunu bilmiyordu. O sadece piramidin en alt basamağındaydı ve kendisine kullanılması için bir otel verilmişti. Burası tüm kısa vadeli alımların yapıldığı yerdı. Uzun vadeli sözleşmeler başka bir yere, alıcının istediğı yere taşınmak anlamına geliyordu.

Otel, en yaygın olanı rıza dışı seks olmak üzere her türlü ahlaksız arzuya hitap eden odalara sahipti. Ama bir fetiş varsa, ona hitap ediliyordu. Rıza ve yasallık kavramı yoktu, empati ya da ahlak yoktu. Bu bir hiçlik uçurumuydu.

Oteldeki pek çok odaya gitmişti ve hepsinde beş dakikalığına bile olsa her zaman kullandığı bir ebeveyn banyosu vardı. O beş dakika çok özeldi. Gözlerden uzak ve nispeten güvende olduğu bu zamana değer veriyordu.

Küvet ağzına kadar doldu ve suyun altına girdi, kutsanmış sessizlik onu kuşattı, gözleri kapandı, nefes alıp vermesi durdu. Parmaklarıyla küvetin kenarını kavradı, kara delik tekrar çağırıyordu, çok yakındı. Yıllar geçtikçe delik daha da büyümüş, çekimi eskisinden daha yoğun hale gelmişti. Bir daha böyle bir şansı olmayacaktı.

Bu yine nihai kaçış, ondan parçalar koparan herkese nihai meydan okuma, hiçbir şey hissetmeyene kadar içini boş bırakma.

Suyun altında, sessizlikte, hiçbir şey olmak zorunda değildi. Kim olduğunu bilmek zorunda değildi. Kim olduğunu bilmiyordu. Neyi sevip sevmediğini ya da normal bir hayatı olan normal bir insan olsaydı neyi seçeceğini bilmiyordu. Bir sanatçı mı, doktor mu, dansçı mı yoksa başka bir şey mi olurdu? Sevgi dolu ebeveynleri, erkek ve kız kardeşleri, onu seven ve zamanında eve dönmediğinde onun için endişelenen bir ailesi olur muydu? Onlarla ilgilenir miydi yoksa bencil mi olurdu? Hobileri ne olurdu? Kedileri ya da köpekleri sever miydi yoksa hiçbirini sevmez miydi? Alerjisi olur muydu? Onu seven bir partneri olur muydu? Seks gerçekten zevkli bir şey mi yoksa korktuğu bir şey mi olurdu? Dışarıdaki insanlar hiç tecavüze uğrar mıydı? Özgür olur muydu?

Ciğerleri yanmaya başladı, yanmalarına izin verme dürtüsü onu doldurdu, her şeyin gitmesine izin vermek, her şeyin bir kez ve sonsuza dek bitmesine izin vermek.

Gitmesine izin vermek çok kolay olurdu. Ama yaşamak zorundaydı.

Tek bir cevabı vardı.

Bir gün daha. Eğer bir gün daha dayanabilirse, ertesi gün için daha sonra endişelenebilirdi.

Büyük bir yudum hava alarak küvetten çıktı, oksijen kan dolaşımına hücum ederken göğsü kabarıyordu.

Gözleri banyonun köşesine kayarken saçları damlıyordu. Kilitlediği kapı açıktı.

Orada durdu.

Bu onu duraklattı. Bir gecede iki kez mi?

Neden oradaydı ki? Bir cinayetten sonra kendini pek belli etmezdi. Bu daha önce görülmemiş bir şeydi. Ama onunla konuşmayacaktı, ona bir tepki vermek şöyle dursun, tatmin bile etmeyecekti. Adam soğuk ve manipülatifti. Ona kafayı takmış olması hiçbir şey ifade etmiyordu.

Banyonun sessiz sarı ışıkları altında, uzun zamandır olmadığı kadar görünür olmuştu. Onu içine çekti, gözleri onun görüşünü aldı. Adam zengindi, bunu biliyordu, sadece kıyafetlerinden dolayı değil. Onu her gördüğünde olduğu gibi tamamen siyah giyinmişti. Muhtemelen gölgelerin arasına karışmasına yardımcı oluyordu; kravatsız, üç parçalı bir takım elbise giymişti ve gömleği erkeksi göğsünü gösterecek şekilde açılmıştı.

Gördüğü en yakışıklı adam o değildi. Hayır, çok ama çok daha güzel adamlar görmüştü. Ama hiç şüphesiz en tehlikeli görüneni oydu. Belki de çenesinin oyulma şeklinden, sürekli aynı uzunlukta gibi görünen koyu renkli saçlarının gölgesinden kaynaklanıyordu. Ya da belki de uzun, geniş, savaşçı bir panterin zarif tarzında kaslanmış gövdesiydi. Ya da belki de durgunluğuydu, bir şeye kilitlenip odaklanma yeteneği onu ölümcül bir silah gibi hissettiriyordu. Ya da belki de o gözlerdi - biri simsiyah, diğeri tuhaf bir

yeşil ve altın-hipnotik, tuzağa düşürücü, ölümcül, bir bakışta ölüm ve ölümden sonraki yaşam ikiliği.

Belki de bunların hiçbiri değildi. Belki de sadece onun uzun zamandır zerre kadar duygu hissetmeden insanları öldürdüğünü gördüğü için tehlikeyi onunla özdeşleştirmişti.

Ancak onun zengin olduğunu bilmesinin nedeni, parası olmadığı sürece kulüplere ve bu keyifsiz yeraltı dünyasının diğer tüm bölümlerine erişiminin mümkün olmamasıydı. Sadece iki tür insan bu erişime sahipti: köleler ya da alıcılar ve o, şimdiye kadar gördüğü bir köleden en uzak şeydi. Yine de onun bir alıcı olup olmadığını, kendi seks kölesi olup olmadığını ya da her ihtiyacına hizmet eden bir haremi olup olmadığını bilmiyordu.

Bu fikir ağzında kötü bir tat bıraktı. Bir yandan onu takip ederken bir yandan da yaptığı her şey için zaman bulup bulamadığını merak ediyordu. Yaptığı şeyi neden yaptığını, neden kimsenin onu tanımadığını ya da bunun dışında kim olduğunu bilmiyordu. Onu yıllardır tanımasına ve yüzünü gören tek insanlardan biri olmasına rağmen onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Kendini yirmi dört yaşından daha yaşlı hissederek, sadece nefes almaktan iliklerine kadar yorulan kadın, yüzünü sabit tutarak bakışlarını ayırdı ve suya baktı.

"Gözler."

Bir kelimenin yavaş, kasıtlı emri vücuduna yayıldı. Çenesini sıktı, adamın ne dediğini anlamadı.

burada ne aradığını ve duymak istediklerini hiç söylememişken neden onunla konuştuğunu merak ediyordu.

"Bir daha sormayacağım."

Sesinin tonundaki bir şey, bir bıçağın alt tarafı gibi, kafasının karışıklığını kesti ve içindeki onun tehlikeli olduğunu bilen küçük parçanın içgüdüsel olarak tepki vermesini sağladı. Bu ona on dört yaşındayken sahip olduğu ve onu doğru erkeğe itaat etme sanatında eğiten eğitmenini hatırlattı. İtaat ederek değil, korkarak öğrenmişti.

Tekrar ona bakmak için boynunu çevirdi, bakışları onun şeytani uyumsuz gözleriyle kilitlendi, bekledi, vücudunda ergenlik eğitiminin anısından kalan bir parça korku vardı.

Başını yana doğru eğdi. "Benden korkuyor musun, flamma?"

Ellerinin parmak eklemleri tutuşuyla beyaza döndü. Hayır, ondan korkmuyordu. Ya da belki de korkuyordu. Adam onda çok farklı tepkiler uyandırıyor.

"Bana sesini vermeyecek misin? Sana cevabını versem bile mi?"

Soru yumuşaktı ama kalbinin güm güm atmasına neden olacak kadar etkiliydi. Ona cevap verecek miydi? Yoksa onunla oyun mu oynuyordu? Yüzündeki ifadeden bunu anlayamıyordu.

"Yapacak mısın?" Sonunda pes etti, aylardır ilk kez onunla konuştu, cevaplarını aldığı adam duvara yaslanmış dururken yutkundu.

"Bir gün."

Acı bir hayal kırıklığı içine çöktü, onu öfke takip etti, kelimeleri uzun zamandır içinde tuttuğu bir yayılım ateşi halinde dudaklarından döküldü. "Sen bu canavarlardan daha kötüsün. Umudu sallıyorsun ve her seferinde elinden alıyorsun." Yüzünü çevirdi, dudakları titriyordu, ağlamasındaki kolaylıktan, hissettiği rahatlıktan nefret ediyordu. "Benden uzak dur. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Lavabonun yanında kıpırdamadan durdu, duvara yaslandı, rahat ama tetikteydi, kadın sessizliğini sürdürürken şeytani bakışları onun üzerinde sabitti.

"Birkaç dakika içinde burada olacaklar," dedi ona, onun kasıtlı sessizliğini sürdürmesi üzerine konu değiştirerek.

Bunu zaten biliyordu. Bu yeni bir şey değildi.

"Onlara ne olduğunu anlatmanı istiyorum." Konuşurken yaslandığı duvardan doğruldu. "Onlara Gölge Adam'ın burada olduğunu söyle."

Neden?

Neredeyse soracaktı ama dilini ısırды, neredeyse tüm yeraltı dünyasının korktuğu adama bakarken bakışları temkinliydi ve bunun iyi bir nedeni vardı. Adamın tüm ifadesi çoğunlukla olduğu gibi nötr kalmıştı ama gözleri parlıyordu. Kadının sessiz sorusuna cevap vermedi, tıpkı onun dile getirmeyi reddettiği gibi kabul etmeyi reddetti.

Adamın elinin ceketinin iç cebine gidip siyah bir ebedi gül çıkarmasını ve lavabonun yanındaki tezgâha koymasını izledi. "Senden uzak kalırsam beni özlersin, flamma."

Siktir et onu.

Ona bunları neden bıraktığını, neden özellikle o gülü, neden özellikle bir cinayetten sonra bıraktığını sormak istedi. Şu anda on beş tane vardı, bir buket değerindeydi ve biri çalmanın diye bir kutuda saklıyordu. Ne kadar çarpık olsa da, aldığı tek hediye onlardı ve her seferinde ona getirdiği kıyafetlerle birlikte onları da sahipleniyordu.

Kıyafet torbasının nerede olduğunu görmek için etrafına bakındı, araması boş çıktı. Hiçbir şey yoktu. Bir çanta yoktu.

Gözleri ona dikildi, damarlarına ateş doldu. Yine onunla oynuyordu. Neden oynuyordu? Onun tepkilerini kışkırtmaktan, duygularıyla oynamaktan nasıl bir zevk alıyordu?

Ağzının bir köşesi yarım bir sırıtışla yukarı kalktı. Giysilerini, siteye dönerken giydiği giysileri, yıkayıp sakladığı giysileri onun getirmesine güvendiğini biliyordu çünkü bunlar sahip olduğu en güzel giysilerdi ve sadece ona aitti. Okuması kolay olduğu için mi daha önce kimse bunu denememişti, yoksa adamın onu deşifre etmedeki özel becerisinden mi kaynaklanıyordu bilmiyordu ama adam onun düşünce kalıplarını biliyordu ve bundan kesinlikle nefret ediyordu.

Tek kelime daha etmeden banyodan çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve Lyla ayağa kalkarak vücuduna bir havlu sardı. Ona kızgındı, kendine kızgındı, dünyaya kızgındı. Ve tekrar uysal olmak zorunda kalmadan, öfkesinden vazgeçmeden önce kızgın olmak için sadece beş dakikası daha olduğunu biliyordu ve bu onu daha da kızdırıyordu.

Banyodan çıkarken yatağın üzerinde düz bir kâğıt torba görünce aniden durdu. Odanın kenarındaki cesedi görmezden gelerek çantaya koştı ve rahat görünen bir çift siyah kot pantolon, beyaz kolsuz bir st, bir çift çıplak pamuklu styen ve külot gördü. Etiketleri çıkararak parçaları hızla giydi ve bir kez daha adamın her şeyin tam bedenini nasıl bildiğini sorguladı. Tam oturmuştu. Ve tepkisini görmek için onu test ediyordu.

Banyodan sonra hâlâ ıslak olan saçlarını havluyla kuruturken yatağın yanındaki masanın üzerinde duran bir şey gözüne çarptı.

Bir telefon.

Göğsünde kocaman bir boşlukla uzun bir dakika boyunca ona baktı. Başka biri onu almış ve yardım istemiş olabilirdi. Ama o yapamazdı. Arayabileceği kimsesi yoktu. Polisi araması da söz konusu olamazdı. Bu tür operasyonlara karıştığını bildiği insanlar yüzünden ya örgütsel bir suikast sonucu ölecekti ya da polisle karşılaşıp ölecekti. Ona cevap vermeyi reddeden tek adamdan ihtiyacı olanı alana kadar gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Telefondan uzaklaşıarak aynada kendine baktı. İşleyicisinin ona söylediği gibi, olgun göğüslere sahip kısa, minyon bir ereve. Kızıl ve dalgalı saçları beline kadar uzanıyor, yuvarlak yüzünü yumuşaklıkla çevreliyor, burnunda hafif iller, bazı ışıklarda neredeyse mavi görünen parlak yeşil gözlerinin üzerinde doğal olarak kemerli kızıl kaşlar. O bir

Güzel olduğu ona birçok kez söylenmişti. Ama aynaya baktığında gördüğü şey güzelliğı değildi. Geçmişle olan tek bağıını gördü ve sorular gördü. Genetiğı anne babasından mı yoksa büyükanne ve büyükbabasından mı geliyordu? Yaşıyorlar mıydı yoksa öldüler mi? Gözleri onunki gibi miydi yoksa başka renkte miydi?

Havluyla saçlarını kurulamaya devam ederken, tüm senaryoları hayal etti ve hiçbirini onu rahatlatmadı. Ama zihni nadiren de olsa onu rahatlatıyordu.

Kapının açılma sesiyle havluyu kenara fırlatıp yatağı oturdu, uysal görünmek için elinden geleni yaptı, ellerini kucağında kavuşturdu, kirpiklerinin altından izlerken başını eğdi.

Tepeden tırnağı silahlı iki güvenlik görevlisi içeri girdi ve ona bakmadan önce cesede baktılar.

"Ne oldu lan?"

Her zaman olan şey.

Onlara söylemesini söylemişti ama bu muhafızlar yeniydi ve onların ekstra ilgisini riske atmak istemedi. Bu yüzden her zaman söylediğı şeyi söyledi. "Bilmiyorum. Banyodaydım."

Ona inandılar, inanmamaları için bir sebep yoktu.

Adamlardan biri, ciddiyetiyle korkutucu görünen siyah saçlı bir adam, ona başını salladı. "Eşyalarını topla. Seni geri götürmeliyiz."

Giysilerin içinde geldiğı çantayı alarak banyoya gitti ve gülü ve küçük ücretsiz şişeleri aldı.

Tuvalet malzemeleri. Her zaman onları alırdı. Küçük şişeler güzeldi ve çoğu zaman harika kokuyorlardı.

Almaya değer başka bir şey olup olmadığını görmek için gözlerini yatak odasında gezdirdikten sonra birkaç dakika içinde adamların peşinden dışarı çıktı. Onu asansörden indirip doğruca otoparka götürdüler ve sonra da plakasız bir sedana bindirdiler. Birkaç dakika içinde arabaya kilitlendi ve şehre doğru yola çıktılar.

"Ee," diye başladı şoför. "Orada tam olarak ne oldu?"

Adamın şüphesi tonu kızın dikkatinden kaçmamıştı. Ama onu tanıımıyordu ve konuşmasına imkân yoktu. Yabancılarla konuşmanın ona ceza vermekten başka bir şey getirmeyeceğini çok erken öğrenmişti.

"Aynen dediğim gibi."

Adam bir saniye sessiz kaldı. Onda bir gariplik vardı. Ne olduğunu bilmiyordu. Başka bir şey söylemedi, sadece pencereden dışarı baktı ve şehir dışına doğru ilerlerken şehrin geçişini izledi.

Şehrin adının ne olduğunu ya da kompleksin nerede olduğunu bile bilmemesi üzücüydü. Kızların hiçbirine nereye taşındıklarını söylememişlerdi. Hayatı boyunca aynı şehir içinde taşınmış ya da bir avuç dolusu atlamış olabilirdi, bilmiyordu. Bazen özgür kalırsa nerede yaşayacağını merak ediyordu. Dünyada dağlar ve denizler olduğunu biliyordu ama ikisini de hiç görmemişti. Dağları severdi. Onu güvende hissettirirlerdi, uzun boylu

Etrafında duran muhafızlar onu dışarıdan gelecek saldırılara karşı koruyor. Evet, bir gün dağları görmek isterdi.

Ve büyük ihtimalle de asla yapmayacaktı.

Gözlerindeki batma hissini kırıpıştırarak yüzünü nötr tuttu.

"Sana teklif verenlerin öldüğünü duydum. Bu doğru mu?" diye sordu yolcu tarafındaki iri yarı adam.

Cevap vermedi. Cevap vermesini gerektirecek bir şey yoktu. Dedikodu değirmeni her zaman olduğu gibi çalışıyordu. Ve bu onun için hiçbir şey yapmadı.

Başka bir şey söyleyemeden, kompleksin tanıdık çitleri göründü, büyük kapılar onları içeri almak için açıldı ve onu bir kez daha hapsetti.

Dördüncü Bölüm

LYLA

KOMPLEKS BÜYÜKTÜ, hiçliğin ortasında dört binadan oluşan kapılı bir arazi parçasıydı. Bir binada güvenlik personeli ve sahadaki idareciler, diğer üç binada ise her yaştan kız çocuğu kalıyordu. A binasında on yaşın altındaki kızlar için yatakhaneler ve eğitim alanları, B binasında on ila on sekiz yaş arasındaki tüm kızlar için aynı alanlar ve C binasında - kendisinin yaşadığı bina- biraz daha büyük yatakhaneler ve bir sağlık odası vardı. Normal bir oda olmasına rağmen, kızlar tarafından böyle adlandırılmıştı çünkü içlerinden biri çok yaralı dönerse oraya gönderiliyorlardı. Şimdiye kadar yattığı en güzel odaydı, onlara verilen ranzalar yerine düzgün bir yatak, yumuşak bir şilte ve iki yastık vardı. Onun yatağı sert, tek yastığı ise daha sertti. Gerçi bunun bir önemi yoktu çünkü genellikle birileri revire gittiğinde, güzel şeylerin hiçbirini fark edemeyecek kadar acı içinde oluyorlardı.

Komplekse geldiğinden beri oraya bir kez gitmişti.
-Onunla tanıştığı gece.

Yutkundu ve kendisini acı veren, iyileşmek için haftalarca odaya kapanmasına neden olan, neredeyse öleceğine ikna eden o anıdan silkeleyerek kurtuldu.

Güvenlik görevlileri kapıları kapatırken arabadan inerek lojmanına doğru ilerledi ve bakıcısı Üç'ün C Blok'tan merdivenlerden inişini izledi. Kızlar bakıcılarının gerçek isimlerini bilmiyordu. Çoğu kendi gerçek isimlerini bile bilmiyordu. Hepsine bir isim verilmişti ve o isimle anılıyorlardı. Üç, on altı yaşında tesise geldiğinden beri, sekiz yıldır onun idarecisiydi. Kadın genellikle Bir ve İki kadar kötü değildi. Kızlara karşı adil davranıyor, onların beslenmelerini, dinlenmelerini ve iyi görünmelerini istiyordu ve yatakhaneleri için basit kuralları vardı. Biri çizgiye uyduğu sürece, o iyi biriydi. Ama Lyla bu maskaralığa kanmadı. Düşmanın ne kadar çabuk çevrildiğini, sakinliğin zalimliğe dönüşmesi için ne kadar az zaman gerektiğini biliyordu.

En azından kırk yaşlarında olan yaşlı kadın kaşlarını çatarak Lyla'ya baktı. "Yine mi?"

Lyla başını salladı. Sorunun tam olarak sorulmasına bile gerek yoktu. Altı yılın ardından, hepsi onun alıcılarına getirdiği kötü şansın farkındaydı. Herkes birilerinin onları hedef aldığını biliyordu ama kimse kim olduğunu bilmiyordu.

Üç başını salladı. "Aptal erkekler, asla öğrenemezler."

Lyla sessiz kaldı, talimat bekliyordu. Uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

"Git, dinlen."

Lyla daha fazla beklemeden diğer kadının yanından hızla geçip binanın merdivenlerini tırmandı. Birkaç on yıllık bir binaydı, bazı yerlerinin boyası dökülmüş, bazı mobilyaları çatlamıştı ama yine de şimdiye kadar kaldığı en güzel evdi. Bu tür siteler çoktu ve Lyla tuhaf bir nedenle beş farklı sitede yaşamıştı -bir kız için en alışılmadık şeydi bu. Genellikle bir kız ilk gönderildiği yerde kalır, oraya ve idarecilere alışmaya çalışırdı. Bir ya da en fazla iki kez yer değiştirebilirdi ama asla beş kez yer değiştirmezdi ve Lyla neden böyle olduğunu anlamıyordu. Uyumlu bir çocuk, sessiz bir ergen olmuştu ve bu hiç mantıklı gelmiyordu. Son sekiz yıldır istikrarlı olduğu için mutluydu.

Odasının bulunduğu ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken, sahanlıkta aylak aylak dolaşan ve birbirleriyle müşterileri ya da efendileri hakkında konuşan birkaç kızın yanından geçti. Bu binada diğerleri kadar çok kız yoktu, çünkü kızların çoğu uzun süreli sözleşmelerle çalışıyordu ve yüklenicilerinin yanında kalmak zorundaydılar. Tıpkı arkadaşı Malini'nin birkaç aydır olduğu gibi.

Malini ile yakın olmamışlardı, ta ki hayatını değiştiren o geceye kadar ve diğer kız onun yanında durup elini tutarken çığlık atmasına izin verene kadar. Bu olaydan sonra Lyla, kendisine en yakın arkadaşı bulmuştu.

ilk kez ve bir süreliğine nefes almayı biraz daha kolaylaştırmıştı.

Odasının kapısını açıp içeri girdiğinde her iki oda arkadaşını da ateşli bir öpücüğe kilitlenmiş halde buldu.

"Üzgünüm, sonra gelirim," dedi onlara.

Çiftlerden uzun boylu olanı, Reina, "Yok, sorun değil," diye konuştu. "Yine teklif aldığınızı duyduk."

Lyla içeri girmeden önce tereddüt etti ve köşedeki küçük yatağına gidip üzerine yığıldı. "Evet."

"Öldü mü?" diye sordu diğer oda arkadaşı Millie.

"Evet."

"Kahretsin," diye mırıldandı Reina, ranzaya tırmanıp en üste çıkmak için. "Nasıl?"

Lyla alnını işaret etti. "Kafasına bir kurşun."

"Kızım, sapığının şu anda bana takıntılı olması için her şeyimi verirdim," dedi Millie, sesindeki kıskançlık tonu açıktı. "Yakınımda ölen bir erkek var mı? Kimseyle yatmak yok mu? En iyi türden bir hayat."

"Sıradan bir adam değil," diye hatırlattı Reina ona. "O bir katil. Üzgünüm ama onun yerine her gün zengin puştları tercih ederim. Zengin puştlarla ne elde edeceğimi biliyorum. Bununla başa çıkabilirim."

"Ama hayal edebiliyor musun..."

Lyla konuşmaya kulaklarını tıkadı, gözlerini kapadı ve yatağa uzandı, söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Ondak hoşlanmıyorlardı. Onunla birlikte yaşıyorlardı, ona tahammül ediyorlardı ama o onların arkadaşı değildi. Onunla ilgilenmedikleri gibi

gerçek arkadaşlarına göz kulak oluyorlardı. Nedenini bilmiyordu ama durum böyleydi işte. Nedense bunca yıldır kimse onunla arkadaş olmak istememişti. Çocukluğunda sahip olduğu tek arkadaşı onu geride bırakıp kaçmıştı ve Malini de şimdi gitmişti.

Ve yorgundu.

Üzerini değiştirmeden ince çarşafının altına girdi ve sırtını oda arkadaşlarına vererek duvara döndü.

Çoğu gece olduğu gibi ıslak öpüşme sesi odayı doldurdu ve Lyla bunu duymazdan geldi. Tüm kızlar hem erkeklerle hem de kadınlarla eğitim almış ve birçoğu büyüdükçe birbirleriyle arkadaşlık kurmuştu. Bu onun dünyasında son derece doğaldı ve Reina ile Millie'nin birbirlerine sahip olmalarından memnundu. Yaşadıkları berbat dünyada böyle bir şey bulmak büyük bir nimetti.

Onun için hiçbir şey yoktu.

Sayırsız yatakta yatmış ve iradesi dışında kullanılmıştı, zihninden başka kaçacak yeri yoktu. Bazen vücudu tepki veriyor, bazen vermiyordu. Bazen acı veriyordu, bazen vermiyordu. Başına gelebilecek en kötü şeyin bu olduğunu düşünmüştü ama yine de daha kötüsünün tehdidi hep vardı.

İçinde ölü gibi hissediyordu, tek yaşam kıvılcımı gölgelerdeki adamdan geliyordu ve bunun bile geçmişlerinden mi yoksa çekicilikten mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Arkasındaki nefes alış veriş ağırlaşırken, Lyla gözlerini kapadı ve onu merak etti. Neden ona kafayı takmıştı? Neden her öldürüşünde ona siyah sonsuz güller veriyordu? Neden şimdi onunla konuşuyor ve herkese onun yaptığını söylemesini istiyordu? Yaptığı her şeyi neden yapıyordu? Onun hakkında düşündükçe daha da sinirleniyordu. Duygularının öfkeden depresyona, sürekli bir ileri bir geri gidip gelmesi çok yorucuydu.

Her nasılsa, belki de yorgunluğun etkisiyle, yavaşça sürüklendiğini hissetti, son düşüncesi hipnotik uyumsuz gözler ve onu takip eden bir tehlike hissiydi.

Birinin onu sarsmasıyla irkilerek uyandı.

Gözlerini odaklamak için hızla kırptırdığında, Reina'nın kendisine bakan endişeli yüzünü gördü. "Üç seni ofise çağırdı."

Dehşet midesinde birikti.

Operasyonun üst kademelerinden biri ziyaret edip toplantı yapmak istemediği sürece ofis hiç kullanılmadı.

Ve onu arıyorlardı.

Sikeyim.

Aniden kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu, bacaklarını savurup doğruldu, saçları vücudunun etrafına bir yuva gibi dağıldı. "Nedenini söyledi mi?"

"Hayır."

Tamam, bu iyi değildi. Ama bunun olacağını biliyordu. Onlara para kazandırıyor olabilirdi ama müşterilerini kalıcı olarak kaybediyordu. Bu iş için iyi değildi. Ya onu gönderecekler ya da öldüreceklerdi ve içindeki kemik yorgunluğu ikincisini düşününce neredeyse rahatlıyordu.

Daha fazla zaman kaybetmeden, uyuduğu kıyafetlerle odadan çıktı, şimdi buruşuk olan kıyafetleri ona vermişti ve binadan çıkıp gün ışığına adım attı. Bir muhafız ona hızla ana binaya kadar eşlik etmeden önce ancak bir nefes alabildi, yüzünde güneşi hissetmesi için ona bir an bile izin vermedi.

Kıyafetlerini düzelterek binaya doğru ilerledi, sola dönerek bir koridora giren ve onu yolun sonundaki kapıya doğru götüren muhafızı takip etti. Dışarıdaki gün ışığına rağmen koridor karanlık ve nemliydi, içeride duvarların kendisinden yayılıyor gibi görünen küf kokusu vardı.

Kapıyı açtı ve girmesi için başıyla işaret etti.

Derin bir nefes alarak içeri girdi.

Ve dondu.

Köşede üç kişi duruyordu, masanın arkasında yaşlı bir adam oturuyordu ve o da öndeki sandalyeyi işgal etmişti.

Orada ne işi vardı?

Kıpırdamadan durdu, yüzünü olabildiğince nötr tuttu ve Üç'le yüzleşti.

Yaşlı kadın odadaki tek boş sandalyeyi gösterdi, masanın önünde ve onunkinin yanında. Kalbi hızla çarpan kadın, yavaşça sandalyeye oturdu.

"Bu Bay H," diye tanıştırmak için konuştu Three, masanın arkasındaki yaşlı adam kaşlarını çatarak ona bakıyordu, boncuk gibi gözleri onu belirgin bir şekilde rahatsız ediyordu. "Neden burada olduğunu biliyorsun."

Lyla başını salladı.

"Konuş kızım!" Bay H'nin sesi gürledi ve ani ses yüksekliğiyle sarsılmasına neden oldu. Kalbi hızla çarparken sakinleşmek için kendini zorladı, ona duymayacağını söylediği halde sesini tekrar duyacak olmasından nefret ediyordu. Orada olmasına rağmen Three'nin onu tanıştırmamış olması, onun kim olduğunu bilip bilmediğini bile merak etmesine neden oldu. Bay H biliyor muydu? Kimse biliyor muydu?

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi yaşlı adama sessizce, yan taraftaki karanlık varlığı kasıtlı olarak görmezden gelerek.

"Öncelikle bana dün gecenin nasıl geçtiğini anlat," diye talimat verdi yaşlı ve ürkütücü adam.

Bay H.'nin gözlerinin onu nasıl yaktığını görmezden gelerek, ama ondan ne söylemesini istediğinin farkında olarak, Bay H.'ye seslendi: "Gölge Adam'dı."

Üçünün nefesi kesildi.

Yaşlı adamın kaşlarının çatıldığını ve yerini korkuya benzer bir şeyin aldığını görmek büyüleyiciydi. Gölge Adam'ın

yeraltı dünyasında bir söylenti olduğunu biliyordu ama

Adının Bay H gibi güçlü biri üzerinde yaratabileceği etkiye tanık olmak bile karnında sıcak bir şeylerin dönmesine neden oldu.

Hayatında ilk kez, gücün en ufak bir görüntüsünün bile nasıl bir his olduğunu anladı. Ve orada olmanın ve buna bizzat şahit olmanın, insanların onun ismine nasıl tepki verdiklerini görmenin, tam orada olduğundan habersiz, ona bir heyecan verip vermediğini merak etti.

Belki de bu yüzden gelmişti. Onların dehşetinden çarpık bir tatmin bulmak için.

Bay H öne doğru eğildi. "Bunu nereden biliyorsun?" Buna ne diyebilirdi ki? Ayaklarının üzerinde hızlıca düşündü, Toparlayabildiği kadar ciddiyetle cevap verdi. "Alıcı vurulduktan sonra telefonda bir görüşme oldu. Karşı taraftaki adam kendisini Gölge Adam olarak tanıttı."

Bay H kaşlarını çattı. "Bu çok garip. Onun yönteminin bir parçası değil."

Bu konuda yorum yapmadı.

Sessizce düşünürken, eldivenli bir elin kendi eline dokunduğunu hissetti, yanındaki adam eline bir şey sıkıştırıyordu. Hissedildiği kadarıyla kâğıttı. Elini yumruk yaparak, daha sonra bakmak üzere gizlice kot pantolonunun cebine soktu, neler olup bittiğine dair kafası karışmıştı.

Bay H, parmaklarını ısırıp dirseklerini masaya dayamadan önce uzun bir süre rahatsız edici bir şekilde ona baktı.

"Tam bir muamma sunuyorsun, kızım. En yüksek tekliflerimizden bazılarını alıyorsun ve bize en iyi müşterilerimizden bazılarını kaybettiriyorsun."

Lyla sessiz kaldı, bununla nasıl başa çıkacağından emin değildi. Konuşan adama odaklandı, yanında sessiz duran adamın farkındaydı ve garip bir güven duygusunun onu sardığını hissetti. Tuhaftı, çünkü bu aşına olduğu bir duygu değildi. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdi ama onun kendi sebepleri yüzünden öldürülmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Onun oradaki varlığı hayatta kalmasını sağlıyordu.

Bay H'nin koyu renk gözlerinde aniden hafif bir parıltı belirdi. "Pekâlâ, hepsi bu kadar. Artık gidebilirsiniz."

Lyla bu değişikliğin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama iyi bir şey olduğundan şüpheliydi. Bunu görevden alınma olarak kabul ederek ayağa kalktı ve ofisten çıktı, gardiyan ona odasına kadar eşlik etmek için bekliyordu.

Neyse ki oda boştu, hem Reina hem de Millie uzakta bir yerdeydi. Dağınık yatağında otururken cebinden buruşuk kâğıt parçasını çıkardı ve adamın kendisine uzattığı nota baktı; erkeksi bir dille karalanmış cümle nefesini kesmişti.

"Sesin atomlarıma şarkı söylüyor."

Bu sözler karşısında hissettiği telaşı anlayamadı. Çok güzeldi. Neredeyse şiirseldi ve en çılgın rüyalarında bile ona şiirsel demezdi. Ama b u n u sadece onu yumuşatmak için mi söylüyordu yoksa ciddi miydi? Bilmiyordu ama

Bu heyecanı hissetmemesi gerektiğini biliyordu, özellikle de ondan geliyorsa. Ama odasında tek başına otururken, bunun onu etkilediğini inkâr edemiyordu. Ne kadar karşı koymaya çalışsa da onu etkilemişti. Yıllar geçtikçe, onun üzerindeki etkisine umutla kendini açmaktan, kabullenmeye, inkâr etmeye, direnmeye, nefret etmeye ve tekrarlamaya geçmişti. Bu döngü, onu tamamen istediği ama onun da kendisini güvende tutmanın ötesinde bu duyguya karşılık verip vermediğini bilmediği gerçeğinden kaynaklanıyordu.

Ona, kendisine ve aralarındaki çarpık ilişkiye öfkelenmişti.

Ama daha önce ona hiç not vermemişti. Neyin peşindeydi?

Ayağa kalkarak dolabına gitti ve arkadaki kutuyu çıkardı. Yıllardır biriktirdiği, bazıları kurumuş ve solmuş, bazıları nispeten daha taze olan siyah ebedi gülleri açarak notu da yanlarına koydu ve hepsini sakladığı için kendinden biraz daha nefret etti. Kutuyu tekrar arka tarafa koyarak kapıyı kilitledi ve vardiyasına başlamadan önce birkaç saati olduğunu bilerek temizlenmeye gitti.

Ortak duşları kullandıktan sonra şort ve atlet giydi, saçlarını topuz yaptı ve bir şeyler yemek için mutfağa gitti. Aralarından seçim yapabileceği çok fazla seçenek yoktu ama herkesi doyuruyorlardı ve açıkçası bu çoğu gün için fazlasıyla yeterliydi. Mutfak, yemeklerini yiyen kızlarla doluydu, bazıları birileriyle konuşuyordu.

Çoğu onun gibi içine kapanıktı. Bu ortak bir noktaydı. Her birinin içinde bir şeyler kırılmıştı ve bu bir ortak nokta olsa da, bir arkadaşlık noktası değildi.

Başını öne eğerek ucuz plastik bir kâsede biraz süt ve mısır gevreği aldı ve birkaç saat içinde işe başlamak zorunda kalmadan önce odasının tesellisine geri döndü. Kısa ya da uzun vadeli sözleşmeler için açık artırmaya çıkarılmadığı zamanlarda Kulüpler Bölgesi'nde garson olarak çalışıyor, The Syndicate gece kulüplerinde, striptiz kulüplerinde ve seks kulüplerinde dönüşümlü olarak çalışıyor, hatta bazen sahnede daha fazla kıza ihtiyaç duyduklarında dansçı olarak bile çalışıyordu. Elle taciz ediliyor, ısıklıyor ve kazandığı bahşişlerin hiçbirini alamıyordu ama yine de diğer kızların çoğundan daha iyiydi. Dark web'de satılan videolar için her gün uyuşturulan ve becerilen kızlar vardı; hayatları korku hikayelerine dönüşecek kadar zalim efendilerle yaşayan seks köleleri, hiçbir çocuğun asla yapmaması gereken şeyler yaptırılan çocuklar. Ve bu sadece kızlar da değildi. Genç erkekler için de buna benzer bir operasyon olduğunu biliyordu. Piyasada bir alıcı varsa, neye ihtiyaçları varsa karşılanıyordu. Bu yüzden, günlük işi sadece istenmeyen ilgi ve sarkıntılıkla sınırlı olduğu için kendini gerçekten şanslı hissediyordu.

Ve yine de, kendine daha şanslı olduğunu söylemesine rağmen, kendini lanetli hissediyordu.

Gözleri Reina'nın küçük masasının üzerindeki bıçak ve elmaya gitti, zihni yine sallanıyordu. Bu onun

kendi içinde açıklayamıyordu. Bazen rastgele, potansiyel olarak ölümcül nesneler görür ve hemen beyinde onu kendi üzerinde kullanmanın nasıl bir şey olacağı canlanırdı. Örneğin o bıçak çok kolay olurdu, bıçağın keskin tarafı sadece bir kez damarların üzerinden geçerdi, her şeyi tamamen durdurmak çok basitti. Onu odada bulacaklardı, beyaz pahalı gömleği saçlarıyla uyumlu bir şekilde kana bulanmış, vedalaşırken yüzünde ilk kez bir gülümseme olacaktı.

Gözlerini kapatarak fantezisine bir son verdi, kâsesini kavrarken elinde hafif bir titreme oldu.

Ye. Uyu. Hepsi bu kadar.

Tek yapması gereken buydu. Uyumak. Uyanmak.

Tekrarla. Sadece bir gün daha.

Mısır gevreğinin sonunu da çabucak bitirip yatağına geri döndü ve tekrar uyudu, kafasındaki şeytanları en azından bir süreliğine susturdu, ona biraz teselli getirecek bir rüya için dua etti. Ve şansa bakın ki, rüyasında onu gördü.

Bölüm FI ve LYLA, 1 YEAR AGO

Salonlardan birindeydi, Kulüpler Bölgesi'nin en lüks seks kulüplerinden biri olan ve varlıklı kesime tek çatı altında seks ve sosyalleşme hizmeti veren Sanctum'da sahnede dans ederken şeytani ve uyumsuz gözleriyle onu izliyordu. Arka odaların yanı sıra, talep üzerine kulübün üstünde gece için odalar da mevcuttu.

Yüksek mevkilerden birinin özel partilerinden biriydi, güçlü yerlerden gelen yüzden fazla kadın ve erkeğin -avukatlar, yargıçlar, politikacılar, sanayiciler, gangsterler, hepsi şehvet dolu bir kutlama gecesinde birbirine karışıyordu.

Soyunmanın çeşitli aşamalarındaki insanlar çoktan odanın etrafına dağılmıştı, kimi okşuyor, kimi sevişiyordu. Daha özel olanlar, gece için seçtikleri arkadaşlarını ya da arkadaşlarını arka taraftaki odalara götürdüler.

keşfetmek isteyebilecekleri her türlü fetişе hitap eden bir yer.

Onu görmeyeli, fiziksel olarak görmeyeli uzun zaman olmuştu. Onu pek çok kez hissetmişti, gözünün üzerinde olduğunu biliyordu ama onu gerçekten görmek pek alışılmış bir şey değildi. Adam onu izlerken müziğın her vuruşunda kalbi güm güm atıyordu ve ona odaklanıyor, onun için, sadece onun için dans ediyordu. Onlarınki garip bir ilişkiydi, tabii buna ilişki denebilirse.

Onu kader gecesinde tesadüfen bulmuştu ve o da ona yardım etmişti. Daha sonra onu bir daha göreceğine asla inanmamıştı, ta ki bir gece içki servisi yaptığı kulüplerden birinde ortaya çıkana kadar. Onu tanıımıyormuş gibi davranmış, o da ona bakımıyormuş gibi yapmıştı. İkisi de yalan söylüyordu. O zamandan beri, yıllar boyunca, hayatında sürekli bir varlık haline gelmişti, olmaması gerektiğini bildiği halde duygusal olarak bağımlı hale geldiği bir çapa. Tehlikeliydi, manipülatifti ve onun duygularıyla oynamaktan biraz fazla zevk alıyordu. Ve yine de, onu aramaya geldiğinde, onu bulmuştu.

"Hey bebek," diye bağırان biri onun transını bozdu. Aşağıya baktığında Three'nin süpervizörünün, tüm konut kompleksinin ana idarecisinin onu çağırıldığını gördü. Sahnenin arkasındaki basamaklardan inerek amirine doğru yürüdü.

"Bunlar çok önemli müşteriler." Birkaç adamla birlikte oturduğu salonu işaret etti, çoğu zaten mevcut birçok kızdan arkadaşlarıyla birlikteydi. "Git eğlenmelerini sağla."

Kalbi küt küt atarken başıyla selam verdi ve salon bölümüne doğru ilerledi. Kulübün geri kalanından biraz yüksekti, oval bir cam masanın etrafına dağılmış pelüş bordo ve kahverengi kanepeler vardı, buradaki aydınlatma diğer yerlere göre daha loştu.

Koltukta oturan yaşlı adamlardan biri, kucağında yarı çıplak bir kızla ona sırtıttı. "Çok güzel görünüyorsun... Bize katılmaya ne dersin tatlım?"

O cevap vermeden önce, bir ses, onun sesi, kuru bir şekilde keskin bir yorum ekledi. "Kalbin bir taneden fazlasını kaldıramayacak Landon."

Yaşlı adam, Landon, kıkırdadı, belli ki keskinlik kafasını aşmıştı. "Haklısın. Tatlım, neden onun yerine Bay Blackthorn'u eğlendirmiyorsun?"

Bay Blackthorne.

Bu onun gerçek adı mıydı yoksa takma adı mı? Her neyse, uygun bir isimdi.

Nefesleri hızlanınca kanepedeki adama döndü, adamın gözlerinin zar zor giydiği altın pullu elbisesini nasıl incelediğinin farkındaydı.

Bir bacağını onun her iki yanına koyarak, vücudunun sıcaklığını ilk kez hissedecek kadar yakınlaştı ve kucak dansı yapmak üzere olan herhangi bir erkeğe yaptığı gibi ona sarıldı. Ama kalbi

Onun üzerine oturduğunda, elleri onun geniş omuzlarını bulduğunda, kalçalarını müzikle birlikte hareket ettirmeye başladığında kendini geçici olarak sabitlediğinde asla böyle vurmadı.

Bakışları kilitlendi.

Gözleri adamın ağzına kaydı, öylece otururken bastırılmış dudaklarının çizgisi, rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Ama adamın çakmak gözündeki gözbebeğinin koyulaştığını görebiliyor, pantolonundaki sert şişkinliği hissedebiliyor, o hareket ettikçe daha da sertleşiyordu.

Kadın adama yaslandı ve aniden her iki kolu da arkasındaydı, çelik bir kavrayışla sıkıca tutulmuştu, diğer eli çenesini tutuyordu, labirentte onu ilk kez tutuş şeklini anımsatıyordu. Ağır ağır nefes alıyor, göğüsleri kabarıyor, neredeyse minicik elbisesinden dışarı fırlıyor, arka planda bir erkek şarkıcının vokali mırıldanırken onu izliyordu.

Çenesini tutan el ağzına doğru hareket etti.

Eldivenler. Deri eldiven giyyordu. Çok tuhaftı ama yine de ona çok yakışuyordu.

Parmakları dudaklarında gezindi ve kızın ağzı açıldı. Öpüşmezdi, hiç kimseyi öpmek istememişti ve neyse ki kimse onu buna zorlamamıştı. Bu sadece ona ait bir şeydi, başkasına değil. Eğer biri ağzını almaya çalışırsa, o sadece dikkatini dağıtıyordu. Neden buna tutunduğunu bilmiyordu, belki de tutunduğu tek şey bu olduğu için, kontrolden çıkmış bir dünyada ona bir nebze olsun kontrol kalmıştı. Her neyse, sadece ona aitti. Ve onu asla daha fazla vermek istememişti.

Öne doğru eğildi, dudakları kızın kulağına doğru hareket etti ve kız nefesini tuttu. "Bu gece için planlarım var ve sen onları mahvediyorsun, flamma."

Vücudunda kaynamakta olan sıcaklık aniden soğuk bir şekilde öldü.

Onun
planları.

Tabii ki.

Gözlerini kapadı ve gücünü çağırdı. Onun kim olduğunu, kendi amacı uğruna onunla nasıl oynadığını nasıl unutabilmişti?

Utanç sık hissettiği bir duygu olmamasına rağmen
-Yaşadığı hayatta buna yer yoktu, ayağa kalkıp uzaklaşmaya çalışırken yüzünün kızardığını hissetti.

Onu hareketsiz tuttu, elleri arkasındaydı, göğüsleri göğsüne gömülmüş, boynu burnuna doğru eğilmişti. Ne yapmaya çalıştığını... ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu. Onu baştan çıkarmak istememişti, gerçekten istememişti, ama ona yakın olmak, onu kendine karşı hissetmek istemişti, ama ille de cinsel bir şekilde değil. Tahrik olmasına rağmen, hoşuna giden şey... güvenlikti. Onu hareketsiz tutarken bile, başka bir erkek olsaydı hissedeceği o tanıdık paniği hissetmemişti.

Kadın yakınlık kurmaya çalışıyordu ve adam da kendi planlarını düşünüyordu.

Hiçbir kızın morali için iyi değil.

Ona bir daha sesini duymayacağına dair söz vermişti, bu yüzden sessiz kaldı, arkadaki ışığa odaklandı ve nefeslerini sabitledi.

"Kızgın mısın, flamma?" diye sordu boynuna doğru. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun eğlendiğini söyleyebilirdi. Ama daha iyi biliyordu ve onun bazı şeyleri kendisi gibi hissetmediğini biliyordu. Eğlence muhtemelen onun duygu yelpazesinin dışındaydı. Belki de değildi. O bunu bilmiyordu.

Sessiz kaldı ve uzaklaşmaya çalıştı.

Bileklerindeki tutuşu sıkılaştı. "Duyguların seni burada öldürtecek."

Bunu sanki ölmekten korkuyormuş gibi söyledi. Biri kafasına silah dayasa, muhtemelen kurşunu hoş karşılardı.

Ve şeytan olduğu için onun düşüncelerini biliyordu. "Yaşamazsan cevaplarını nasıl bulacaksın, hmmm?"

Siktiğimin piçi.

Cevapları onun kafasının üzerinde rehin tutuyor, onu yaşamaya devam etmeye zorluyordu. Bunu yıllardır yapıyordu. Ona o geceyi her sorduğunda, yaşamaya devam ederse bir gün cevabı alacağını söylüyordu. Ona en son bir yıl önce sormuş ve onun saçmalıklarından bıktığı için, sınırlı karşılaşmalarında hoşuna gittiğini bildiği tek şeyi, sesini ondan almıştı.

Ama onun bilmeden bırakmayacağını biliyordu ve bunu acımasızca kullanarak onu karanlık düşüncelerden sıyrılmaya zorladı,

Onu bir gece daha görmeye, bir gün daha yaşamaya zorluyordu. Bunun için ondan nefret ediyordu.

Nefesi boynunda, yavaşça nabzında gezindi, s o n r a geri çekildi ve bakışlarını birbirine kilitledi.

"Dünya, eğer böyle bir şey yaparsam kim olacağımı görmeye hazır değil.

-" başparmağı kadının çarpan nabzına bastırdı "-asla durmaz."

Lyla ona baktı ve bir kez daha onu asla anlayamayacağına hayret etti.

O değildi. Önemli, ve o oldu Yanlış. Eğer kalp atışları dursa bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Ertesi hafta yine o r a d a y d ı , birkaç gün içinde onu görmeye en çok yaklaştığı andı. Adam oradaydı ve bu kez kucağında sarışın, yarı çıplak bir kız oturuyordu.

Lyla adım atarken dondu kaldı, elindeki tepsi ani hareketle sarsıldı.

Gördüğü manzara karşısında göğsünde çirkin, kötü bir şey dönmeye başladı.

Hayır.

Gözlerini kapattı, tekrar açmadan önce derin bir nefes aldı. Sarışın hâlâ oradaydı ve göğsündeki çirkinlik daha da derinleşti. Bunun mantıklı olmadığını, bu adam üzerinde hiçbir hakkı ve daha da kötüsü hiçbir iddiası olmadığını biliyordu. Ama adam onundu. Oynadığı oyunlar ne olursa olsun, onunla oynuyordu. Onun nesnesi olan oydu.

takıntılar. Onun takıntı haline getirdiği, elinde tuttuğu ve daha da kötüsü gözleriyle aradığı bir başkası olmasını istemiyordu.

Ama onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

Yok.

Tepsiyi tutan eli titredi ve dökülen herhangi bir içeceğin cezayla sonuçlanacağını kendine hatırlatarak onu sabitledi.

Geçen seferki aynı adamlar salonun etrafında oturuyordu ve o çenesini aşağıda tuttu, parmakları içindeki kezzaptan bembeyazdı. Sarışın saçlarını bir omzunun üzerinden atarak çıplak göğüslerini ona gösterdi ve meme uçlarını çekiştirdi.

Lyla dişlerini gıcırdatarak içecekleri masaya bıraktı, gözlerini bilerek yere indirdi ve boynunu ondan kaçırdı.

Yan taraftan gelen daha genç, siyah saçlı bir adam ona gülümsedi. "Neden gelip buraya oturmuyorsun, hayatım?"

Olamaz.

İstemese de reddedemezdi. Garsonların yapması gereken şeylerden biri de buydu; eğer bir müşteri fazladan bir şey isterse, ona verirdiniz. Neyse ki, ona dokunan erkekler ölmeye başladığından beri, sokaktaki söz genellikle onları ondan uzak tutuyor ya da ondan talepte bulunmalarını engelliyordu.

Bakışları kısa bir süreliğine her ölümden sorumlu olan şeytana kayınca, onun yüzünün tamamen nötr olduğunu, gözlerinin sahnedeki dansçılarda olduğunu gördü. Ondandır nasıl davranması gerektiğine dair hiçbir işaret almadan

Ne yapacağını bilemediğinden, cezaya davetiye çıkarmadan yapabileceği tek şeyi yaptı. Kımıldadı ve geçici olarak adamın kucağına oturdu, adam göğüslerini avuçlarken gözlerini uzakta bir ışığa sabitledi. Hiç ses çıkarmadı.

"Benim için inle, sevgilim."

Yapmazdı. Bu onun kontrol edebileceği bir şeydi. Sessiz kaldı, birlikte oturdukları için şeytanın bunu öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyordu.

"Zor orospu," diye kıkırdadı adam, masadakilerin dikkatini çekmek için ellerini çıırttı. "Bir bahis. Kim onu inletirse yüz bin dolar alacak."

Birkaç adam kükredi ve kadının midesi bulandı. İçgüdüsel olarak adamın bakışlarını aradı, ancak uyumsuz gözlerin kendisini tutan adama dikildiğini gördü.

Geçen hafta orada olan yaşlı adam, "Bu seferki belalı, evlat," diye uyardı. "Koruyucu meleği seni bulmadan önce onu bıraksan iyi olur."

Altındaki adam kıkırdadı. "Burada melek falan yok, ihtiyar."

Hayır, ama şeytanlar vardı, en büyükleri ona bakıyordu.

"Onu inleteceğim."

Adam sarışına üstünden inmesi için dokunurken, kadının kalbi adamın sesiyle tekledi. Oflayıp puflayarak ayağa kalktı ve hemen başka bir kucak buldu.

Yaşlı adam tekrar uyardı. "O buna değmez, Blackthorne."

"Evet, öyle," diyerek bacaklarını hafifçe araladı ve eldivenli avucunu ona doğru uzattı.

Kalbi hızla çarparak ona doğru yürüdü ve elini eldivenli elinin içine koydu.

Lyla göğsüne düşene kadar onu öne doğru çekti, onu oturturken kaslı bacağını Lyla'nınkilerin arasına soktu. Lyla ona baktı, adamın açık altın yeşili gözlerinden yansıyan ışıklardan ve siyah gözlerinde hiç yansıma olmamasından büyülenmişti.

Bir elini kanepenin arkasına koydu, diğer elini de kalçasının yanına götürdü.

Basit bir dokunuşla omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü ve diğerlerinin kıvılcım bile çaktırmadığı yerde bir adamın dokunuşunun onu nasıl aydınlatabildiğine anlam veremedi. Belki de bunun nedeni geçmişleri, aralarındaki bağ ve çarpık ilişkileriydi. Belki de arkasında birden fazla insan olduğunu bile bile onun yanında kendini güvende hissedecek kadar aptal olduğu içindi. Küçük ve karanlık bir alanda birden fazla adam olması onda sadece korku uyandırırdı. Şu anda, onun kalçasına yaslanmışken, başka hiçbir şey hissetmiyordu.

Başını öne eğdi, tıpkı önceki hafta yaptığı gibi ağzını kızın kulağıyla hizaladı ve sakince sordu: "Elini kesmemi mi yoksa yakmamı mı istersin?"

Lyla onun sözleri karşısında ürperdi, ama tamamen tiksintiyle değil. İçindeki bir şey, karanlık ve dengesiz bir şey, onun bunu yaptığını görmek, izni olmadan kendisine dokunan elini kopardığını görmek istiyordu. Ve bu yönü onu korkutuyordu.

Yutkundu, bu seçimin gücünün tadını çıkarıyordu. "Kes şunu."

Adamın yanağına gülümsediğini hissetti, bileklerini gezinen elinin içine hapsederken nefesi kulağına sıcak geliyordu.

"Aferin kızıma."

Ondan gelen yumuşak, övgü dolu sözler, vücudunda sıcak bir şeylerin akmasına neden oldu, kalçaları istemsizce gıcırdadı, hareketleri sınırlandı, vücudu tarafından kontrol edildi.

"Peki nasıl ölmesini istiyorsun?" diye sordu, sesi alçak, neredeyse baştan ıkarıcıydı. "Gölge Adam bunu uzaktan mı yapmalı? Yoksa yakından ve kişisel olarak mı?" Son kelimedede kalçasını yukarı itti.

Adam gerçek bir cinayetden bahsediyordu ve kadın ıslanmıştı, çok, çok ıslanmıştı, hayatı boyunca hiç olmadığı kadar doğal bir şekilde ıslanmıştı. Bu kadar kayganlaşabildiğini bile bilmiyordu ve bu kadar korkunç bir şeyin onu tahrik ediyor olması rahatsız ediciydi. Onun üzerinde bir leke bırakacaktı.

"Srtk bundan zevk alıyor!" Arkadan gelen yüksek sesli bağırış onu sertleştirdi, farkındalığı bilincine keskin bıçaklarla düştü.

"Şşş." Kulağına fısıldanan sözcükler yıpranmış sinirlerini biraz olsun yatıştırdı. "Sadece biziz. Her zaman sadece bizdik. Bana odaklan."

Gözlerini kapadı ve adamın dediğini yaptı. Kulübün gürültüsü, arkadaki adamların sesleri, her şey yavaşça

kavalcının onu uçuruma götürürken çıkardığı sese odaklandı.

Burnu kızın boynunun kenarından aşağı indi. "Sana sürtük dedi. Sen bir sürtük m s n, flamma?"

Buna nasıl cevap vereceğini bilemedi, içindeki nefret ba ını kaldırdı.

"Dokunu um hoşuna gidiyor mu?" diye sordu, diğer elini ağzına götürüp dudaklarında gezdirirken bileklerini sıkıca kavramı tı.

"Evet," diye nefes aldı, ba parmağı içeri daldı.

"Seni aşağı itsem ve sikimle doldursam, bundan zevk alır mısın?"

Kukusu onun sözleriyle sıkı tı, içindeki boşluk keskinle ti. Ba ıyla onayladı.

"Başka biri yapsa hoşuna gider miydi?"

Vücudu kaskatı kesildi.

"O zaman sen benim s rt   ms n." Adamın kalçası kadının boş olduğu yere bastırarak klitorisine sertçe bastırdı.

"Benim."

Bu kelimeden nefret etse de, o böyle söylediğinde içinde bir şeyler  i ek açıyordu. Bunu hatırlayacaktı. Bir dahaki sefere biri ona sürtük dediğinde, kendine bu anı hatırlatacaktı.

" imdi benim için inle, ben de sana geri alman için bir hediye vereyim."

Adam bacağını sürerken ba parmağını kızın a zının içine bastırırken, kızın dudaklarından bir ses kaçtı, tamamen yasaklanmı tı, bo uktu, onu sıkıca tuttuğu için hareketi sınırlıydı.

"Aferin kızıma." Adam ağzını açtığında kelimeleri boynunda hissetti. Dişler etini çizdi ve her yerinden gelen çoklu hisler boynunun geriye düşmesine neden oldu, vücudu titrerken dudakları adamın başparmağına kenetlendi. Boynundaki dişler tüm vücuduna sıcaklık yaydı, orgazm yoğunluğuyla onu şaşırttı, göz kapaklarının arkasındaki yıldızlar o kadar güzeldi ki bir saniye daha kovaladı, onlara tutundu.

Bu çok değerliydi. İstekli bir orgazm çok değerliydi.

Gözlerinde yaşlarla gözlerini kırpıştırarak yüksek tavana baktı.

Farkındalık yavaşça içeri süzüldü, kahkahaların, müziğin ve gevezeliklerin sesi ve onun bakışlarını bulmak için aşağı baktı. Hafızasında ilk kez, bir orgazmın ardından kendini kirli hissetmiyordu, kendi derisini yırtmak istemiyordu.

Saf hissediyordu. Değerli. Güçlü. Hepsi yanılsamaydı ama o da bir anlığına onlara tutundu.

Yüzü her zamanki gibi nötrdü, herhangi bir şekilde etkilendiğine dair tek işaret bacaklarının arasındaki büyük şişkinlik ve açık renk gözündeki büyümüş göz bebeğiydi. Bileklerini bıraktı ve başparmağını ağzından çıkardı, dişleri eldivenleri derinden deldi. Boynunda zonklayan bir his elini yukarı kaldırıp hassas noktaya dokunmasına neden oldu.

Onu işaretlemişti. İlk defa, onu gözle görülür bir şekilde işaretlemişti.

Tecrübelerine göre, izler asla iyi değildi. İşaretler acı, zalimlik ve dikkatsizlik anlamına gelirdi. Ona verdiği işaret zevk, şefkat ve kasıtlıydı. Bu bir hediye idi, onun kendisine ait olduğunu, o orada olduğu sürece kimsenin ona ulaşamayacağını hatırlaması için bir iddiaydı.

Sahiplenilmiş ama asla ait olmamış biri için bu her şey demekti.

OceanofPDF.com

Bölüm S xI

LYLA, PRESENT DAY

Aylar sonra Sanctum'a geri dönmek onun için anıların su yüzüne çıkmasına neden oldu. Oraya en son gittiğinde, adam onu işaretlemişti. Bu onu yeniden umutla doldurmuştu ve zaman geçtikçe umudu azalmıştı. Tekrar.

Beklentilerini kontrol altında tutmayı öğrenmesi gerektiğini, daha fazlasını hayal etmeye başlayana kadar hain umutların onu ele geçirmesine izin vermeden kaderini ve içinde bulunduğu durumu kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Ama kendine aynı şeyi ne kadar hatırlatırsa hatırlatsın, her seferinde aynı şey oluyordu. Umut doğdu, umut öldü ve onun küçük bir parçası da öldü.

Kasvetli düşüncelerinden sıyrılıp yüksek topuklu ayakkabıların içinde ayaklarındaki acıya odaklandı. Kulüp bu gece özellikle gürültülüydü. Sıradan bir seks kulübü değildi, sadece sekse hitap eden türden. Hayır, burası operasyonların bel altı kısmı olan bir kulüptü. Karanlık anlaşmalar, uyuşturucular, içkiler ve sik kafalılar orada bolca bulunurdu.

Tek katlı açık alanın VIP salonundaki kalabalığın arasından sıyrılarak ilerlerken, tam da adamın onu inlettiği yerde, tüm çalışan kızların giymek zorunda olduğu platform topuklu ayakkabıların içinde ayaklarının taşakları ağrıyordu. Kalbi de ağrıyordu çünkü bir yıl önce, şu anda olduğundan daha fazla umut doluydu, bir şekilde bu anın bir şeye yol açmasını bekliyordu - en iyi ihtimalle bir kaçış, en azından daha derin bir yakınlık.

Hiçbir şeye yol açmamıştı. Hiçbir şey değişmemişti. Ona bir daha hiç dokunmadı ama tetikte olmaya devam etti. Ve kadın bundan bıkmıştı.

Belli ki yeraltı dünyasında önemli biriydi. O zamandan beri onu pek çok kez halkın karşısına çıkarken ve pek çok güçlü görünümlü insanın yanında görmüştü. Bay Blackthorne, ona dedikleri gibi, önemli biriydi. Ayrıca geceleri Gölge Adam olarak da dolaşıyordu ama kimsenin bundan şüphelendiğinden bile şüpheliydi. Gölge Adam, yarattığı kaosla başarılı olan, ateşli, dengesiz bir katildi. Bay Blackthorne ise soğuk, içine kapanık ve titizdi. İkisinin aynı adam olduğundan şüphelenen biri varsa, o da dâhiydi.

Ve onun sırrını biliyordu. Bunu ona karşı kullanabilir, onu ifşa etmekle tehdit edebilirdi ama yapamadı. Zayıf ve güçsüzdü ve Gölge Adam, her ne sebeple olursa olsun ona bir nebze koruma sağlayan tek varlıktı. Bunu tehlikeye atamazdı.

Kulübün içinde ilerlerken yüzünü o bölümden uzak tuttu. Yıllarca topuklu ayakkabılar üzerinde sallanmasına rağmen, onlara diğerleri kadar mükemmel bir şekilde hakim olamamıştı. Tek istediği saklanmakken, onlarla yürümek ona kendini daha fazla teşhir edilmiş hissettiriyordu. Görünmezliği arzuladığı zamanlarda teşhir edilmekten nefret ederdi.

Sunuculardan birinin iyi giyimli bir kadını yediği masalardan birine ilaç ve içki siparişini tamamladıktan sonra hızla bara geri dönmek için döndüğünde, gözleri bölümün karanlık bir köşesinde oturan ve açık renk saçlı bir adamla konuşan Bay H'ye takıldı. Adamın yüzünü göremiyordu ama Bay H'nin vücut dilinden açık renk saçlı adamın önemli biri olduğu anlaşıyordu.

Adını koyamadığı bir içgüdü'nün etkisiyle masalarının yanındaki oyuğa yöneldi ve kulak misafiri oldu.

"-ve demek istediğim de bu," dedi Bay H adama, VIP alanında müzik daha sessiz olduğu için sesi alçaktı. Açık renk saçlı adam dinledi, bardağındaki içkiyi döndürürken başının arkası kadına görünüyordu, sağ işaret parmağında bir tür yılan sembolü olan bir yüzük vardı.

"Eğer oysa, sonunda elimizde bir şey olabilir," diye devam etti Bay H. "Eğer o değilse, kız zaten artık işe yaramaz."

Açık renk saçlı adam soğuk bir ses tonuyla, "Bu kızın senin bildiğinden çok daha fazla faydası var," diye cevap verdi. "Ama seni anlıyorum. Çok uzun zamandır... yıkıcı davranıyor."

"Efendim," Bay H öne doğru eğildi. "Bir taşla iki kuş vurabiliriz. Bunu bir ibret vesikası yapalım."

Açık renk saçlı adam başını salladı ve Bay H sırtıttı.

Lyla kanının donduğunu hissetti. Ya kendisinden ya da son zamanlarda onlar için sorun haline gelen başka birinden bahsediyorlardı. İçinden bir ses ilkinden bahsettiklerini söylüyordu.

Kadın sessizce uzaklaşmadan, açık renk saçlı adam aniden döndü ve gözleri köşedeki kadına takıldı. "Kim varmış burada?"

Bay H ayağa kalkıp ona doğru gelirken Lyla yutkundu, onu kolundan tutup öne doğru getirdi. "Bahsettiğim kişi oydu."

Açık kahverengi gözleri ve kanca gibi bir burnu olan açık saçlı adam sırtarak koltuğunda doğruldu. "Gel, buraya otur tatlım."

Hayır, kaçmak istedi. İçki servisine geri dönmek istedi. Ama Bay H onu sıkı sıkı tutuyordu ve kapana kısılmıştı. Derin bir nefes alarak ileri doğru bir adım attı.

Açık renk saçlı adam onu aniden çekiştirerek kucağına düşmesini sağladı. Ayağa kalkmaya çalıştı, adam onu üzerine oturturken debeleniyordu, Bay H.'ye bakarken kıkırdıyordu: "İçkiyi getir."

Lyla yana döndü ve Bay H'nin yabancının kalan içkisine bir tür mavi toz karıştırıp bardağı adama uzatmasını dehşet içinde izledi.

Adam bir eliyle onu zapt ederken, diğer eliyle bardağı dudaklarına doğru iterek daha fazla mücadele etmeye başladı. "Şimdi iyi bir kız gibi iç."

Onu heyecanla dolduran aynı sözler, içini korkudan başka bir şeyle doldurmuyordu. Kafa derisindeki keskin bir acı onu hareketsiz bıraktığında, kaçmak için kıvranmaya başladı. Bay H saçlarını köklerinden tuttu, neredeyse öyle sıkı çekiyordu ki acı içinde inledi.

"Hayır, lütfen hayır!" diye yalvardı, onu bırakacaklarını umuyordu.

"Bu senin için değil kızım," diye kıkırdadı üzerine oturduğu adam yine. "Sen sadece yemsin. Onu dışarı çağırmak için. İç."

Bu bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi.

Sessiz kaldığı bir anda bardak ağzında devrildi, acı alkol ve ekşi bir şey onu yutmaktan başka çaresi kalmayana kadar doldurdu, sıvı içini yaktı ve midesine rahatsız edici bir şekilde yerleşti, bir kısmı ağzından püskürdü.

Kendini hasta hissediyordu ama onu hareketsiz tutarak içkinin tamamını içmesini sağladılar.

Ve sonra onu bıraktılar.

Ayağa kalktı ve topuklarının üzerinde tökezleyerek onlardan uzaklaştı, dengesi tamamen bozulmuştu. Baş dönmesi ona saldırdı, destek için duvara tutunmasına neden oldu, gözlerinin önünde yıldızlar yanıp söndü, kalbi vahşi bir at gibi dörtnala koşmaya başladı, tüm vücudu terlemeye başladığı noktaya kadar yavaş yavaş ısındı. Tutarlı düşünceler zihnini terk etmeye başladı.

Hafif. Kendini hafif hissediyordu, sanki dünyanın yükü omuzlarından alınmıştı, sanki endişelenecek hiçbir şey yoktu. Ona verdikleri bu şey neydi? Bilmiyordu ve umurunda da değildi. Vücudu müziğin ritmiyle sallanmaya başladı, içi ısındı ve sonsuz bir boğulmanın ardından yüzmeye başladı, bir anda öyle bir yükseliş yaşadı ki yere çakıldığında ne yapacağını bilemedi.

"Evet, onu öyle bırakın. Otel binasının güvenli olmasını istiyorum. Birazdan yatar."

Sözleri duydu ama oyukta kaldı, müzikle dans etti, heyecanlandı ve dehşete kapıldı, çünkü küçük bir parçası bunun doğru olmadığını biliyordu.

Hayır, uzaklaşması gerekiyordu.

Mobilyaların ve cesetlerin arasında tökezleyerek bir şekilde arka kapıya ulaştı, kapının ara sokağa açıldığını biliyordu. Biraz hava alabilirdi ve her şey yoluna girecekti.

Sert eller onu omzundan tutup çevirdi ve binanın derinliklerine, asansörlere doğru götürdü. Birkaç dakika sonra, kendisine bir yere kadar eşlik edildiğini hissetti, heyecanı değişip acının keskin kenarına dönüşürken gözleri hareket eden manzaraya odaklanamadı. Isıran acıyla inlediğini duydu ama bu onu rahatlatmadı, sadece derisinin altındaki sızlama hissini arttırdı.

Birden yatay pozisyona geçti, sırtının altında bir yatak vardı ve gözlerini kırpıştırarak tavanı gördü.

Sırtında tavanları izlediği anılar ona saldırdı; kara delik tekrar çağırdı. Ama çok sıcaktı, teni rahatsız hissediyordu. Biri kıyafetlerini yırtarak onu serin çarşafların üzerinde çıplak bıraktı. Onu çağıran acı ve hezeyan arasında kaybolmuştu, bir şeye ihtiyacı vardı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Tanrım, neye ihtiyacı vardı? Kalbi göğsünde gümür gümür atarak fazla mesai yaparken vücudu terliyor, her göğüs onu kesin bir ölüme bir saniye daha yaklaşıtıyordu. Ölecek miydi? Bu kadar mıydı?

"Çevrimiçi mi yaşıyoruz?"

"Evet."

Göğüs ucundaki keskin bir acı, birinin ağzının onu kapatmasıyla çığlık atmasına neden oldu.

"Hayır!" diyerek onları itmeye çalıştı, mücadele etti ve biri ona sert bir tokat atarak başının daha hızlı dönmesine neden oldu. Ama neyse ki her kimse onu rahat bıraktı.

"Yayını yükle. Bunu görür görmez gelecek."

Biri konuştu ve ne olduğunu anlamak için kelimelere odaklanması gerektiğini biliyordu ama çamurda yürümeye çalışıyormuş gibi yavaş hissediyordu. Neredeydi? Bu hangi yataktı? Kim geliyordu?

Onu.

Geliyordu.

Öyle şiddetli bir rahatlama dalgası kapladı ki onu, ağlamaya başladı. Ama hayır, gelemezdi. Bekliyorlardı. Onu yakalayacaklardı ve o bunu istemiyordu. O zaman kim onu güvende hissettirecekti? Ona cevapları kim verecekti? Kim ona

Güvenmek mi? Ona güveniyor muydu? Hayır. Evet. Biraz. Belki de. Ne düşünüyordu? Neden bu kadar ateşliydi?

Dakikalar, saatler ya da geceler geçti, bilmiyordu; tavana baktı, bir nebze rahatlamak için yatakta kıvranıyordu, nefes aldıkça vücudu yanıyordu, kalbi onu korkutacak şekilde çarpıyordu. Sakinleşmek için nefes almaya çalıştı ama yeterince odaklanamadı, hiçbir şeye odaklanamadı.

Birden tavan yok oldu ve oda zifiri karanlık oldu.

İnledi.

Karanlıktan hoşlanmıyordu. Karanlık yerlerde kapana kısıldığı anıları aklına geldi, korkusu onu titretirken hıçkırmaya başladı. Yalnızdı ve bilmediği bir ilaçla, tanımadığı bir adam için yem olarak, umursamayan yabancılar tarafından aşırı dozda ölecekti. Kimsenin umurunda değildi. Yaşamamanın ne anlamı vardı ki?

Soğuk bir şey yanağına bastırdı ve ona kısa bir an için soluk aldırان serinliği daha fazla aramasına neden oldu.

Bir el. Deri.

"Şşş." Karanlıktan ölümün sesi geldi, onun sesi, tam kulağının dibinden. "Buradayım, flamma. Şşş."

Zihni isyan ederken bile keskin bir rahatlama çılgılığı onu engellenmeden terk etti. Hayır, hayır, burada olamazdı. Onu uyarmak zorundaydı. Ama onun sesini bir daha duymayacağına söz vermişti. Ama onun ölmesini istemiyordu. Sözü siktir et. Yaşamak zorundaydı.

"Bu... bu... bir tuzak," diye kekeleydi bir şekilde, gözleri onu bulmaya çalışırken dişleri takırdıyordu. Zifiri karanlıkta hiçbir şey göremedi ama onu hissetti - kaslı, katı, orada.

"Endişelenme," diye onu rahatlattı, sesi yumuşak, neredeyse yatıştırıcıydı, deri diğer yanağına gitti.

Başını salladı, onu göremiyordu. Yüzündeki eli bularak onun deri eldivenine dokundu ve bileğini kavrayarak göğsünden hıçkırıklar fışkırdı. "Bana ilaç... verdiler."

"Ve ödeyecekler."

Bu sözlerdeki intikam vaadi, onun bunu yapacağını bilmek, onu biraz olsun sakinleştirdi. O oradaydı. O iyi olacaktı.

"İlaç ölümcül. Sana verdikleri dozajı bilmiyorum ama bu riski almak istemiyorum. İki seçeneğin var," dedi ona sessizce, karanlık sesi bir anlığına odaklanmasını sağladı. "Ya sen bilincini kaybetmişken ilacı vücudundan atarım ya da seni bayıltıp ilacın kendi kendine akıp gitmesini sağlarım. Bu daha uzun ve daha riskli."

Orada daha fazla kalmak istemiyordu. Başını tekrar adamın eline doğru salladı ve adam muhtemelen anladı.

"Etkileri keskinleştikçe ilaç sizi sayıklatacak. Bilinciniz tam olarak yerinde olmayacak."

"Sana güveniyorum," diye mırıldanmayı başardığında, vücudundan bir sıcaklık şimşeği geçti ve kasılmasına neden oldu.

"Yıllar önce kaderini belirleyen şey de tam olarak buydu."

Bunu biliyordu. Ona önemli bir konuda güvenmişti ve o zamandan beri kaçmasına asla izin vermemişti.

Eldivenli ellerini kalçalarında hissettiğinde nefesi kesildi, bu his sistemindeki her neyse ve odanın zifiri karanlığıyla daha da arttı. Görüş alanının olmaması, ellerinin nerede olduğunun ve bacaklarında ne kadar büyük hissettirdiğinin farkına varmasını sağladı.

Adamın bacaklarını açmaya çalıştığını hissetti, kalçalarının birleştiği yere sıcaklık yayılıyordu ama ıslaklık yoktu. Adamın omuzlarının, geniş, geniş omuzlarının, nefesi amının üzerine düşerken onu ayırdığını ve açık tuttuğunu hissetti. Adamın ağzı ilk öpüşmelerinde ilk kez orasıyla temas ettiğinde göğüslerini kabartarak yan tarafındaki çarşafı sıktı.

Dilinin ucuyla klitorisini okşarken ıslaklık onu kapladı, daha sonra dilinin düz kısmı devreye girdi, ağzının becerisi onu daha önce hiç olmadığı bir şekilde fışkırttı, o kadar keskin hisler hissettirdi ki, bu zevk verici değildi, neredeyse acı veriyordu. Adam bunu yaparken ağladı, uzuvlarındaki ağırlık her geçen saniye artıyordu.

Ve sonra, yıllardır ilk kez, mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde boşaldığını hissetti. Belki ilaçtan, belki ondan, belki de ikisinin birleşiminden kaynaklanıyordu. Bilmiyordu ve umurunda da değildi. Sadece boşaldı ve kendini eksik hissetti. Zerre kadar zevk vermeden acı verici hissetti.

Ama bir dakikalığına da olsa rahatlattı.

"Senin güvenin, flamma, en bağımlılık yapıcı ilaçtır."

Sessiz kelimeler bulanık zihnine nüfuz ederken, sesin geldiği yere doğru baktı, hiçbir şey görmüyordu, sanki görünmez bir adam ona dokunuyordu. Gölge Adam. Onun adamı.

"Sana daha fazlasını vermeyeceğim," dedi ona bir anlık netlikle ve adamın dişlerini kalçasının iç kısmında hissetti.

"Söyleyeceksin. Vücudundaki her atom benim için şarkı söylüyor."

Adamın sözleri ona notu hatırlattı, kalçaları adamın omuzlarını sıkıca kavradı. "Bedenimin tepkileri hiçbir şey ifade etmiyor." Yıllar boyunca kullanılmış ve istismar edilmiş olduğu için ona güvenmiyordu. Ondan hoşlanmıyordu bile. Başlangıçta vücuduna karşı duyduğu kendinden nefret etme aşaması çoktan geçmişti; artık sadece hissizleşmişti.

Sıcak bir şey klitorisine bastırarak onu nefessiz bıraktı. "Anlamsız bile olsalar, hepsi benim."

İfadesini çürütmek istedi ama üzerine başka bir bulanıklık dalgası geldi. Ağladı, hıçkırarak ağladı çünkü adam onu sahiplenmeden sahiplenmişti, onu istemeden istemişti ve daha fazlasına ihtiyacı vardı, ona ihtiyacı vardı ve adam bunu ona vermedi. Vücudundaki acı arttıkça ağladı ve direndi ve adam teslim olana kadar kaldı. Ağzı, onu tekrar tekrar boşaltırken, bayıldığı ya da bayıldığını sandığı noktaya kadar tahribat yarattı. Büyük bir kısmı onun için boş geçti, ama vücudu yanıt vermeye devam etti, tepki vermeye devam etti, gelmeye devam etti, onu terk etti

Acı çekmiş ve doymuş ama boş ve eksik, ruhunda hissettiği
ve asla giderilemeyecek bir susuzlukla kenetlenmişti.

Yine de onunla kaldı.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

HİM

BU İŞLERİ HIZLANDIRDI.

Orgazm üstüne orgazm, onun için aşırı duyuşal yüklenme, her şeyi değiştirdi.

Hafızası yerine geldiğinden beri duyu reseptörleri doğru çalışmıyordu. Kaydetse bile hiçbir görüntüye ya da sese tepki verememişti. Ama onu görmek, en sevdiği renklerin en zengin tonlarını bulmak gibi hissettirmişti, retinasına kazınmış ve dilinde tatlı bir şeyin tadı vardı. İnsanlar gözleri yüzünden bunun tuhaf bir deneyim olduğunu söylemişlerdi ama o öyle olmadığını biliyordu. Her şeyi algılayışı farklıydı sadece. Ama açıklayamadığı şey onun sesiydi. Onu ilk kez konuşurken duyduğunda, ses derisinin üzerinde titreşimler yaratmıştı, sanki bir şeyle vurulmuş bir diyapazon gibi, vücudunda duyulmamış bir canlılıkla dalgalanarak onu tekrar

Dilinde tatlı bir tat. Bunun bir tesadüf mü yoksa gerçek mi olduğunu kendi gözleriyle görmek için onu tekrar aramıştı.

Vücudu hâlâ kızın sözlerinin, küçük çığlıklarının, boğuk inlemelerinin titreşimleriyle uğulduyor, ağzı hem kızın sularıyla hem de her geçen saniye bağımlısı olmaya başladığı duyusal tatlı tadıyla doluyordu. Bu gerçektir. Ve bu her neyse, ona aitti. Başka herhangi bir insan üzerinde bu etkiye sahip olup olmaması umurunda değildi. Eğer durum buysa, ayakta kalan tek kişi kendisi olana kadar hepsini yok edecekti.

Yorgun bedeni uykusunda sarsıldı ve adam parmağını onun nefis ağzında gezdirdi. Yemyeşil dudaklar onun dokunuşuyla yumuşadı ve orada nasıl bir tadı olduğunu merak etti. Daha önce hiç kimseyi dudağından öpmemişti, hiç böyle bir isteği olmamıştı. Neden bir yabancıнын ağzının kendi ağzına bu kadar yakın olmasını ve sıvılarının vücuduna girmesini istesin ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. Sevişmeyi anlayabilirdi. Biyolojik bir ihtiyaçtı ama öpüşmek öyle değildi. Oral da değildi, bu da hiç am tatmamış olmasının nedenlerinden biriydi. Ama zevkin yollarını iyi biliyordu ve kızın tadı damağında yer etmişken bir daha başka bir şey tadacağından şüpheliydi, sadece onunkini.

Adam onun sonuncusu olacaktı ve kadın da pek çok açıdan onun ilki olacaktı.

Elinin topuğunu sikinin üzerine bastırdı, piercingler zonklamaya devam ederken zorlanıyordu, saatlerdir ondan lezzetli orgazmlar çıkarıyordu.

kedi. Adamın dili, kızın amının gece boyunca etrafında kasıldığı aynı dil, hislerle şişmişti.

Oh, onu becerecekti, sertçe becerecekti. Bir gün onu bu şekilde alacağına karar verdi. Belki de o uyurken içine girecek, vücudunun uykusunda bile ona sezgisel olarak tepki verdiği noktaya kadar ona güvenmesini sağlayacaktı. Ve sabah, nasıl olduğunu hatırlamadan ama onu narin, lezzetli amının her santiminde hissederek uyanacaktı. Onun güvenini test edecek, bedeni, zihni, lanet olası ruhu onun ne kadar önemli olduğuna inanana kadar kapasitesindeki her küçük onsu alacaktı.

Öyleydi.

Sebebi oydu.

Onu olduğu gibi gördü ve onun için eridi. Ondan nefret ediyordu ama yine de ona güveniyordu. Entrika olarak başlayan şey hayranlığa dönüşmüş, yavaş yavaş bir saplantıya dönüşmüş ve onsuz eksik kalacağı kadar derin bir saplantıyla sonuçlanmıştı.

Ve çok yakında bir gün, tamamen onun olacaktı.

Şu anda değil. Şu anda, ilaç sistemini bozacak kadar kötüydü. Buna bir de onun eklenmesine ihtiyacı yoktu.

Kendi geçmişi sayesinde avucunun içi gibi bildiği kulübün üstündeki otel odasında onu battaniyeyle örterek harekete geçti, gece görüş gözlükleri sayesinde zifiri karanlıkta görebiliyordu. Karanlık onun içindi, onu kameralardan korumak içindi, sesleri devre dışı bırakılmıştı. Odanın kilitli ve karanlık olmasıyla birlikte,

Onunla yüzleşme riskini almak istemeyen hiç kimse içeri girmeye cesaret edemezdi.

Ve bu dünyada aklı başında hiç kimse Gölge Adam'la karanlıkta yüzleşmek istemez.

Eldivenli eliyle yanağına dokunarak, ağzı ve çenesi ondan ıslanmış, tadı diline ve hafızasına kazınmış bir halde, beynindeki nöronların hissettikleri heyecanı kaydetmesine izin verdi.

Onu uyarmak ve kurtarmak için onunla konuşmuştu. Tüm öfkesine ve incinmişliğine rağmen onu önemsiyordu. Yufka yürekli küçük aptal, ama onun aptalı. Nadir bulunan biriydi, yaşam ateşi, sıcaklık. Duygulardan anlamıyordu ama bilimden anlıyordu. Kız söz konusu olduğunda beyinde ve vücudunda kimyasal bir şeyler oluyordu. Ona bakıyor, onu duyuyor ve vücudunda bir şeyler hissediyordu. Bu çok garip bir tepkiydi, kapsamlı bir şekilde araştırmıştı, ancak bunun bir tür sinestezi olduğunu ve her durumda mantıklı bir açıklaması olmadığını fark etmişti. Beynindeki kablolar basitçe çaprazlanmıştı ve onunkilerle çaprazlandıklarında basitçe elektrikleniyorlardı ve bu zaten bildiği bir şeydi.

Onu uyuşturucunun etkisiyle geçirdiği yoğun nöbetin ardından bırakarak kapıya doğru yürüdü ve gözetleme deliğinden dışarı baktı. Beklediği gibi silahlı üç adam onu bekliyordu. Aptallar.

Odaya geri adım atarak, cebine koymadan önce telefonundaki yayını kontrol etti ve pencereye yöneldi. Pencereyi kolayca açarak çıkıntıya atladı, adrenalini vücuduna hızla yayılıyordu. O

yüksekleri severdi. Bu ona bir gün onu götüreceği evi hatırlatıyordu.

Pencerenin üst kenarlarından tutarak binanın yanından geçen borunun üzerine atladı, eğitimli kasları hafızasıyla çalışıyordu ve bir ayağı pencere kenarlarında, diğeri borunun üzerinde yukarı tırmanmaya başladı, atletik egzersiz kıyafetlerini giydiği için mutluydu. Gerçi bu kasıtlı olmaktan çok tesadüfiydi. Kızın odasından gelen yayının çevrimiçi olduğunu görmüş ve saniyeler içinde bunun kendisi için bir tuzak, kızın da yem olduğunu anlamıştı.

Onun ısıracağı yem olmadığını bilmiyorlardı, o bu kanlı oyunda çoktan kazandığı ödüldü - sadece kazanmayı talep etmesi gerekiyordu.

Ancak bir mesajın, daha yüksek sesli bir mesajın gönderilmesi gerektiğini fark etti.

Kızın bulunduğu yerin beş kat yukarısındaki pencerenin önünde durup içeri baktı ve pencerenin Howard ve iki kızla dolu olduğunu gördü, her ikisi de yatakta yatarken onun sikini emiyor, kızına taktığı ağızla sırtlıyorlardı.

Diğer adam buna pişman olacaktı.

Bir kedinin gizliliğiyle, yılların dövüş sanatları ve parkur eğitiminin otomatik olarak devreye girmesiyle, diğer eli pencere pervazına sağlam bir şekilde tutunana kadar kendini bir eliyle asmak için salladı. Kendini sabit tutup odadaki herkesin dikkatinin dağılıp dağılmadığını kontrol ettikten sonra yavaşça pencereyi açtı ve gürültüsüzce içeri atlayıp hemen bir taraftaki dev kanepenin arkasına saklandı.

Howard'ın, "Kahrolası pencere," diye mırıldandığını duydu. "Doll, git kapat şunu."

Kızlardan biri pencereyi kapatıp geri döndüğünde hareketsiz kaldı, tam o sırada kapı çalındı. Kız olduğunu tahmin ettiği biri kapıyı açtı.

"Durum nedir?" Howard emme sesi devam ederken sordu.

"Oda birkaç saattir sessiz. Karanlık da. Görsel temasımız yok."

"Sence daha gelmedi mi?"

"Bundan şüpheliyim. Girişler izleniyor. Yüksek alarm durumundayız."

Güvenlikleri gülünçtü. Sendika'nın yer seviyesindeki operasyonların ne kadar korkunç olduğunu bilip bilmediğini ya da umursayıp umursamadıklarını merak ediyordu.

Howard'ın homurtularının ardından kızların hışırtıyla kalkıp gitmeleri geldi.

"Odasına göz kulak olun. Şafağa kadar gelmezse kızı öldürün."

Bu sözler üzerine omurgasının tabanında bir yanma başladı.

Normal bir adam belki öfke, hatta intikam arzusu hissederdi. O hiçbirini hissetmedi. Kafasında, bozulmuş olan basit bir denklem vardı. Duygular buna uymuyordu; uyması da gerekmiyordu. Bu psikotik miydi? Belki de öyleydi. Ama hiçbir zaman olduğu şeytandan başka bir şeymiş gibi davranmamıştı.

Birkaç dakika sonra kapı kapandı ve diğer adamın yatağına yerleştiğini, ışıkların söndüğünü duydu.

Odanın üzerinde gölgeler oluştu ve işte o zaman kontrolü ele aldı.

Çömeldiği yerden doğruldu, sessiz adımlarla yatağa doğru yürüdü ve uyuyan formsuz gömleksiz adamı izledi. Adam güç sarhoşluğuna kapılmış omurgasız bir korkaktı. Onunla sadece konut kompleksinde yaptığı görüşme bile bunu anlamasını sağlamıştı.

Varlık satın almak isteyen bir yatırımcı olarak bir toplantı kisvesi altında güvenliklerini görmek için konut kompleksini ziyaret etmişti. Sitenin inanılmaz bir güvenliği vardı, onu içeri kilitlediklerinde ona ulaşması gerekiyorsa, ki bundan sonra muhtemelen ulaşacaklardı, bu güvenliği aşması gerekecekti. Ama ona güvenmeye devam etmeliydi; onu bulacak ve bu sefer onu dışarı çıkaracaktı.

Bu düşünce onu heyecana benzer bir şeyle doldurdu.

Masaya doğru yürüyerek viski şişesini kontrol etti.

100 proof. Güzel.

Şişeyi alıp açtı ve önce yatağın kenarlarına dökerek yavaşça boşalttı. Sonra dolaba gidip 100 proof'luk bir şişe daha aldı ve yatağa döndü. Şişeyi devirerek birazını uyuyan adamın üzerine döktü.

Howard irkilerek uyandı, gözleri silüetine takılana kadar her yerde uçtu, dehşet yüzünü ele geçirdi. Gölge Adam'ı daha önce gördüğünü söylediler.

sen öldün. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Howard söylentileri biliyordu.

"Hayır, lütfen, ne istersen vereceğim," diye yalvardı omurgasız bir domuz gibi, korkudan yatağı ıslattı, alkol ve idrar kokusu sesinin burnunda bıraktığı kokuya karıştı. Seslerin kokusunu ve tadını alması tuhaftı, onunki hariç hiçbir lezzetli değildi.

Adama baktı, yolda kulüpten aldığı video görüntülerini hatırladı, Howard'ın onun saçlarına, kendi saçlarına nasıl dokunduğunu ve uyuşturucu karışımı boğazından aşağı nasıl döktüğünü hatırladı, yalvarırken ve merhamet için ağlarken pis ağzını göğsüne dayadı.

Omuriliğindeki yanma, anının etkisiyle alevlere dönüştü.

Hayır, mesajı her biri için açık olmalıydı.

Eldivenli yumruğuyla diğer adamın saçlarını tutarak sertçe çekti ve adamın çığlık atmasına neden oldu. "Lütfen, hayır, bırak gideyim. Ne istersen yapacağım. Lütfen."

"İç," diye ona kullandıkları kelimenin aynısını söyledi. Onu uyuşturan diğer adamı, açık renk saçlı olanı görememişti ama öğrenecekti. İyi olduğu bir şey varsa o da bilgi bulmaktı.

Yutkunarak ve titreyerek Howard ağzını açtı.

Şişeyi devirdikten sonra içkiyi diğer adamın boğazından aşağıya, sıçrayıp öksürene kadar döktü. Sonunda, bir kez

Şişenin tamamı neredeyse boşalmıştı, geri adım attı. Bu kadar olduğunu düşünen diğer adamın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

Düşünmesine izin verdi.

Alkolün son kalanını da ağzına dökerek saçlarını çekti. "Dur bakalım."

Titreyen adam alkolü açık ağzında tutuyordu, gözleri öylesine dehşet içindeydi ki Gölge Adam sakinleşti. Boş şişeyi kenara bıraktı ve cebinden çakmağını çıkarıp çakmağı çevirdi.

Diğer adam sesler çıkararak yalvarırken, Howard'ın boynunu tamamen geriye yatırdı ve çakmağın alevini ağzındaki sıvıya dokundurdu.

Ateş, adamın dilini çevreleyen alkolü, kadına dokunan aynı dili ısıtarak kontrolü ele geçirdi. Adam çırpınarak ılgılık atmaya başladı ama ateş, tıpkı uyuşturucunun kadının boğazına girdiği gibi adamın boğazına da girerken adam onu hareketsiz tuttu.

"Ona dokunursan ölürsün," dedi sessizce. "Ona daha kötü dokunursan, daha kötü ölürsün. Bu basit bir şey, değil mi? Neden anlamadığınızı bilmiyorum."

Diğer adam acısından odaklanamayacak kadar kendinden geçmişti, bu yüzden geri adım atarak kapıya doğru yürüdü ve Howard'ın yataktan kalkıp banyoya doğru gitmeye çalıştığını gördü. O daha ayağını yere basamadan, Gölge Adam çakmağı tekrar çevirdi, üzerinde Sendika'nın yılan amblemi olan çakmağı -tam olarak bir ouroboros- ve yatağın üzerine fırlattı.

Sırılsıklam çarşafalarda alevler patlayıp yatağın sınırına yayılırken, adamın içini ve dışını diri diri yakarken, çığlıkları duyularını tırmalıyordu.

Sistemdeki herkese açık bir mesaj vermek için çakmağını geride bıraktı; sembollerini biliyordu, kim olduklarını biliyordu ve burada yaptığını onlara yapmakta tereddüt etmeyecekti. O yasak bölgedeydi.

Bu kez ana kapıdan çıktı, kameralardan uzak durarak yangın çıkış merdivenlerinden binanın dışına çıktı.

İşler değişmişti.

Onu eve götürmeden önce son görevini bitirmesi gerekiyordu. Geçmişinin kapısını açmadan önce onu eve götürmeli, güvenini ve sadakatini kazanmalıydı.

Ama bu daha sonraydı. Olayları çözmek için kısıntılar bırakıyordu ve bu ona yeterince zaman kazandırdı.

Şimdilik güvende olacaktı, zarar görmeyecekti ve bununla yaşayabilirdi.

Bölüm E ghtI

LYLA

BaşI ve vücudu bir ton tuğla ile ağırlaştırılmış gibi hissederek uyanan Lyla, başının üzerinde tanıdık bir tavan görmek için gözlerini kırpıştırarak açtı. Kompleksteki tıbbi oda. Orada ne işi vardı?

Küçük bir pencereden içeri ışık süzölüyordu ama yumuşak yataktan kalkmak için uzuvlarını hareket ettiremiyordu. Zihni hatırlayabildiği son şeyi hatırlamaya çalışırken, sadece uzanmak ve rahatlığı içine çekmek harika hissettiriyordu.

Uyuşturulmuş. Uyuşturulmuştu.

Karanlık bir oda. Kameralar. Sıcak. O.

Uyluklarının arasında, bilincini kaybedene kadar onu tekrar tekrar yutuyordu. Ondan sonra onu ne kadar yediğini bilmiyordu. Bu fikir omurgasında garip bir ürperti yarattı; istediği her şeyi yapmak için tamamen onun merhametine kalmış olduğu fikri. Başka biriyle birlikte olma düşüncesi onu dehşet ve iğrençlikle doldurdu. Yine de gözlerini kapatıp

Görünmez sevgilisini karanlıkta hayal etse de bu düşüncüyü tamamen aklından atamadı.

Aptalın tekiydi, o kadar. Bulabildiği en tehlikeli adama, onunla oynayan, hiç kimseye ya da hiçbir şeye bağlılığı olmayan adama güvendiği için lanet bir aptal. Yine de ona her ihtiyacı olduğunda ortaya çıkmıştı. Ve bu onun için bir tuzak olmasına rağmen, yine onun için gelmişti.

Ne oyunu oynuyordu?

Sorunun zihninde dönüp durmasına izin verdiği için kendine kızarak, ilacın kalıcı etkilerinin ağırlığı altında debelenerek doğrulmaya çalıştı.

Kapı açıldı. Üç kişi, tanımadığı ama binada gördüğü kızlardan biriyle birlikte odaya girdi. Kadının yüzündeki aşağılama ifadesi midesini bulandırdı. Ne olduğunu anlamaya çalışarak ikisine de baktı.

"Senin neyin bu kadar özel anlamıyorum," dedi yaşlı kadın, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Senin ardından sokakları cesetlerle doldurdu."

Three konuşmaya devam ederken genç kıza bir tepsi yemeği yanındaki masaya koymasını işaret etti. "Dün gece kendini neye bulaştırdığını bilmiyorum ama bu yüzden Bay H'yi öldürdü."

Lyla nefesinin kesildiğini hissetti. "Ne?"

Yaşlı kadın başını salladı. "Evet, aptal kız. Bay H senin yüzünden öldü. Çocuklara ne kadar iyi davrandığını biliyor musun?"

Kızlar mı? Ne kadar cömertsiniz? Sayenizde onu canlı canlı ateşe verdik." Lyla sessiz kaldı.

"Tebrikler, üst düzey yetkililer artık sizi bir şahin gibi izleyecekler."

İçinden bir öfke dalgası geçti.

Bu nasıl onun hatası olabilirdi ki? Bay H ilahi bir erdem paganı değildi. Ona ilaç vermiş, dokunmuştu ve öldüğü için üzgün değildi. Hiçbiri öldüğü için üzgün değildi. Ama bir kez daha, başka birinin eylemleri hayatını etkilemişti ve o bununla uğraşmak istemiyordu. Ama yaşadığı dünyada, kapana kısılmış bir şekilde, başka ne seçeneği vardı ki?

Three ona bir bardak meyve suyu doldurdu ve yiyecekleri işaret etti. "Birkaç gün dinlenin ve sonra toparlanın. Emirler. Yeni bir görevin var. Taşınıyorsun."

Lyla dudağını ısırarak gözlerini kapıdaki kızdan Üç'e çevirdi. Yeni görevi hakkında soru sormaması gerektiğini biliyordu. Gideceği yere kadar kendisine eşlik edildiğinde öğrenecekti.

"Malini'den haber var mı?" diye son kez sordu işleyicisine, onun kızın nerede olabileceğini bildiğini ya da en azından bir ipucu olduğunu biliyordu. Eğer hareket ediyorsa, son bir kez daha sorması gerekiyordu.

Yaşlı kadının gözleri dondu. "Sözleşmesi var. Sana bir daha söylemeyeceğim."

Ancak sözleşmeli birinin hiçbir eşyası için geri gelmemesi garipti. Sahip olunan şeyler

oradaki her kız için önemliydi. O da bunu biliyordu. Yıllar boyunca biriktirdikleri şeylerdi bunlar, başka hiçbir şey onlar için önemli olmadığı için onları rahatlatan küçük ıvır zıvırlardı. Sözleşmeli tüm kızlara eşyalarını toplamaları ve veda etmeleri için son bir gezi verilirdi. Ama Malini öyle değildi. Bir sabah uyanmış, internetteki bir açık artırmada çalışmaya gitmiş ve bir daha geri dönmemişti. Onu satın alan kişinin geri dönmesi için ona zaman tanımamış olması tamamen mümkün olsa da, Lyla'nın içinden bir ses bunun böyle olmadığını söylüyordu. Diğer kızın başına başka bir şey gelmişti.

Düşüncelerini kendine saklayarak meyve suyunu içti ve Üç giderken kızarmış ekmeği yedi. Sarışın, minyon bir güzelliği olan kız kapının eşliğinde duraksadı, gözleri işverenlerinin kaybolduğu yere gitti.

"Seni nereye gönderdiklerini bilmiyorum ama bu iyi bir şey değil," diye fısıldadı kız ısrarla. "Sadece... hazırlıklı ol."

Bununla birlikte, kız da dışarı fırladı ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı, zihninde bir girdap vardı. Onu... iyi olmayan bir yere gönderiyorlardı.

Ne olacağını bilmiyordu ama buna hazır olup olmadığını da bilmiyordu.

Sonraki birkaç gün boyunca Lyla dinlendi ve vücudunun aldığı ilacın etkilerinden kurtulmasına izin verdi.

tüketmeye zorlandı. İşten birkaç gün izin almıştı, bu yüzden sadece dinlendi ve evin içinde dolaşarak farklı konuşmalara kulak misafiri oldu. Bu şekilde mutfağın dışında durup içerideki konuşmaları dinledi.

"Gölge Adam ve Lyla arasındaki anlaşmanın ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu birisi.

Lyla duvara yaslandı, diğerlerinin tüm bu olanlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu.

"Tüm bunlar olana kadar onun gerçek olduğunu bile düşünmemiştim. Şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Başka bir ses, "Bence o sadece bölgesini kaybetmiş bir müşteri," diye ekledi.

"Lyla'nın buraya geldiğinden beri hiç müşterisi olmadı," dedi bir kız. "Onları dışarı çıkarıyor."

"Belki de onu seviyordur."

Lyla şortunu kavradı, kalbi hızla çarpıyordu. Adam sevme yeteneğine sahip değildi ve Lyla da onun sevebileceğini hayal edecek kadar umutsuz değildi.

İçeride iki kız kahkaha attı, ses ona çarptı. "Burada öyle bir şey yok, Millie. Belki de sadece onu dışarı çıkarmak istiyordur."

"Peki o zaman neden şimdiye kadar gelmedi? Altı yıl falan mı oldu?"

Ahh. Bu acıttı.

"Bence onu sadece kendi gündemi için kullanıyor, her ne ise. Zaten tek işimize yarayan da bu."

Konuşmayı dinlerken, büyük bir kısmı aynı fikirdeydi.

Adamın bir planı vardı ve o da her zaman olduğu gibi zarar gören bir teminattı.

Uyuşturucu olayından bir hafta sonra, mecazi anlamda siteden atılmıştı ve sinirleri gergindi. Sadece yeniden taşındığı ve kızın uyarısı kafasında çınladığı için değil, adam ortalıkta olmadığı için de. Olaydan beri onu görmemiş, hatta hissetmemişti bile ve bu yokluk içini kemiriyor, zihnini bulandırıyor, düşüncelerinin onun bir ajandası olup olmadığı ve kendi çarpık yöntemiyle ona gerçekten değer verip vermediği arasında gidip gelmesine neden oluyordu. Onsuz geçen zaman arttıkça, ikinci düşünce daha fazla titreşiyordu.

Rekor sayılabilecek bir sürede tüm maddi eşyalarını bir kutuya doldurdu ve muhafızlardan biri onu almaya geldiğinde binanın dışında bekledi. Güvenli bir yere naklediliyorlarmış gibi rutin bir şekilde gözlerini bağladı ve nereye gittiğini bilmediği için kafası karıştı.

Bunun o gecenin etkisi olduğunu biliyordu, Bay H'nin ölümüyle ve gönderdiği mesajla bir ilgisi olduğunu biliyordu. Sadece bunun kendisi için iyi olup olmadığını bilmiyordu. Gardiyan onu bir araca bindirdi ve kontağın çalıştığını duydu, içinde bulunduğu en uzun barınma döneminden uzaklaşıyordu. On yedi yaşındayken

bu Kompleks'e gelmişti, onunla ilk kez tanıştığında on sekiz yaşındaydı, kader gecesinde hayatı değiştiğinde on sekiz yaşındaydı.

Gözbağının ardındaki karanlıkta, gök gürültüsünü ve yağmur damlalarının üzerine sıçradığını hatırlayabiliyordu, kompleksin etrafındaki ormana doğru koşarken, çaresizce kaçmaya çalışırken çarpışmıştı-

Araba sarsıldı, düşüncelerini kırdı, derin bir nefes alıp kendini toparlayana kadar parçaladı. Anılar, onun anıları, onu her seferinde içine çeken, karanlık yerlere götüren güçlü bir girdaptı. Hayatında, korkunç bir şeyin baskıcı ağırlığı olmadan mutlu hissettiği tek bir an bile hatırlayamıyordu. Artık nasıl gülümseyeceğini bilmiyordu, kaşlarının arasındaki çizgiler olmadıklarından daha kalıcı hale gelmişti.

"Kime gidiyoruz?" diye sordu, sadece düşüncelerinin monotonluğunu kırmak için, gerçekten bir cevap beklemiyordu.

"Bilmiyorum," dedi bekçi ona. "Ben sadece teslimatçıyım."
Güzelmış.

Araba uzun bir süre sonra durdu. Yanına gelip onu dışarı çekmeden önce muhafızın kapısını açtığını duydu. Adam onu alçak basamaklardan yukarı çıkarmadan önce bir anlığına güneşi teninde hissetti. Hâlâ gözleri bağlıyken, tek kutusu olan eşyalarını göğsüne bastırarak tökezleye tökezleye ilerledi. Onu bir aşağı götürdü

Uzun yürüyüş yolunda, dairelerinin altındaki zemin bir tür beton gibi sağlamdı. Misk kokuları burun deliklerine saldırdı, ayırt edemeyeceği kadar birbirine karışmıştı.

Saatlerce yürüdükten sonra nihayet bir sandalyeye itildi.

Göz bağı çıkarıldı ve gözlerinin ani ışığa alışması için hızla kırptırdı, bir tür depo ofisinde olduğunu fark etti, ahşaptan yapılmış bir odada, çok kaba ve çizik kahverengi bir masa vardı, muhtemelen kendisinden daha yaşlıydı ve saydı, etrafında dört sandalye vardı.

Bu yeni yerin ne olduğunu ve buradaki rolünün ne olacağını merak ederek beklemeye başladı.

Ve

beklemek.

Ve

beklemek.

Uzun bir süre sonra bir kapı açıldı ve kot pantolon ve tişört giymiş üç adam içeri girdi. İçini gergin bir enerji kapladı, kim olduklarını bilmediği üç yabancı adama bakarken ayakları yere vuruyordu. Ama tehditkâr ve sert görünüyorlardı, içlerinden biri daha da tehditkârdı. Zalim olan keldi, masanın başına otururken kafası parlıyordu ve o gece kulüpteki adamla aynı yılan desenine sahip bir yüzük takıyordu.

Diğer ikisi de ona saygı göstererek sandalyesinin önünde durdular.

"Patronlarıma çok paraya ve çok adama mal oldun, Lyla," diye konuştu zalim olan, açıkça lider olan. "Ne yapmalıyım

seninle ne yapacağız?"

Sessiz kaldı, kalbi çarpıyordu, adamlara bakarken damarlarına bir korku duygusu sızıyordu.

"Bırakılamayacak kadar önemlisin ama iş için çok yararsızsın. Bazı güçlü insanlara karşı bir kozdun, şimdi de Gölge Adam'a karşı bir kozsun." Adamın sesindeki heves onu korkutmuştu. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Başını hızla salladı. Onun kim olduğunu gerçekten bilmiyordu.

Adam uzun bir dakika boyunca onu inceledi. "Gölge Adam yaklaşık on yıl önce bir anda ortaya çıktı. Yeraltı dünyasında bir efsane haline geldi. Yolumuzu tekrar tekrar bozdu ve bugüne kadar nihai amacının ne olduğunu anlamadım. Başka bir şekilde ifade edeyim. Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

Başını tekrar salladı.

"Şimdi yalan söylemiyorsun, değil mi?"

Yalan söylemiyordu.

"Güzel," diye gülümsedi, yüzündeki gülme çizgileri onu hoş göstermeliydi. "Seni görmek için uzun bir yoldan geldik. Neden dizlerinin üzerine çöküp bizi daha iyi hissettirmiyorsun?"

Yutkunarak her birine baktı ve içinde bir nebze de olsa güç buldu. "Bu ölüm fermanınızı imzalamak olur. O herkesi öldürür."

Adamlardan biri bir adım daha yaklaşarak onun alanını daralttı. "Riske gireceğiz. Eğer seni önemsiyorsa, belki bizi bulur. Eğer

değil, bu bizim kazancımız."

Onu kolundan tutarak kel adamın yanına sürükledi. Lyla kapana kısıldığını bilerek odanın içinde etrafına bakındı, Kaçış olmadığını biliyordu, klostrofobik hissediyordu çünkü gün geçtikçe, hiçbir erteleme olmamıştı. Ve bu sefer, içten içe onun neler olduğunu farkında bile olmadığını biliyordu.

Kadının kolunu tutan adam onu dizlerinin üzerine itti, diğeri ise fotoğraf makinesini çıkardı.

Kel adam masanın başındaki yerinden, "Yemleri canlı yayınlayın," diye talimat verdi. "Küçük oyuncağını nasıl kırdığımızı görsün."

Lyla gözlerini kapattı.

Hayır.

Onu kurtarmak için orada değildi, ona söylediği, gösterdiği, olacağına söz verdiği gibi değildi. Ve o da kendini kurtaramazdı. Ona güvenmeye başlayana kadar onu sahte bir güvenlik duygusuna sürüklemişti ve şimdi onu tehlikeye attığı için kapana kısılmıştı.

Yalan söylemişti.

Sonrasında istediği herkesi öldürebilirdi ama bu onun için olmazdı. Bu kendisi için olacaktı ve bu asla onun kırılan son parçasını geri getirmeyecekti.

Gözlerini kapattı ve kara deliğin onu bütünüyle yutmasına izin verdi.

OceanofPDF.com

ODASI KÜÇÜKTÜ.

Yatağı küçüktü.

Hayatı küçüktü. Ve

bunun bir önemi

yoktu.

Onun bir önemi yoktu, hiçbir şeyin önemi yoktu.

O kara delikti ve kara delik de oydu, ışıık kapasitesi olmayan sonsuz bir hiçlik.

Odasına kimin geldiğini, kimin gittiğini, kimin ona ne yaptığını bilmiyordu.

Hiçbir şey hissetmedi; hiçbir şey konuşmadı; hiçbir şey görmedi.

Sadece çatlak tavana baktı, kendi içindeki çatlakları fark etti, genişledi, keskinleşti, uzadı.

Amaçsız.

Sonsuz.

Cansız.

GÜNLER GEÇTİ.

Tavan aynı kaldı.

Aylar geçti.

Tavan daha da kötüleşti.

Zaman anlamsızlaştı.

Vücudundaki son yaşam belirtisi, kutusu devrildiğinde, siyah güller yere saçıldığında ve bir şeyler kıvılcımlandığında ortaya çıktı.

Öfkeyle odanın bir ucundan diğerine uçtu ve onları parçaladı, yapraklarını ezdi, gözleri yanmaya başlayana ve boğazı kilitlenene kadar morarttı.

Ondan hiçbir şey istemiyordu. Hiçbir hatırlatma. Onu bir güvenlik yanılsamasına inandıran, ancak kendisi onu tehlikenin içine iten adama dair hiçbir şey. Ona defalarca ihanet etmiş, çakalların etiyle beslenmesi için onu geride bırakmıştı.

Ayağa kalkarak banyoya gitti ve aynanın arkasındaki dolaptan bir tıraş bıçağı aldı. Kendisine, çökmüş gözlerine ve solgun yansımasına, o kadar büyülendiği saçlarına bakarak, daha önce hiç kesmediği uzun saçlarını kesmeye başladı. Dökülen her bir tutam saçla birlikte, kendisinin gittiğini, eskiden olduğu kişinin kaybolduğunu, yerini sessiz bir oyuncak bebeğin aldığını hissetti - kullanmak ve oynamak için iyi, bakmak için güzel ama tamamen cansız.

Saçının son tutamını da keserek onu bıraktı, kendini bıraktı, onları birbirine bağlayan her şeyi bıraktı.

Tavan çatladı.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

EMBERS

"Her seferinde yeniden başıma geliyorsun."

-Edith Wharton, Masumiyet Çağı

OceanofPDF.com

Bölüm Nİ ne

LYLA | 6 MONTHS LATER

Bu gece yapacaktı.

Bunu bitirecekti.

Nasıl yapacağına karar vermesi aylarını almıştı ve sonunda canını fazla yakmayacak bir yol bulmuştu.

Arkada bir şarkı çalıyordu, ritmi yüksekti. Şarkıyı bilmiyordu, sadece sahnedeki ritme uygun olarak vücudunu hareket ettiriyordu, deri derisine sürtünüyordu ama yine de onu uykusundan uyandıramıyordu. Kendini böyle hissediyordu, sanki uyuyordu, hareket ediyordu ve bir gün uyanacaktı ve tüm bunlar kötü bir rüya olacaktı.

Aylardır bu durumdaydı. Aylarca bir odaya hapsedilmişti, ta ki onu esir alanlar işe yaramadığını, elinde tuttuğuna inandıkları cazibenin onda olmadığını fark edene kadar. O bir koz değil, sadece ölü bir ağırlıktı ve sonunda onu tekrar başka bir yere yerleştirdiler. Şimdi sahnede dans ediyordu.

tanımadığı bir kulübe gitmiş ve binanın üst katındaki odalardan birinde tek başına yaşamış.

Ama bir şeyler değişmişti.

Artık insanların yakınında olmaktan korkuyordu.

Şimdi, o kadar uzun süre küçük, karanlık bir odada kendisinden başka hiçbir şey olmadan kapalı kaldıktan sonra, insanların arasında olmaktan korkuyordu. Kulüpte olmak bile onu çok fazla terletiyor ve titretiyordu. Dans etmek ancak gözlerini kapatıp kendini yalnız olduğuna inandırırorsa mümkündü. Şarkı üstüne şarkı değişti. Aşağıdan gelen alkış ve tezahüratlar gözlerini açmasına neden oldu ama kimseyi görmedi, sadece otomatik pilotta ilerliyor, ana kapının üzerindeki neon tabelaya bakıyor ve ona odaklanıyordu.

"Şeytanların oynamaya geldiği yer.

Buna katılmıyor değildi. İblisler, her biri. Ve sonunda bu cehennemden kaçacaktı.

Vardiyası olaysız geçti, sadece ayakları ağrıyordu ve ona hâlâ bedeninde olduğunu hatırlatıyordu. Yüzü terden sırılsıklamdı, perili gibi görünen yüzünü, haftalar önce kestirdiği dalgalı saçları daha da perili hale getiriyordu. Saçlarından, teninden, bedeninden, her bir parçasından nefret ediyordu. Aradan bir süre geçtikten sonra, bedenine karşı olan kayıtsızlığı yeniden tiksintiye dönüşmüştü. Kendini kesmeyi düşünmüştü ama her nasılsa, acı onu korkutmaya devam ediyordu.

Düşüncelerinden sıyrılıp vardiyasının sonunda sahneden indi ve arka odaya yöneldi, etrafındaki insanların onu bunaltmasına izin vermemek için ağzından nefes aldı ve kıyafetlerini değiştirdiği dolabının olduğu yere odaklandı. Orada başka bir şeyi daha vardı.

Neyse ki olaysız bir şekilde ulaştı ve etrafın temiz olduğunu kontrol ettikten sonra dolabı açtı. Birkaç gün boyunca masaların bazılarından çaldığı küçük mavi toz poşetlerine baktı. Dört paket. Onu ilk kez uyuşturduklarında sadece bir tane kullanmışlardı. Hepsini kullanacak ve kalbi durana kadar kafayı bulacaktı.

Geride bırakacağı tek ruh için içinde bir suçluluk duygusu belirdi ama başını iki yana salladı. Onu tanımaya değmezdi. En iyisi buydu.

Çantaları cebine koyarak dolabı kapattı ve salonun kenarlarından geçerek odalara çıkan yangın çıkışına doğru ilerledi.

Kimseye bakmaktan kaçındı ama yolunun açık olup olmadığını kontrol etmek için ara sıra başını kaldırıp baktı.

"Hey, Lyla!"

Vücudu donmuş bir halde döndüğünde garsonlardan birinin ona içecek dolu bir tepsi uzattığını gördü.

"Mindy bileğini burktu. Bunu VIP alanındaki Masa 4'e götürün."

Sikeyim. Tamam, bunu yapabilirdi.

Başını sallayarak tepsiyi nemli elleriyle dengeledi ve özel konuklar için kordon altına alınmış özel bölüme yöneldi, her seferinde bir adıma odaklandı, poşetler şortunda bir delik açıyordu.

Bu kulüp daha önce gittiği diğer kulüplerden daha elitti, bu yüzden daha geniş bir müşteri kitlesi vardı. Neon ışıklarla aydınlatılmış alçak basamakları tırmanarak arkadan dördüncü masaya doğru yürüdü, masada oturan kadın ve erkek grubuna bakarken adımları durdu

-Üç çift ve bir adam ve hiçbirisi dünyanın bu bölgesine uygun görünmüyor. Göz bandı olan dev adam dışında kimse. O da tam buraya uyacak gibi görünüyordu.

"Anlamıyorsunuz!" diye yüksek sesle bağırdı kadınlardan biri, gözlüklü, esmer bir kadın, yanındaki adama ters ters bakarak, onun gösterdiği tablete bakıyordu. "Bunu nasıl göremezsiniz?"

Manken gibi güzel bir afet olan bir başka kadın, takım elbiseli, iyi giyimli bir adamın kolunun arasına oturmuş, gözle görülür bir eğlenceyle onlara bakıyordu. "İlk seferinde ben bile anlamamıştım. Herkes senin gibi detaycı değil, Morana."

Ne güzel bir isim.

Göz bantlı adam karşılarında, mavi saçlı bir kadın da onun yanında oturuyordu. "Bunu bana geçen hafta gönderdi. Hector'un peşine bizden daha çok düşmüş."

"Neden acaba?" diye düşündü gözlüklü esmer. "İlk kez bu işte bir tür çıkar seziyorum.

onu."

Çok garip bir dinamikti, daha önce hiç görmediği ama hemen tanıdığı bir dinamik. Göğsünden boş bir sızı geçtiğini hissetti. Arkadaşlar. Aile. Birlikte aile gibi görünüyorlardı.

İçecekleri sessizce masaya bıraktı, fark edilmemekte ustaydı, başını eğerek masanın etrafında dolaştı.

"Teşekkür ederim," dedi güzel kadın ona usulca ama Lyla başını kaldırıp bakmadı. Boğazı düğümlendi, nazik sözleri de yanına alarak gitmek için döndü, arkadaş grubunun dostluklarını paylaştığı görüntü zihnine yapışıp kalmıştı. Başka bir hayatta, bir grup arkadaşıyla bir gece içki içen bir kız olabilirdi. Başka bir hayatta, kendisine değer verdiği belli olan bir adamın kolunun altına girmiş bir kadın olabilirdi. Başka bir hayatta. Belki bir sonraki hayatı olsaydı, ona karşı daha nazik olurdu.

VIP alanının köşesini döndü ve onların görüş alanından çıkıp arkasını dönerek tekrar onlara baktı.

Hayatının son gecesinde bunu görmek güzel bir şeydi.

Onların etkileşimlerine tanık olmanın verdiği neşeyi yüreğinde taşıyarak tepsiyi tezgâha bıraktı ve nihayet odasına yöneldi, yangın çıkış merdivenlerini tırmanarak birinci kata çıktı, odası sahanlıktaki son odaydı.

Kapı kolunu çevirerek içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı, doğruca odadaki tek mobilyaya yöneldi.

küçücük bir yatak. O kadar küçüktü ki, uzun boylu bir kadın üzerinde düz bir şekilde uyumakta zorlanırdı.

Şortundan mavi pudra paketlerini çıkarıp kucağına koydu ve onlara bakmaya başladı. Yerde, bacağının yanında duran su şişesinin kapağını açtı. Paketi yırtarak açtı, dört poşeti de suyun içine attı ve titreyen elleriyle iyice çalkaladı.

Kalbi hızla çarpıyor, elleri her saniye daha da titriyor, gözlerini sıvıya dikiyordu.

İşte buydu.

İşte böyle bitti.

Derin bir nefes alarak şişeyi dudaklarına götürdü. Ve onu kaldırdı.

Yutkunurken acı sıvı boğazından aşağı indi ve midesi dolmadan önce alabildiği kadarını aldı.

Şişe boşalınca onu yere bıraktı ve yatağa uzanıp tavana bakmaya başladı.

Güzel bir tavandı, vantilatörün etrafındaki sahte süs desenleri tavanı güzel gösteriyordu. Baktığı birçok çatlak, soyulmuş tavan gibi değildi. Güzel bir son tavandı. Neden tavanları düşünüyordu ki?

Karanlıkta tek başına yatarken gözyaşları yüzünün kenarından akıyordu, dışarıdaki sokak lambasının ışığı odaya gölgeler düşürüyor ve ona onu hatırlatıyordu.

Aylardır ilk kez onu düşünmesine izin verdi. Hayatını hem iyi yönde, en azından bir süreliğine, hem de daha kötü yönde değiştirmiş olan isimsiz bir adam. İsimsiz bir adam.

Onu, kendi çarpık yöntemiyle, bir Şeye değer olduğuna, hayatının birileri için önemli olduğuna, nemsendiğine inandırmıŖtı.

Kalbi bu yüzden mi bu kadar çok kanıyordu? Onu terk ettiği, diğer her Şey gibi onu da kayıp ve baŖıboŖ bıraktığı için mi? Onu da umursadığı ve bunun bedelini ödediği için mi? Onca ay boyunca bir kez bile onu aramaya gelmediği için mi?

"Her zaman senin için geleceğim.

Yalancı.

Yeni bir saplantı, uğruna öldürülecek yeni bir kız mı bulmuŖtu? Yoksa kızın tadına baktıktan sonra oyunlarından sıkılmıŖ mıydı? Onu bir Şekilde elde etmiŖ olması, kovalamacanın heyecanını kaırmıŖ mıydı?

Bir an için öldüğü ya da yaralandığı için mi böyle davrandığını dŖnd ama onu tanıdığı için buna bir saniyeden fazla inanamadı. Saplantısının doruğa ulaŖtıęı anlardaki yoğunluğu, gözünün önünden kaybolrsa onu bulmak için srneceğine inanmasına neden olmuŖtu. Hayır, o yaŖıyordu ve o terk edilmiŖti.

İlk sıcaklık dalgası vücuduna çarptı, derisi sıkıŖmaya ve gerilmeye baŖladı.

Yatağın kenarlarına tutunarak gözlerini kapattı ve dalga dalga yayılan sıcaklık vücudunda ateŖi yükseltti.

Kalbi göğsünde o kadar hızlı ve yüksek sesle çarpıyordu ki, kulaklarındaki çarpıntıdan başka bir şey duyamıyordu.

Çarpma sesi ısrarla geldi, onu sarstı ve gözleri kapıya doğru uçtu.

Birisi gerçekten kapısını yumrukluyordu. Ne oluyor be?

"Hey Lyla, kapaticın var mı? Bu adam beni fena morarttı."

Sahanlıktaki diğer kızlardan biriydi. Lyla onu görmezden gelmeye karar vererek hareketsiz kaldı. Zaten denese de ayağa kalkabilecek gibi değildi. Vücudu kendi üzerine çökerken orada öylece yatmak iyi hissettiriyordu.

Kulaklarındaki tek ses, belki de kendi kanı olan bir vınlamaydı. Göz kapakları ağırlaşmaya başladı, bu yüzden onları kapattı, sanki yeryüzü onun altında sallanıyormuş gibi hissediyordu.

Hayır, titriyordu. O

titriyordu.

Bir şey onu sarsıyordu.

"Bana bak!"

Yüksek sesli, keskin komut, göz kapaklarının bir yarığa kadar açılmasına neden oldu ve hemen şeytanın bakışlarıyla kilitlendi.

Ne de olsa ölüm onu almaya gelmişti.

Gülümsedi.

"Beni nazikçe al, ölüm. Seni bekliyordum," diye fısıldadı, başı dönüyordu, gözleri tekrar kapanıyordu.

"Gözlerini aç, flamma."

Alçak ve gırtlaktan gelen bir sesin ardından yanağına dokununca gözleri tekrar açıldı. Adam onun gözlerini kontrol etti, elini boynuna koydu ve sonra hırladı, "Siktir!"

Boynunun yan tarafında bir şeyin sızladığını hissetti ama önemsemedi. Onu düşünüyordu ve son anlarında beyni ona karşı nazik davranıyordu. Bu kurtarıcı bir lütuftu. Sanrıları ona acıyordu. Gerçekten şikayet edemezdi.

"Sen." Sesi zar zor duyuluyordu, adam onu kollarına aldığında vücudu çökmüştü. "Söyle bana... neredede olduğunu söyle..."

"Benim için yaşarsan sana söylerim," diye pazarlık etti her zamanki gibi, bedenini gövdesine yaklaştırmak. Aynı anda hem soğuk hem de sıcaktı ve çok ama çok sağlamdı. Keşke birçok gece ona sarılabilseydim diye düşündü.

Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü ve burnunu onun boynuna dayayarak kendine özgü kokusunu içine çekti.

"Lütfen. Bu benim son dileğim," diye usulca ağladı ve adamın kollarının onu sardığını hissetti. Hayal görmesi de güzeldi, neredeyse onu kendisi için endişelendiğine inandıracaktı.

"İçinde bir sürü dilek var, flamma ve ben her birini ayaklarının altına sereceğim. Sadece nefes almaya devam et, anladın mı?"

Sesinin karanlık, gırtlaktan gelen notaları, başka bir sıcaklık dalgasıyla aynı anda ona çarptı. İnledi ve kendini ona daha da yaklaştırdı, zihnine minnettar kaldı

Son anlarında yalnız hissetmesin diye onu çağırıyordu.

Hızlı bir tempoda ilerliyorlardı. Sesler ve görüntüler bulanıklaştı ve uzuvlarının gittikçe ağırlaştığını, kalbinin aniden yavaşladığını ve başının döndüğünü hissetti.

"Sen... başka biriyle miydin?" diye sordu hıçkırarak, en büyük korkusunu dile getirerek, onu bir yere yatırıp kemerlerle bağlarken parmakları ceketinin üzerinde sıkılaştı. Zihni ne yapıyordu? Neden onu bir yere bağlamasını istiyordu?

Hareket edemesin diye kemerleri sıkmayı bitirdi ve yüzünü kavrayarak bir saniyeliğine şeytani uyumsuz gözlerine odaklanmasını sağladı.

"Sen benim tek saplantımdın, öylesin ve her zaman öyle kalacaksın, Luna Caine."

Her şey kararmadan önce, adamın başka bir kızın ismini aldığı gerçeğine haykırdı, keskin bir acı kalbini delip geçti.

Onuncu Bölüm

HİM

ÇOK YAKIN.

Neredeyse onu kaybediyordu ve hafızasında ilk kez göğsünde acı bir şey nefes alıp veriyordu. Duygular hissettiği bir şey değildi ama hissediyordu. En çok da onu daha önce bulamadığı, yarım kalmış işleri tamamlamakta bu kadar geciktiği için kendine kızıyordu. Ayrıca, gitmesine izin vereceğini düşündüğü için, onu ölümün pençesinden geri getiremeyeceğini düşündüğü için ona da. Ona sahip olamazdı, hiçbir şey ona sahip olamazdı, ta ki o iddiasından vazgeçene kadar.

Geçmişleri onlara bir şey öğrettiyse, o da ilişkilerinde zamanın hiçbir şey ifade etmediğiydi. Onunla doğru zamanı yakalamak için yıllarca bekleyebilirdi, ama onun bu sabrı göstermemiş olması ona çok önemli iki şey söylüyordu: tahmin ettiğinden daha fazla kırılmıştı ve yapması gereken şeydu

Onu tekrar canlı kılmak için ne gerekiyorsa. Eğer tekrar hissetmezse, dünya yok olacaktı.

Onun hayatı onun değildi.

Onu helikoptere bağladığı yere baktı, şehrin ve doğudaki tarlaların üzerinde uçuyor, onu her zaman olması gereken yere götürüyordu.

Acı içinde inledi, ses adamın kulaklığında onunkinden net bir şekilde duyuluyordu ve sesin titreşimleri adamın kollarından aşağı dalgalanıyor, ağızda kalan tatlı tat adamın ağzını dolduruyordu.

Bunu özlemişti. Onu özlemişti. Ve neredeyse onu kaybediyordu. Bu iyi değildi. Bu iyi bir şey değildi.

Aşağıdaki karanlık tarlaların üzerinde uçarken, bu gecenin ne kadar yakın olduğunu fark etti - birden fazla şekilde. Tristan Caine halkının geri kalanıyla birlikte orada, çok yakınındaydı ve onun gitmesine henüz hazır değildi. Çok erken giderse ne olacağını biliyordu. Ailesini bulacaktı, onu sonsuz seven insanları bulacaktı, onu sevgiyle iyileştirecek bir adam bulacaktı, muhtemelen Dante'nin aylardır onun izini süren köpeği ya da belki başka biri. Ve belki de şeytanlarını bir süreliğine susturacaklardı. Ama iblisler geri dönecekti. Hiçbiri bunu anlayamazdı, onu, onun cehennemini anlayamazdı, çünkü hiçbiri bunu yaşamamıştı, hatta görmemişti bile. İyileşmek için kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı ve hiç kimse onu onun kadar güvende hissettiremezdi. Çünkü onların vicdanı, ahlakı, etiği vardı, ya onun? Ona sahipti.

O asla başkasının olamazdı. Kimse onu gün ışığına çıkaramadan çok önce gölgelerdeki bir şeytan tarafından sahiplenilmişti.

Ve tüm bu sevgiyle çevrili olsa bile, kendini izole edilmiş, yalnız hissediyor ve iyi olamayacak kadar kırılmış olup olmadığını merak ediyordu. Ve o bunu kabullenemiyordu. Bir süredir, çoğunlukla düşüncelerinde olmak üzere, kendine zarar verme eğilimi olduğunu biliyordu. Bu geceden önce bildiği kadarıyla bu konuda harekete geçmemişti. Onun her şeyden çok istediğini bildiği tek şeyi, yani cevaplarını, yaşaması için teşvik olarak her zaman önüne koymasının nedenlerinden biri de buydu ve bir süre işe yaramıştı. Ona yine uğruna yaşayabileceği bir şey vermeliydi.

Henüz geçmişiyile tanışmaya hazır değildi, zihni muhtemelen hepsini bir anda kaldıramayacaktı ama bir gün olacaktı. Ve o gün, gerçeği ayaklarının altına serecekti.

Helikopteri yılların uçuş deneyimiyle kolayca idare ederek, deniz açılmadan önce karayı kaplayan dağlara doğru sağa döndü ve yıllar boyunca onlar için inşa ettiği eve doğru ilerledi. Uçmak, ateşle oynamak ve onu takip etmek dışında keyif aldığı yegane şeylerden biriydi.

"Ben öldüm mü?" diye mırıldandı saplantısının nesnesi ve ona baktı, tekrar bayılmadan önce göz kırptığını, kısa saçlarının güzel yüzünün etrafına yapıştığını gördü.

Neden kestiğini biliyordu, tıpkı güllerini neden kopardığını bildiği gibi. Bilinçli zihninde bir parçası ondan nefret ediyordu. Ama kalbi yumuşaktı ve ona açlık duyuyordu ve onun tekrar kendisini hissetmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı. Sendika'nın ellerinde yaşadıklarından sonra, sırf onu dışarı çekmek için yaptıklarından sonra, nefretinden dolayı onu suçlamıyordu. Ama onu bulabilseydi bile ortaya çıkamazdı. Bu, yıllarca süren dikkatli planlamayı ve doğru parçaları doğru noktaya yerleştirmeyi çözerdi. Onun düşüncesizce yapacağı bir hareket her şeyi mahvedebilir ve istemediği ailesi de dahil olmak üzere herkesi öldürüldüğünü bile bilmiyor.

Hayır, seçim yapmak zorundaydı ve kısa vadede onu seçmemiştir ama o her zaman onun seçimi idi. Son altı yıldır yaptığı her şeyi onun için yapmıştı, bir gün olsun sürekli arkasını kollamadan özgürce yaşayabilsin diye.

Ve yaptıklarından sonra, Sendika Lanet olası yanık.

On Birinci Bölüm

LYLA

Yabancı yataklarda uyanmak ve yabancı tavanlara bakmak kötü bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Lyla gözlerini kırpıştırarak açtı, uzuvları hareket etmeye bile çalışamayacak kadar ağırlaşmıştı.

Üzerinde onu tutan gerçek bir ağırlık olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı.

Panik içinde, karnının üzerinde duran çıplak kaslı pazularına, kalçasına çapraz olarak uzanan koyu renk saçlarla tozlanmış yırtık ön koluna, uzun, sivriltilmiş parmaklarıyla onu tutan iri, erkeksi ele baktı. Elinin arkasında yer yer yanık izleri vardı.

Lyla kolun bağlı olduğu adamı görmek için gözlerini yukarı kaldırdı ve kendisini, biri siyah, diğeri altın yeşili olan ve sessizce ona bakan uyumsuz şeytani gözlerle çevrili buldu.

Gerçektir.

Gördüğü ateşli rüya gerçektir.

Aylar sonra da olsa onun için gelmişti.

Gerçekler aynı anda beyinde canlandı: Adam üstsüzdü ama kadın yumuşak bir şeyler giymişti, adamın vücudu kadının yanına, yüzü yastığına yakındı ve bir yerlerden doğal gri ışık geliyordu.

İlk iki gerçeği görmezden gelerek ve onu yok sayarak, ışığın kaynağını aramak için boynunu çevirdi.

Ve nefes almayı bıraktı.

Şimdiye kadar gördüğü en büyük pencere setleri, daha önce sadece resimlerini gördüğü bir şeyi gösteriyordu. Dağlar. Uzun, görkemli, gri dağlar.

Yataktan fırlayıp adamın kolunu iterek ayağa kalkmaya çalışırken dizlerinin bağı çözüldü. Neredeyse yere düşüyordu ki güçlü kollar onu sayıklamalarından hatırladığı bir kucaklamayla zahmetsizce yukarı kaldırdı.

"Sakin ol," dedi ona yumuşak bir sesle, ama kadın onu duymazdan gelerek önündeki çıplak manzaraya odaklandı.

Onu cama, şimdi pencere değil de bir çift kapı olduğunu fark ettiği şeye doğru götürdü. Ayağıyla iterek açtı ve onları dışarı çıkardı. Bir soğuk hava dalgası tenine saldırdı ve içgüdüsel olarak onun vücut ısısına daha da yaklaşmasına neden oldu, ona giydirdiği ipek uyku şortu bu havaya dayanamayacak kadar ince olmalıydı.

Onları kenara kadar götürdü ve onu ayaklarının üzerine yatırdı, iki koluyla onu arkadan metal korkuluklara hapsetti, arkasındaki varlığı soğukta sıcaktı.

Ama o manzaraya, dışarıda olma hissine odaklanmıştı.

Gözleri önündeki manzarayı açgözlülikle yuttu, her santimini içine çekerken böyle yerlerin nasıl var olabileceğini bile anlayamadı.

Uzun, güzel, kayalık gri dağlar sağ tarafında göz alabildiğine uzanıyor, manzara yan tarafta kaybolana kadar etrafı sarıyordu. Diğer tarafta, solda, gri bir deniz bulutların altında durmaksızın çalkalanıyor, dalgalar uzaktaki kayalık kumsala çarpıyordu, dağların doğal eğimi ve suya doğru alçalmasıyla oluşan bir kumsal. Ve hemen altında, uçurum, denizle birleşen uzun, dar bir su kütesine doğru dikleşiyordu.

Enfes, gerçeküstü ve inanılmazdı.

"Burası da neresi?" diye fısıldadı kendi gözlerine inanamayarak.

"Buraya Bayfjord deniyor," diye bilgilendirdi onu arkasından. "Şurası Demir Dağlar, şurası da Kara Körfez."

Uzun süre adamın kollarının arasında durarak manzarayı seyretti, her şeyi kaydedemedi, sadece hayatta olmadığını, cennette olduğunu ve onunla birlikte olduğunu da kaydetti.

İsteksizce, içinde bulundukları evi görebilmek için arkasını döndü. Kaba gri kayalara bakarken nefesi kesildi.

Dağın içindeki boşluğun bir yarığına yapılmış bir tür güvertedeydiler. Dağın içinde.

"Biz... nasıl... dağda mıyız?"

Kadının kırık dökük sözleri adamın bir adım geri çekilmesine neden oldu, onu uçurumun kenarında yalnız bıraktı ve kadın uçurumdan aşağı düşmekten korkarak adamın eline yapıştı. Ve bu, kendini sonlandırmaya karar veren kadına çok ters düşüyordu.

Adamın ellerine baktığını gördü; adamın büyük, koyu renkli, yanık elleri kızın küçük, yumuşak, solgun ellerini sarıyordu.

"Benimle gel." Adam onu ileriye doğru çekti ve o da gönülsüzce peşinden gitti, kendi zihnine ya da o anda ona karşı hissettiklerine geri dönmeye hazır değildi. Deneyimlenecek yeni bir şey vardı, iyi bir şey ve onu iki eliyle kavradı.

Cam kapıları kapatarak onu içerideki sıcak yatak odasına geri götürdü. Etrafına bakmak ve her şeyi incelemek için zaman ayırdı. Şimdiye kadar gördüğü en büyük yatak odasıydı; içindeki her şey büyük ve şıktı. Güverte kapılarının yanında durduğu yerden, siyah ahşaptan yapılmış, aynı renkte başlığı ve yan sehpaları olan en büyük yatak sağ taraftaydı.

Yolu göstererek güverte kapılarının karşısındaki geniş ve karanlık kapıları işaret etti. "Burası gömme dolap."

Kapıyı kaydırarak açtı ve Lyla her iki tarafı da giysilerle kaplı geniş odaya hayretle baktı. Sağ taraf tamamen erkeksi kıyafetlerle doluydu; sıra sıra gömlekler, takım elbiseler ve ceketler, hepsi siyahlar, griler ve beyazlar içindeydi. Sol tarafta ise

Kadınsı, sıra sıra elbiseler, üstler, tişörtler, çoğunlukla beyazlar ve siyahlar, arada bir renk atılmış.

Gördüğü manzara karşısında göğsüne keskin bir bıçak saplandı.

Birisi onunla birlikte yaşıyordu, onunla aynı dolabı paylaşıyordu ve yine de orada durmuş onun elini tutuyordu. Gözlerini sıkıca kapattı. Hiçbir şey hissetmeye hakkı yoktu. Onların dünyasında işler böyle yürüyordu. Adamın milyonlarca kadını olabilirdi ama yine de onu alabilirdi ve kadın da onu reddedemezdi.

Bu hissetmediği anlamına gelmiyordu-

"İsterseniz yan tarafınıza daha fazla renk katabiliriz."

-Bekle ne?

Çılgın düşüncelerini frenledi ve gardırobu tekrar gözden geçirdi. Bu onun için miydi? Bu da neydi böyle?

Onun düşüncelerinden habersiz, ya da belki de habersiz, elini bıraktı ve girişin karşısındaki büyük aynaya doğru yürüdü.

"Gel."

Merakla ona doğru yürüdü, ayaklarının çıplak olduğunu ve ayak parmaklarının altındaki halının yumuşak olduğunu fark etti. Adamın yanında durduğunda, adam onu kalçalarından tutarak sırtına çektiğinde irkildi ve yansımalarına baktı. Ona kıyasla çok daha küçük görünüyordu, başının tepesi ancak çenesine geliyordu, onun geniş olduğu yerde onun gövdesi inceydi. Adam aşırı kaslı değildi ama hem güçlü hem de zarif olacak kadar kaslıydı.

"Bana ne gördüğünü söyle."

Yansımalarını açıkça görebildiği için bu tuhaf istek karşısında kaşlarını çatarak başını salladı. Neredeyse omuzlarına kadar uzanan saçları yüzüne yapışmıştı. Gözleri yorgun düşmüş ve omuzları çökmüştü. O ise her zamanki gibi keskin, tehlikeli ve ölümcül görünüyordu; gömleksiz gövdesi ve siyah eşofman altı aurasından hiçbir şey kaybettirmiyordu.

"Ne görüyorsun?" diye tekrar dürtükledi.

Lyla yansımada kendisinin göz kırptığını gördü. "Sen arkamdasın."

Adam eğilip yansımasını onunkine yaklaştırdığında, yüzü onunkinin yanında belirlediğinde irkildi. "Aynen öyle. Sen göremesen bile ben hep arkadayım."

Boğazı kapandı, içine kaçtığı kara delik her zaman içindeydi ve ona vazgeçmeye karar verdiği ana kadar geçen ayları hatırlatıyordu. Bir şekilde geri dönmeye ve onu bulmaya karar vermiş olması onu hiçbir şeyden muaf tutmuyordu. Ona ihanet etmişti ve bu peşini bırakabileceği bir şey değildi.

Dişlerini sıkarak, parlak yeşil gözlerinin yansımada parladığını görerek ona seslendi. "Onlar bedenime tecavüz ederken arkamda mıydın?"

Kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı. Yüzü nötr kaldı. "Evet."

İçinden acı bir kahkaha patladı. "Bu daha da kötü. Çünkü bu, onu durdurmak için hiçbir şey yapmadığın anlamına geliyor. Ve bu da umurunda olmadığı anlamına geliyor." Gözleri onunkilere kilitlendi. "Böylece süslü evini, süslü kıyafetlerini ve süslü

ve benden uzak dur. Artık senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Adamın gözleri bir an için parladı, sonra kadın adamın elini silkti ve adam da ona izin verdi.

Dolaptan çıktıktan sonra körlemesine odanın dışına çıktığını varsaydığı kapıya yöneldi, ondan uzaklaşmaya, dikkatini dağıtmaya, onunla uğraşmak dışında her şeyi yapmaya ihtiyacı vardı. Artık enerjisi kalmamıştı. Siyah kapıyı çekip açarak küçük, mağaramsı bir sahanlığa çıktı, birkaç alçak basamakla devasa, ama devasa demek istiyordu, açık bir alana çıkıyordu. İlk fark ettiği şey yüksek tavandı, normal tavandı ve güvertedeki gibi kaya oyma değildi. Bu da güvertenin bir parçası değil miydi?

Dağ mı?

Büyük açık alana girdi, çok sayıda pencere ve içeri dolan doğal ışık karşısında içini bir merak duygusu kapladı.

Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti, böyle bir şey göreceğini hiç düşünmemişti.

Yatak odasının sahanlığının tepesinde durduğu yerden, sağına doğru giden kısa bir koridor görebiliyordu, bulunduğu noktadan başka bir yatak odasına benziyordu. Bunu görmezden gelerek açık alana doğru birkaç adım attı ve her şeyi kavramak için olduğu yerde döndü. Sağında, ana oturma odasından uzun ada tezgâhları ve altı kişilik yemek masasıyla ayrılmış büyük bir açık mutfak vardı. Sol köşesinde siyah kanepeler ve ahşap masadan oluşan bir oturma alanı vardı.

Sol köşede, bir dizi pencerenin hemen yanında, en büyük televizyon ekranının önünde.

Ekrana baktı, en son ne zaman film izlediğini hatırlayamıyordu. Kompleksin ortak salonunda küçük bir televizyon vardı ama onu izlemeye pek cesaret edememişti. Çoğunlukla kızlar kendi aralarında bir konuda karar vermek için kavga ederlerdi ve Lyla hiçbir zaman çatışmacı olmamıştı. Sadece arkasına yaslanır ve dilini ısırır, akışa bırakır, başını öne eğmez, hayatta kalırdı. Hayatta kalmanın en iyi yolunun bu olduğunu anlamıştı; fark edilmeden, güvenli bir şekilde gitmek.

"Bu senin için nasıl sonuçlandı?" diye bir ses kafasının içinde alay etti.

Titrek bir nefes alarak odanın diğer köşesine, bir yere giden başka bir koridora doğru baktı. Yavaş adımlarla araştırmaya koyuldu, alanı boydan boya geçti ve pencerelerin dışındaki manzarayı hayranlıkla seyretti. Evin bu kısmı normal görünürken güvertenin nasıl olup da dağın altında kaldığını anlayamıyordu. Tam olarak nasıl inşa edilmişti?

Soruyu şimdilik bir kenara bırakarak koridora girdi ve sonunda görebildiği büyük kapının diğer tarafında ne bulacağını merak ederek kısa mesafeden aşağı indi. Kilidin tıklamasıyla topuz elinde döndü ve kapıyı iterek açtı, eşikte donup kaldı.

Kapının karşısındaki duvarda pencereleri olan bir oda - hayır, uzun bir salon- eşyalarla dolu alanı aydınlatıyordu. Bu yüzden

birçok şey. Koridorun bir ucunda raflarda kitaplar sıralanmıştı. Diğer ucunda masif ahşap bir masa, bir sandalye ve birden fazla bilgisayar vardı. Arada, şövale üzerinde bir tuval, parlak kristaller ve parlak metal tellerden oluşan bir kutu, beyninin ne işe yaradıklarını hesaplayamadığı pek çok şey vardı.

"Burada senin için bir şey var."

Ses onun arkasından, biraz öteden geliyordu. Arkasını döndüğünde adamın hâlâ gömleksiz olduğunu gördü, kaslı üst bedeni gözlerinin önüne serilmişti, bal kahvesi teni, sert kasları ve bir tutam siyah saçı vardı. Adam elleri eşofmanının cebinde durmuş, sadece onun etrafı gözlemlemesini izliyordu.

"Masanın üzerinde beyaz bir tablet var. Bu sizin için. Zamanını burada neyi sevdiğine karar vererek geçirebilirsin," diye devam etti. "Okumak, resim yapmak, takı yapmak, televizyon izlemek, video oyunları oynamak, internette bir şeyler yapmak - her şeyi dene ve neyi sevdiğini gör. Eğer denemek istersen dışarıda küçük bir bahçe de var ama havanın ısınması için bir iki ay beklemen gerekecek. Eğer hiçbir şeyi beğenmezseniz, daha fazla seçenek ekleyeceğiz. Her şey sizin."

Boğazı düğümlenerek adama baktı, her şey üzerine çöküyordu, her zaman istediği bir şeyi nasıl bildiğini anlayamıyordu, kendisi için neyi sevdiğini keşfetme şansı, televizyon kumandasının kontrolü, dışarısı.

"Nasıl... nasıl bildin?" diye kekeledi, çünkü daha önce hiç kimseye sözel olarak ifade etmediği, zararsız ve yoğun küçük şeyler vardı.

Sonra ilerledi, yavaşça, neredeyse tembelce ama sık adımlarla onun kişisel alanına girdi, şeytani gözleri onu olduğu yerde sabitledi. Ellerinden biri her zaman yaptığı gibi çenesini tutarak yukarı kalktı, tam o sırada başparmağı dudaklarının üzerinde gezindi. Dudakları yumuşak, neredeyse şefkatli bir dokunuşla ayrıldı, aylardır herhangi bir his hissetmeye alışık değildi. Adam başparmağını biraz içeri daldırdı ve kız hareketsiz kaldı, kalbi çarpıyordu ama emmiyordu, hiç tepki vermiyordu. Başparmağını çıkardı, dudaklarını kendi ıslaklığıyla boyadı, parıldamalarına izin verdi, gözleri ağzına gitti, hafif gözündeki gözbebeği genişledi. Kadın büyülenmiş bir halde izledi.

"Seni tanıyorum, flamma," diye hatırlattı ona. "Kalbinin en derin arzularını, ruhunun en yumuşak sırlarını, zihnindeki en acımasız anları. Hepsini biliyorum, hepsine sahibim. Her arzunu, her sırrını, her düşünceni."

Bunu inkar edemezdi. Yine de acısı dinmemişti.

"Her ne yapıyorsanız ben de sizin gündeminize uyuyorum, öyle değil mi? Sizin için yararlıyım. Bu yüzden benim için geldin. Bu yüzden buradayım."

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece sabit bir şekilde ona baktı ve kadın bunun bir onaylama mı yoksa bir inkâr mı olduğunu bilmiyordu.

Onunla asla bilemezdi.

Pahalı evinin kapısında dururken, adamın yüzünü sıkıca kavramasıyla olduğu yerde kilitli kaldığını fark etmeye başladı. Az önce bir tür hapishaneyi daha tehlikeli bir türle takas etmişti, çünkü onun karşısında zayıf olduğunu biliyordu ve zaten onarılamayacak kadar kırılmış olsa da, adam onu hâlâ kırabilecek güce sahipti.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

LYLA

Kısa turundan sonra yatak odasına çekildi, kapıyı arkasından kilitledi ve uyumak için yatağına gitti. Hâlâ halsiz ve yorgundu, vücudu yorgun düşmüştü ve zihni tüm bu hızlı değişimlerle başa çıkabilecek kapasitedeydi. Değişimlerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı, her zaman bir şeyleri sorgular, kendini ve öz değerini sorgulardı.

Ve her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Yeni durumunu, yapmaya çalıştığı şeyi, onu tekrar görmenin içinde uyandırdığı tüm duyguları sindirmek için boşluğa ihtiyacı vardı. İhtiyacı vardı... neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Pencereden manzaraya bakarken gözlerinden yaşlar süzüldü, hem ona bunu vermiş olmasına hem de onun için ne kadar işe yararsa yarasın hâlâ bir önemi olmadığı gerçeğine.

Ona karşı her yönden savunmasızdı ve bunu fark etmek göğsünü yakıyordu.

Dağlara baktı ve kaçmak için gerçekten uçurumdan atlayacak cesareti olup olmadığını merak etti. Uyuşturucu çalmak ve o karışımı içmek depresyonunun en dip noktasıydı, o kadar yalnızken sonunu göremeyeceği bir boşluktu. Ve onu ölümün pençesinden geri getirmişti. Gerekirse bunu tekrar yapacağından şüphesi yoktu. Belli ki onun planları için önemliydi, her ne kadar hayal edemese de.

Ama bu yüzden ondan nefret etse bile, içten içe onun varlığından memnundu. Onunla, onun getirdiği her şeyle bile, kendini yalnız hissetmiyordu. Hayatını insanlarla paylaşarak geçirmişken ve kendini en yalnız hissettiği anda, orada yalnız olması ve bir şekilde o kadar da kederli hissetmemesi garipti. Onun evin içinde bir yerlerde olduğunu bilmek ona hissettiriyordu... sadece hissettiriyordu. Ve bu kadar uzun süre katatonik olduktan sonra yeniden hissetmek çok iyi geldi.

Ne zaman uykuya daldığını fark etmedi ama gözlerini açtığı anda yanı başında bir lamba yanıyordu ve dışarısı karanlıktı. Açık güverte kapılarından serin bir esinti içeri süzülürken Lyla yatakta doğruldu, gözlerindeki uykuyu sildi ve soğukta korkuluklara yaslanmış adamın karanlık silüetini izledi.

En yumuşak, en ince battaniyeyi etrafına sararak, pervanenin ateşe çekilmesi gibi ona doğru ilerledi.

Yanacağını bilen ama içindeki çekime karşı koyamayan bir güve.

Dışarısı çok ama çok karanlıktı. Ay gökyüzünde ince bir hilal şeklindeydi ve hiçbir şeyi aydınlatmıyordu. Dağlar gökyüzünden biraz daha siyah görünüyordu ve dalgalar zar zor parlıyordu, ama sesleri yüksekti, kıyıya vuran suyun rahatlatıcı vınlaması. Rüzgâr yüzüne yumuşak ve soğuk bir şekilde vuruyordu ve Lyla derin bir nefes aldığını hissederek ilk kez bu şekilde dışarıda olmayı deneyimledi. Hâlâ bir eskortu vardı -kendini öldürmeye çalıştıktan sonra güvertede bu kadar yakın bir yerde yalnız kalmasına izin vereceğinden şüpheliydi- ama onun varlığı normal bir eskortun varlığı değildi. Bunu onunla paylaşmaktan hoşlanıyordu ve nedeni ne olursa olsun, ona değerli bir şey vermişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı sessizce, o anı bozmamak için kelimeleri alçak sesle söylüyordu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece karanlığa baktı, dirsekleri korkuluktaydı, elleri bileklerinden gevşekçe sarkıyordu. Giydiklerine baktı - kot pantolon ve sweatshirt - ve onu hiç bu kadar giyinik görmediğini fark etti.

Hatırladığı kadarıyla gördüğü en rahat adamdı.

İçinde sorular fokurduyordu. "Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

"Birkaç ay."

Bir adım daha yaklaştı. "Peki ne zamandır sende?"

"Yaklaşık beş yıl. İnşa etmek bir yıl sürdü."

Bu uzun bir süreydi. Parmaklıklara yaklaştı, ötesindeki hiçlik karşısında kalbi hızla çarparak battaniyeyi kavradı. "Neden daha önce burada yaşamadın?"

Ona bakmak için boynunu çevirdi. "Sen burada değildin."

Nefesi boğazında düğümlendi. Adam böyle şeyler söylediğinde nasıl tepki vereceğini bilemiyordu, sanki bunlar ona söylediği yalanlar değil de gerçeklermiş gibi. Ondan şefkat görmek için yanıp tutuşan kalbi bunlara inanmaktan, onun kendisi için uydurduğu hikâyeye inanmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama onunla çok uzun süre uğraşmıştı, onun bir manipölasyon ustası olduğunu biliyordu ve kolay bir kukla olduğu için onun için hangi ipleri çekeceğini biliyordu.

Yüzünü başka tarafa çevirerek hiçbir şey söylemedi. Sessizliği bozmadan önce uzun, çok uzun dakikalar boyunca karanlıkta öylece durdular.

"Duygulardan anlamam," diye başladı parmaklarını birbirine geçirerek. "Hiç anlamadım. Onları kendim için pek yararlı bulmuyorum, bu yüzden de hiç kimseye bağlanmadım. İnsanlar benim için ya işe yaramaz ya da yararlı oldular." Tam olarak dönüp ona bir kez daha baktı. "Planlarıma oldukça uygun olsan da, bu tesadüfi. Uymasaydın bile burada olurdun."

Lyla dudaklarının büzüldüğünü hissetti. "Sen bir yalancısın."

"Öyleyim," diye kabul etti hiç duraksamadan. "Ama sana yalan söylemiyorum."

Karanlık bir ses onu terk ederken umut, ölüp gömüldüğünü sandığı umut yeniden su yüzüne çıktı.

Bu ses üzerine adamın çenesinin sıkıştığını gördü.

Kapıya doğru ilerlemeden önce gergin bir sessizlik oldu. "Beni geri davet edene kadar diğer odada uyuyacağım. Bu yatak odası senin. Bütün ev senin. Mutfakta yemek var. Buyur ye."

Bununla birlikte cam kapılara yöneldi. "Sakın bir daha kendini öldürmeye kalkma. Uzun zamandır beklediğin pek çok cevabı almaya çok yakınsın. Onları kaçırmak istemezsin, bu kadar yakinken olmaz."

Pislik.

Her zaman onun önünde gerçeğin havucunu sallıyordu. Ama hiçbir zaman ona yakında söyleyeceğini açıkça söylememiş, bunu hep 'bir gün'e ertelemişti. Bunun onu kandırmak için söylenmiş bir söz mü yoksa gerçekten bunu mu kastettiğini bilmiyordu. Onunla ilgili sorun da buydu - ne demek istediğini asla bilemiyordu. Ama oltaya takılmıştı ve cevapların cazibesi ölümün cazibesinden daha fazlaydı, en azından şimdilik.

Başını kendi kendine sallayarak bir süre sonra onu içeri kadar takip etti, cam kapıları arkasından kapattı ve hem kirli hem de aç olduğunu fark etti. İlk iş olarak, odada açmadığı tek siyah kapıya yöneldi, dolabın diğer tarafında odanın bir köşesine sıkışmış olan kapıya. Banyo olduğunu varsayarak oraya gitti.

Kapı kısa bir koridora açılıyordu -bu evde bunlardan birkaç tane olduğunu fark etti- ve daha önce hiç görmediği bir banyoya açılıyordu. Şok içinde çenesi düştü, olduğu yerde donup kaldı, otomatik bir

Onun varlığıyla birlikte asma tavanın arkasındaki ışıklar yandı ve devasa alanı loş sarı renkte aydınlattı.

Evdeki diğer dekorlar gibi siyahtı, metal ve camdı, zenginlik ve sınıfı haykıran bir estetiğı vardı. Daha önce de zengin banyoları görmüş, zamanını birçoğunda ıslanarak geçirmişti ama bu tamamen başka bir canavardı.

Karşısındaki duvarın dörtte üçünü kaplayan ve denize bakan bir pencere paneli, diğer dörtte birini ise büyük bir ayna kaplıyordu. Aynanın önündeki siyah granit tezgahın üzerinde siyah bir lavabo vardı; arkasında dolap olmayan türden. Dolaplar tezgahın altındaydı ve koyu renkli ahşap panellerle kaplıydı. Pencereilerin önünde, on kişinin sığabileceğı büyüklükte bir duş alanı buzlu camla bölünmüştü. Buzlu camlı bir başka bölümde tuvalet vardı, siyah bir tuvalet. Bunu daha önce hiç görmemişti.

Duş odası ile lavabonun arasında, pencerelerin tam karşısında, aynı siyah granitten yapılmış büyük bir küvet vardı.

Uzun dakikalar boyunca hayretle gözlerini kırptırdıktan sonra alana girmesi biraz zaman aldı.

Vay canına.

Vay canına.

Battaniyeyi girişe yakın bir yere bırakarak küvete doğru ilerledi ve süslü düğmelere baktı. Küvete bakmak diğer küvetlere, suya ve altındaki ölümcül cazibeye dair anılarını canlandırdı.

Onun yerine duşa yöneldi ve giderken soyundu. Paneldeki düğmeleri çözmesi bir saniye sürdü ama bir kez çözdüğünde, su yukarıdan aşağıya yağmur gibi yağmaya başladı.

Sıcak spreyn altına girdiğinde, sıcaklığın kaslarına sızdığını ve uzun zamandır ilk kez onu rahatlattığını hissetti ve bir iç çekti. Buharın camı buğulandırmaya başlaması için yeterince uzun süre spreyn altında durdu. O an için memnun bir şekilde şampuan almak için köşedeki raflara yöneldi ve durdu. Küçük şişeler - şampuan, saç kremi, vücut yıkama suyu - rafta sıralanmıştı, farklı markalar, farklı ürünler, hepsinin ağzı kapalıydı.

Merak içinde rafa baktı.

Sadece sevimli şişeleri sevdiğini bilmekle kalmıyor, ona deneyebileceği seçenekler de sunuyordu. Tekrar. Ona deney yapma ve neyi sevdiğini görme şansı veriyordu.

Kimdi bu adam?

Soruyu daha sonrası için bir kenara iterek farklı şişeleri inceledi, her bir etikete, tüm kokulara baktı - yasemin, hindistan cevizi, çiçek, narenciye ve liste uzayıp gidiyordu. Üzerinde 'şeftali ve krema' yazanı seçti ve eline bir parça dökerek burnuna götürdü.

Oh, hoşuna gitti. Gerçekten güzel kokuyordu.

Vücuduna sürerek temizlendi ve hayatının en uzun, en rahatlatıcı duşunu aldı. Şampuan ve saç kremi için aynı kokuyu kullanarak, sıcak suyun tadını çıkararak birkaç muhteşem dakika geçirdi.

yapabileceğini düşündü. Komplekste, bulunduğu tüm evlerde duşlar ortaktı, bu yüzden herhangi bir zaman ve mahremiyet bulmak söz konusu değildi. Bu onun için öylesine yeni bir deneyimdi ki acele etmedi, midesi guruldayana kadar çağlayanın altında kaldı.

Suyu kapattıktan sonra dışarıdaki sehpadan bir havlu aldı ve kurulanıp aynaya doğru yürüdü. Taze yüzlü ve dinlenmişti, aylardır olmadığı kadar iyi görünüyordu ama hâlâ çok zayıftı. Aylar içinde verdiği kilolar, çıkık köprücük kemiklerinde ve hatta yuvarlaklığının bir kısmını kaybetmiş olan yüzünde bile görülebiliyordu. Omuz hizasındaki saçları tırtıklı olsa da çok daha çabuk kuruyordu. Saçlarını olduğu gibi bırakarak banyodan çıktı ve arkasından otomatik olarak kapanan ışıkları fark etti.

Yerden battaniyeyi aldı ve sağa dönmeden önce yatağın üzerine bıraktı. Dolaba gitti, atlet ya da uyku şortu gibi giyebileceği rahat bir şeyler bulmaya çalıştı ama bulamadı. Tereddüt ederek dudağını ısırды ve gardırobun etrafına bakındı. Orada asılı duran pahalı kıyafetlerin hiçbirisiyle uyumasına imkân yoktu. Asla. Ama başka ne giyecekti ki?

Gözleri, muhtemelen kırılganlıkları olduğu için, adamın yan tarafına katlanmış olarak bıraktığı bir tişörte takıldı. Çıkarıp sallayarak açtı ve hızla giydi. İç çamaşırı giymekten kaçındı - iç çamaşırına pek fazla önem verilmiyordu zaten.

köşede bir sepet buldu ve havluyu içine bıraktı.

Yalınayak, temiz ve giyinik bir şekilde odadan dışarı çıktı. Birkaç gece lambası dışında ev karanlıktı. Sessizce mutfağa doğru ilerledi, yanından geçerken ışıklar yanıyordu. Çok güzeldi ama alışması biraz zaman aldı. Otomatik ışıklar daha önce tecrübe ettiği bir şey değildi. Onları açıp kapatmak için eski güzel düğmeler.

Evdeki her şey gibi mutfak da geniş, temiz ve moderndi; siyah beyaz dekorun arasına krom serpiştirilmişti. İçinde ne olduğuna bakmak için çift kapılı buzdolabına gitti, daha önce hiç yemek yapmadığı için nasıl bir şey pişireceğini hiç bilmiyordu. Kızlara gün boyunca tayın gibi seyrek yemekler verilmişti. Çay için su bile kaynatmamıştı. Çay sever miydi ki? Hiç tatmamıştı, o yüzden bilmiyordu.

Ama şimdi bu düşünce aklına geldiği için araştırmaya koyuldu. Ayak parmaklarının ucuna basarak dolapları teker teker açtı, açlığı bir an için bir kenara bıraktı. İlk dolapta her şey için etiketler olan düzgün kavanozlar vardı - un, pirinç, makarna vb. Bu hammadde dolabıydı. İkincisinde akla gelebilecek her türlü baharat vardı. Üçüncüsünün farklı raflarında tabaklar, kaseler ve bardaklar vardı. Ama hiçbirinde çay yoktu.

Morali bozulmuş bir halde ayaklarının üzerinde doğruldu, elleriyle çekmeceleri açtı ve biraz daha çılgınca içlerine baktı. Bir sürü eşya vardı ama çay yoktu.

Açtığ1 her yerde aynı şey oldu.
Eşya, eşya, daha fazla eşya.

Ama çaya ihtiyacı vardı. Sevip sevmediğini öğrenmesi, su kaynatıp demleyebildiğini, tamamen işe yaramaz olmadığını kendine kanıtlaması gerekiyordu.

Dudakları titredi ve tezgâhı kavradı, neden böyle hissettiğini anlamaya çalışmak için derin bir nefes aldı, göğsündeki bu garip gerginlik, boğazındaki bu duygu yumağı o kadar sıkıydı ki patlayıp her şeyi yok edecekmiş gibi hissediyordu. Tezgâhı tutmanın zorluğuyla kolları titremeye başladı, zihni buna bir anlam vermeye çalışırken nefesleri kesik kesik almaya başladı. Bu ilaçların kalıcı bir etkisi miydi? Yoksa yıkılıyor muydu? Ama neden? Hem de neden çay içerken? Ona hiçbir şey olmamıştı. Güzel bir yerdeydi ve herhangi bir tehlike hissi yoktu. O zaman neden tüm vücudu kendi içine çökecekmiş gibi hissediyordu?

Dizleri büküldü ve boğazındaki top ağırlaştıkça vücudu titreyerek yere düştü. Burnu yanmaya başladı, gözleri sulandı, zihni hem akılsız hem de her bir saniyenin farkındaydı.

Neler olduğunu anlamıyordu ve bu onu korkutuyordu. Bu kara delik değildi, bu başka bir şeydi, tanıdık olmayan bir şey.

Yere uzandı, soğuk mermer ısınmış yanaklarını rahatlatıyordu, titriyor, hıçkırıyor, titriyordu ve kutsanmış unutkanlığa yenik düştü.

OceanofPDF.com

Bölüm Th rteenI

LYLA

Onu uyandıran o sestİ.

Kesin olmak gerekirse, sesler. Bir makinenin vızıltısı ve iki kadının konuşması gibi yüksek bir ses.

Yatakta kendine geldi, pencerelerden içeri süzülen güzel güneş ışığına alışmak için gözlerini kırpıştırdı. Dün görkemli ve tehlikeli olan manzara bugün yüce ve davetkâr görünüyordu.

Yataktan fırlayarak güverteye çıktı, körfezin parıldayan grimsi mavi sularına ve muhteşem kayalık zirvelerine baktı, tenine vuran güneş ışığı onu iliklerine kadar ısıttı.

Derin bir nefes alarak topuklarının üzerinde döndü ve güne bu gürültünün ne olduğunu araştırarak başlamaya karar verdi.

Yatağın başucundaki sehpanın üzerinde duran ve önceki gece orada olmayan koyu kırmızı bir gül dikkatini çekti. Onu aldı,

Dikenlerine dikkat ederek inceledi ve bunun yeni kesilmiş bir gül olduğunu, ebedi bir gül olmadığını fark etti. Yan tarafında bir not duruyordu.

"Evinizi nasıl buldunuz?"

Lyla kelimeleri tekrar okuyarak gözlerini kırptırdı. Onun evi mi? Hayır, 'benim' evim demek istemiş ve yanlış yazmış olmalıydı.

Saatin kaç olduğunu, ne kadar zamandır uyduğunu, adamın odaya girip çıktığını, gülü ve notu nasıl olup da duymadığını merak ederek odadan çıktı, ancak iki kadınla - genç bir kız ve yaşlı bir kadın- karşılaşıncaya durdu.

Hemen korumaları ayağa kalktı ve orada bulundukları bir gün içinde onları ne kadar alçalttığını fark etti. Kim olduklarını ve orada ne yaptıklarını sormak istedi ama boğazı kilitlendi. Artık insanlarla konuşamıyordu; yabancılar onu korkutuyordu. Çalışırken durum farklıydı; o zaman kendisinden ne beklendiğini biliyordu.

-Ama şimdi ondan ne beklendiğini ve nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Tek kelime etmeden yavaşça odasına geri çekilmeye başlamıştı ki, yaşlı kadın ona baktı ve yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Günaydın, Bayan Blackthorne!"

Dondu kaldı. Ne oluyor lan?

Adresi duyunca irkildi ve şaşkınlıkla yaşlı kadına baktı. Adamın onlara onun kendi kızı olduğunu söyleyip söylemediğini bilmiyordu.

ya da basitçe varsaymışlardı, ama nedense onu düzeltmedi.

"P... lütfen bana Lyla deyin," diye karşılık verdi, tökezledi ama kendini tuttu, kadının sıcak gülümsemesi onu tuhaf hissettirdi.

"Evet, Lyla," diye kabul etti yaşlı kadın. "Ben Bessie, bu da -" genç kızı işaret etti "- Nikki."

Havadan sudan konuşmalara verilecek kibar cevabın ne olduğundan pek emin değildi, çünkü muhtemelen ilk kez böyle bir konuşma yapıyordu, onlara küçük bir gülümseme vermekle yetindi. Yüzünde garip bir his vardı, yanları hafifçe kalkmıştı, kasları uzun süredir kullanılmamıştı. Bessie, o kutsanmış kadın, gülümsemesi yanaklarını yararak gülüne bakmadan önce garip bir sessizlik doldurdu alanı.

"Bay Blackthorne'un bahçeyi kullandığını görüyorum. Daha görmediniz mi?"

Lyla başını salladı ve yaşlı kadın, belki sezgisel, belki de anlayışlı, onun tepkisizliği hakkında herhangi bir yorum yapmadı. Bir eliyle onu ileriye doğru çağırdı ve elinde tuttuğu elektrikli süpürgeyi -gürültünün kaynağını- bir kenara bıraktı. Lyla tereddütlerle ilerledi ve sitedeki diğer kızlar gibi hafif soğuk gözlerle kendisine bakan Nikki'ye baktı.

"Birkaç gün öncesine kadar evli olduğunu bile bilmiyorduk," diye konuşmaya devam etti Bessie, onun dikkatini tekrar çekerek. "Burada hep yalnızdı ve hepimiz onun bekârlardan biri olduğunu sanıyorduk, anlıyor musun?"

"Kimler?" Lyla, kendisini evin çift kanatlı ana kapısına götüren Bessie'yi takip ederek sordu.

"Çoğunlukla köylüler. Bu araziyi satın alıp evi inşa etmeye başladığında birçoğumuza iş verdi. Ben evle ilgileniyorum. Kocam yeşilliklerle ilgileniyor ve Nikki de mutfakla ilgileniyor."

Bessie'nin sakin ve rahatlatıcı konuşma tarzı Lyla'yı biraz rahatlattı. "Kaç kişi...?"

"Burada mı
çalışıyorsun?"

"Başını
salladı.

"Altı gibi," diye kapıyı açtı yaşlı kadın. "Köy sadece birkaç dakika uzaklıkta olduğu için tüm gün personelimiz var. Geceleri sadece ana kapıda güvenlik var ve onlar da Bay Blackthorne tarafından dışarıdan getirildi."

Büyüleyici.

Her zaman yalnız bir kurt gibi görünen bu adamın emrinde çalışan insanlar olduğunu hiç düşünmemişti. Ama bu ona uyuyordu. Emredici biriydi.

"Hep burada mı kalıyor?"

Bessie'nin ona attığı tuhaf bakış, dilinin sürçtüğünü fark etmesini sağladı. Eğer onun karısı olsaydı, bunu zaten bilirdi. Kendini aşırı düzeltme dürtüsü geldiğinde dilini ısırarak dışarı bakmak için döndü ve kısa bir süre durdu. Evin etrafını uzun bir sundurma sarıyor, merdivenler bir patikaya iniyordu. Patika yolun bir tarafı, uçuruma doğru inen tarafı tamamen çimentoyla kaplanmıştı.

Tanrı'ya karşı büyük dürüstlük siyah Helikopter
oturmak Orada. A

Helikopter.

Ağzı açık bir şekilde patikanın diğer tarafına baktı, yemyeşil çimenler yamacı kaplamaya başlamıştı, gözleri biraz aşağıda cam bir kulübeye takıldı.

"Orası sera."

Elbette bir serası vardı. Açtığı bir sonraki kapı altından yapılmış bir taht odasına çıkarsa hiç şaşırmayacaktı.

Kendi iğneleyici düşüncesine şaşırmak kısa kesti ve başını salladı. Alaycılık ona tanıdık gelmiyordu ama hoş bir histi.

"Dr. Manson yarın sizi görmek için burada olacak." Lyla gözlerini kırpmıştı. "Dr. Manson kim?"

Bessie onları seraya götürürken ona sıcak bir gülümseme verdi. "Eminim Bay Blackthorne size söylemiştir."

Söylememişti ama hiçbir şeyi ele vermemek için dilini ısırırdı.

Ve sabahı böyle geçti. Bessie onu orada çalışan yaşlı bir beyefendiyle -kocasıyla- tanıştırmak serada bir tur attı ve ona evden oldukça uzakta olan mülkiyet sınırının nerede olduğunu gösterdi. Arazi dikenli tellerle çevriliydi ve bir an için kocasının İki ve Üç'ü boğarken dikenli telleri oradan alıp almadığını merak etti.

Bu karanlık düşünce, dünyaya ne kadar incelik gösterirse gösterebilir, onu ne kadar ikna ederse etsin, ona iyi bir hatırlatma oldu.

Bessie ve çalışanlar onun harika bir adam olduğunu düşünüyorlardı -ah, onları kandırmıştı- o hâlâ şeytandı ve burası hâlâ onun hapishanesiydi.

Bessie ona çayın yerini gösterdi ve istediği herhangi bir şeye bakması için tableti nasıl kullanacağını gösterdi. "Bay Blackthorne çok düşünceli.

Öyleydi. Her şeyi düşünüyordu ve onu bu kadar iyi yapan da buydu. Personel onun ellerini yiyordu ve Nikki onu becermek istiyordu. Onu becermiş miydi? Bu düşünce onu tedirgin etti.

Orada bulunduğu bir gün içinde algıladığı buydu. Oh, ve hazırda bekleyen bir helikopteri vardı.

Hâlâ önüne atılan yeni bilgilerle boğuşurken kendini salladı.

Anlayışlı ama yorucu bir günün ardından nihayet evde yalnız kaldığında, bir tencereye bir bardak su doldurdu ve kaynaması için süslü ocağın üzerine koydu. Bessie ona düğmeleri nasıl kullanacağını göstermiş ve genellikle Nikki'nin gün içinde gelip yemekleri hazırladığını söylemişti.

İçindeki savaşan gruplar pes etmiyordu. Bir parçası kaçmak ve onu bir daha asla görmemek istiyordu; kızgın, incinmiş ve ihanete uğramış olan parçası. Diğer yanı ise onunla kalmak, onunla birlikte olmak, aslında kendini onunla birlikte bulmak istiyordu; adama aşık olan yanı

Yıllar boyunca. Ama ona ya da onun temsil ettiklerine - güvenlik, güç ve kontrol, sahip olmadığı her şey- aşık olmuş muydu?

Bilmiyordu.

Mutfak tezgahının üzerinde duran tablete bakarak onu açtı ve arama çubuğuna bir şeyler yazdı.

"Blackthorne".

Binlerce sonuç elde etti ama onunla ilgili hiçbir şey bulamadı. Tekrar denedi.

"Gölge Adam.

Aynısından. Çok yetersiz. Vazgeçti.

Yanıp sönen imlece bakarak tekrar yazdı.

'İntihar düşünceleri nasıl durdurulur?

Ekranda makaleler üzerine makaleler ve telefonu olmadığı için arayamadığı bir yardım hattı numarası belirdi. İlk makaleye tıkladı ve yavaşça okudu, anlama hızı normal insanlar kadar hızlı değildi.

#1. Arkadaşlarınızla veya ailenizle konuşun.

Tableti bıraktı, ağzından nefes aldı, gözleri doldu. Zaten arkadaşları ve ailesi olsaydı intihara meyilli olmazdı. Sahip olduğu tek şey oydu ve onunla konuşmak... onunla hiç gerçekten konuşmamıştı. Denemeli miydi? Geçmişini unutarak, yeni gerçekliği bu olduğuna göre, kendi huzuru için denemeli miydi?

Bir gün hazır olduğunda bunu yapacağına, rahatça konuşabileceği tek kişiyle konuşacağına karar vererek kaynamakta olan suya döndü. Tekrar gözlerini kırpıştırarak gazı kapattı ve arama çubuğunu tekrar açtı.

"Çay nasıl yapılır?

Adımları takip ederek, birkaç dakika içinde içeceği bir fincanda dumanı tüter halde hazırladı. Bir kaşık dolusu şeker ekleyen Lyla, nedense dehşete kapılarak kupanın ağzını dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum aldı.

Ve aşık oldu.

Kendine güzel bir çay yapmıştı.

Her seferinde bir şey.

Dr. Manson yaşlı, buruşuk, koyu tenli, keskin ama sıcak gözlü bir adamdı. Ertesi gün gelip seraya oturdu ve Lyla ne yapacağını bilemediği için donup kaldı.

Yaşlı adam ona eşlik eden kadına gülümseyerek, "Bessie," dedi. "Ben sevimli Bayan Blackthorne'u tanırken bize çay getirir misin lütfen?"

"Lyla," diye otomatik olarak düzeltti ve adam ona nazik bir gülümseme vererek önündeki sandalyeye oturmasını istedi.

Onu. Sera güneşli ve güzeldi ve soğukta rahatça oturulabilecek kadar sıcaktı.

Lyla, Bessie giderken ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeden usulca yerine oturdu.

Dr. Manson birkaç dakika sonra sessizliği bozarak, "Ben emekli bir psikologum," dedi. "Eşim ve ben yıllar önce Bayfjord'a taşındık ve artık danışan görmesem de Bay Blackthorne çok ikna ediciydi."

Lyla dudağını ısırarak bir süre ona baktı. "Ne... tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"İnsanların zihinsel sorunlarıyla başa çıkmalarına yardımcı oluyorum."

Zihinsel sorunları vardı. Bunu biliyordu. "Ne tür sorunlar?"

Dr. Manson başını yana eğdi. "Ne tür bir yardım istiyorsanız. Ama sadece benim yardımımı istiyorsan. Yardımımı istiyor musun, Lyla?"

Tereddütle başını salladı.

Yaşlı adam gülümsedi. "Harika. O zaman şunu bil ki, bundan sonra bana söyleyeceğin her şey aramızda kalacak. Bay Blackthorne beni işe almış olsa da, konuştuğumuz hiçbir şeyi bilmeyecek. Bu senin için uygun mu?"

Bu kadar çok soru sorulması tuhaftı, sanki bu sorulardaki seçimi önemliymiş gibi. Tekrar başını salladı.

"Güzel. O zaman bana kendin hakkında bir şeyler anlat."

Derin bir nefes alarak yaşadığı travmanın bir kısmını kekeleyerek anlatmaya başladı.

İlaçların etkilerinden kurtulması birkaç gününü aldı. Gece gündüz çok uyudu ve Dr. Manson her öğleden sonra onu seraya çağırmadığı sürece çoğunlukla odasında kaldı ya da güvertede oturup manzarayı izledi. Onunla her şey hakkında konuşmamış olsa da, biraz konuşmak bile yavaş yavaş kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Ona çay olayından bahsetti ve o da bunun büyük olasılıkla bir anksiyete atağı olduğunu, yavaş yavaş iyileşene kadar muhtemelen daha fazla atak geçireceğini söyledi. Ona Bay Blackthorne'la da konuşmasını, aralarında bir orta yol bulmaya çalışmasını söyledi, çünkü ona değer verdiği açıktı.

Bay Blackthorne'un ona hızla vermesi dışında. Ona yemek tepsileriyle geliyor, yediğinden emin oluyor ve onu kendi haline bırakıyordu. Ve bazı nedenlerden dolayı, bunu hem takdir ediyor hem de nefret ediyordu.

Hayatını sona erdirmek için gerçekten bir şey yapmış olduğu gerçeğiyle yüzleşmek için zaman ayırdı ve bulunduğu delikte kendini suçlamadı. Ancak günler geçtikçe ve bu güzel yerde tek başına zaman geçirdikçe, bir şekilde asla yalnız hissetmedi çünkü onun evin bir yerinde olduğunu biliyordu, aynı zamanda o delikte kalmak istemediğini de itiraf etti. Oradan çıkmak ve yaşamak istiyordu. Güzelliği deneyimlemek ve ait olduğunu hissetmek istiyordu. Onun kendisine sarılmasını ve

Bir daha asla incinmeyeceğine dair söz verdi. Ve onu tanıdığı için, son altı aya rağmen ona inanacaktı çünkü elinde son birkaç yılın kanıtı vardı.

Birkaç gündür ilk kez yatak odasından dışarı çıktığında onu kanepede televizyon izlerken buldu. Sahanlıkta tereddüt ederek, bir kaslı kolunu kanepenin arkasına dayamış, diğer koluyla da uzaktan kumandayı tutan adamın oturduğu yere doğru yürüdü.

Onu görünce sesi kapattı ama ekranda bir çift öpüşmeye devam etti.

Büyülenmiş bir halde, kanepenin köşesinde otururken gözleri görüntüye yapışmış, adamın kadının yüzünü ellerinin arasında tutmasını ve arka planda uçaklar uçarken dudaklarıyla hafifçe oynamasını izledi.

Boğazı kuruyunca sordu. "Ne izliyorsun?"

"Romantik bir film."

Onca insan arasından ondan gelen bu cevap öylesine gülünç gelmişti ki, boğazından bir kahkaha baloncuğu kaçtı, farkına vardığında ses yarı yarıya boğuldu.

Eli boynuna gitti, gözleri ona doğru uçtu, ancak bakışlarının yoğunluğunu gördüğünde vücudu dondu.

"Ben... güldüm," diye mırıldandı, hâlâ sersemlemişti. "Tekrar yap."

"Ne?"

"Tekrar duymak istiyorum."

Çok saçmaydı. "Bunu tekrar yapamam."

Göz açıp kapayıncaya kadar kanepeye sırtüstü uzandı ve adam tepesinde belirdi, bir eli bileklerini başının üzerinde, diğeri kaburgalarının üzerindeydi. Kalbi küt küt atarken nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni yine güldürüyorum." Bununla birlikte, kaburgalarının yan tarafını hızlı hareketlerle dürtmeye başladı, bu da onun ciyaklamasına ve ondan uzaklaşmak için mücadele etmesine neden oldu, cildinde vızıldayan hisler.

Onu gıdıklıyordu. Korkulan Gölge Adam onu gıdıklıyordu.

Parmaklarının hareketine eklenen bu düşünce o kadar gülünçtü ki, kadın gülmeye başladı. "Dur, dur, dur, lütfen!" Kahkaha nöbetleri arasında yalvardı, adamın elinden uzaklaşmaya çalıştı ama yapamadı, serbest bırakılmasının yoğunluğuyla gözyaşları yanaklarından aşağı aktı, kafasında daha önce hiç olmadığı kadar yüksek bir vızıltı vardı.

Uzun dakikalar sonra durdu, eli hareketsizleşti, iki eli de kızın başının yanına geldi ve kız nefesini tutarken onu arasına hapsetti. Hipnotize edici gözleri sıcak bir şeyle dönüyordu, kız ona bakarken yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri dudaklarına kayıyordu.

Bir keresinde öpücüğünü düşündüğünü, bunun ne kadar samimi olmasını istediğini hatırlıyordu. Kalbi hâlâ yaralıydı.

Bu hatırlatma onu ayılttı.

"Beni incittin," diye fısıldadı aralarında, gözleri dolmuştu.

Ağırlığını bir koluna verdi, diğer koluyla da kısa saçlarını ıslak yanaklarından geriye doğru çekti.

"Biliyorum."

Adamın onu onaylamasıyla, hissettiklerinde haklı olduğunu ve adamın da bunu kabul ettiğini bilmesiyle bir nefes verdi. Uzun bir süre başparmağıyla gözyaşlarının izini sürdü, o da onu içine çekti, gözleri gözlerinde, ağırlığı bedenindeydi ve içinde bir şeylerin geçici olarak açıldığını hissetti.

"Beni kırdılar."

Kelimeler onu terk etti ve başparmağı titreyen alt dudağına gelip onu sabitledi, yoğun gözleri onunkilerin üzerindeydi.

"Ve ödeyecekler."

Onu uyuşturan adamı ateşe vermeden önce ona söylediği sözler, tam olarak o sözler. İntikam ve cezalandırma sözünü yerine getireceğini biliyordu, çünkü her zaman yerine getirmişti. Son birkaç aydır onu terk etmiş olsa da, yıllar boyunca oradaydı ve içindeki hizipler her ikisini de hatırlamak için savaşıyordu. Çok uzun zaman önceydi ve dün gibi geliyordu.

Onun karanlık sözünü ciddiye alarak, kollarını onun üzerindeki katı ağırlığına doladı ve yüzünü boynuna bastırarak onu içine çekti. Kucağa alınmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, birine sarılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bedeni, zihni, ruhu bir başkasına dokunmanın ve kendini güvende hissetmenin açlığıyla sızlıyordu. Hâlâ tam olarak toparlanmış değildi ama sabahki halinden biraz daha iyiydi. Belki de

asla bütün olamayacaktı. Ama belki bir gün o da bu kadar
kırılmayacaktı. Ve sadece bu bile ona biraz umut veriyordu.
Her seferinde bir Şey.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

LYLA

DR. MANSON YAVAŞ YAVAŞ onun en sevdiği kişi haline geliyordu. Anlaması biraz zaman alan tuhaf bir mizah anlayışı vardı, ama nazik, sıcak ve samimiydi ve onunla yavaş yavaş konuştukça, onunla geçmişinin yüzeyini henüz kazımamış olmasına rağmen, giderek daha fazla açıldığını hissediyordu. Tecavüze uğradığını ve kendini öldürmeye çalıştığını biliyordu ama bunun ötesini dışarıdan birine nasıl açıklayacağını bile bilmiyordu. Yine de bildikleriyle ona yardım ediyordu.

Dışarısı karanlıktı, neredeyse gece yarısıydı ve ana kapı açıldığında sessiz evde televizyon izliyordu - "ilk kez izlenecek en iyi filmler"i araştırdıktan sonra-. Kanepeye yığılmış, rahatlamış ve kalbi küt küt atarken yerinden kalkarak uzaktan kumandadaki duraklatma tuşuna bastı.

Onu görmeyeli birkaç gün olmuştu, ona yapması gereken çok önemli bir şey olduğunu söylediğinden beri günler geçmişti.

ve geri döneceği sözünü vererek onu terk etti. Yine terk edilmiş hissetmeyi bekliyordu ama nedense bu evde yaşarken, bir rutine girerken, Bessie ve Dr. Manson'la konuşurken, kendini bulurken terk edilmiş hissetmemiştir. Kendisine değeri verildiğini hissetmişti, çünkü ev, personel, doktor, her şeyi onun için mümkün kılmıştır. Kendisi yokken bile ona bakılmasını sağlamıştır.

Ve onu özlemiştir.

Onun ateşli, çılgın gözlerini, küçük notlarını, güllerini ve sessiz, katı varlığını özlemiştir. Onu gözlemleyerek geçirdiği zamandan, dram ve romantik filmleri izlemeyi sevdiğini, çünkü duyguların onu büyülediğini ve gerilim filmlerini sevdiğini, çünkü cevapları ekrandaki herkesten önce bilmekten hoşlandığını biliyordu. Öğleden sonraları, o Dr. Manson'la görüşürken dizüstü bilgisayarından katıldığı toplantılar olduğunu ve her sabah şafak sökerken spor yapmayı sevdiğini biliyordu. Onun sesini dinlemekten hoşlandığını ve kendini daha fazla keşfetmesinden hoşlandığını biliyordu.

Kapüşonlu bir sweatshirt, kot pantolon ve botlarla içeri girdi, uyumsuz, büyüleyici gözleri onunkileri buldu. Bakışları onun üzerinde gezindi, her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için fiziksel olarak kontrol etti ve onu tişörtünde buldu. Yüzü tekrar nötrleşmeden önce bir an için gözlerinden memnuniyet gibi bir şeyin geçtiğini gördü. Bunun yüz ifadesini gizlemek için bilerek yaptığı bir şey olmadığını anlaması için onunla birkaç gün yaşaması gerekmişti - bu sadece doğaldı

onun için. Onun çalışanlarla ilgilenirken nasıl maskeler taktığını, hissetmediğini bildiği ifadeleri nasıl taklit ettiğini görmüştü ve onun yanında olduğu halini tercih ettiğini fark etti - gerçek ve yapmacıksız.

Dudağını ısırarak, çok şey söylemek istemesine rağmen ne söyleyeceğini bilemeyerek aklına gelen ilk şeyi sordu.

"Neden bir helikopteriniz var?"

Kapıyı kilitlemek için döndü. "Uçmayı seviyorum." "Beni buraya böyle mi getirdin?"

Hatırladıkça dudakları kıpırdadı. "Evet."

Lyla aktarımıyla ilgili bir şeyler hatırlamaya çalıştı ama hepsi kocaman bir boşluktu.

"Duş almam gerekiyor, eğer konuşmak istersen..." sözlerini yarım bıraktı ve doğrudan yatak odalarının olduğu yere yöneldi. Kadın hemen arkasından televizyonu kapatarak onu takip etti. Film pek de ilgi çekici değildi. Belki de başka bir liste bulması gerekiyordu.

Alçak merdivenlerden mağara benzeri alana indi ve sola, misafir odasının olduğu yere döndü. Lyla dudağını ısırdı ve hem meraklı hem de temkinli bir şekilde onu takip etti. Küçük koridor, kendisinininkinden daha küçük ama yine de oldukça geniş bir yatak odasına açılıyordu; denize bakan bir penceresi ve banyoya açılan başka bir kapısı vardı.

Çantasını yatağın üzerine bıraktı, yanmış ellerini gizleyen deri eldivenlerini çıkardı ve kazağını çıkararak kaslarla yontulmuş geniş, lekesiz sırtını ona gösterdi. Arkasını dönerek kadının göğsüne bakmasına izin verdi ve

Gövdesi, karın kasları şişkin değil ama zarıftı, pantolonuna kadar inen bir saç izi vardı.

Aylar sonra ilk kez uyarılma duygusu damarlarında dolaştı ve onun fizikselliği bunu tetiklemiş olsa da, uyarıldığı kişinin kendisi olduğunu fark etti. Her zaman oydu.

Göğüs uçları karıncalandı, göğsünün onunkine sürtünmesinin nasıl bir his olacağını merak ediyordu, kollarının onu dünyadan mı koruyacağını yoksa zevki için mi tutacağını merak ediyordu, ruhunu sahiplenirken içine mi bakacağını yoksa dudaklarından mı emeceğini merak ediyordu.

Onda bir sorun vardı çünkü yaşadığı onca şeyden sonra bir erkekle, herhangi bir erkekle birlikte olma, onun merhametine ve kontrolüne kalma fikri onu hasta etmeliydi. Başka birini düşünmeye çalıştığında bu onu hasta ediyordu. Onu değil. Onun altında olmak, o kendisini hareketsiz tutarken, istediğini alırken, istediği gibi ırzına geçerken çırpınmak istiyordu. Bu onu hasta etmeliydi ama bunun düşüncesi içinde bir ateş yaktı.

İçindeki girdaptan habersiz, yatağa oturdu ve hızlı hareketlerle botlarının bağcıklarını çözdü, parmakları emin ve güçlüydü ve gözlerini çekti, meme uçlarını çekiştirmenin nasıl bir his olduğunu merak etmesine neden oldu, içinde, onu açık bir şekilde gerdi, onu tutarken tutuşuyla onu yaraladı, ona teslim olmasını sağladı.

Onun nesi vardı?

Onunla ilgili ara sıra fanteziler kurmuştı ama hiçbirisi bu kadar yoğun, bu kadar... aç değildi.

Sonunda botlarla işi bitince ayağa kalktı ve pantolonunu indirerek tüm çıplak vücudunu ilk kez ona gösterdi ve kadın donakaldı.

Harika bir vücudu olmasına rağmen çıplak olduğu için değil. Sert olduğu için değil, her ne kadar büyüklüğü nefes kesici olsa da. Ona bakmasına izin verdiği için değil ve kendine olan güveni tahrik ediciydi.

Hayır, çünkü sırt boyunca ve büyük horozunun tepesinde delinmişti. Tüm tecrübesi boyunca daha önce delinmiş bir horoz görmemişti bile. Ve sadece delinmemişti, delinmişti -Alt taraf, taç ve üst sırt.

Ne. Ne. Cehennem...?

Adam tek kelime etmeden banyoya doğru ilerledi ve kadın şaşkınlık ve şok içinde onu takip etti. Kullandığı ana banyodan daha küçük bir yerdi, küvet yoktu ve sadece bir duş odası vardı.

Adam spreyi açıp altına girerken Lyla onun yontulmuş ve sertleşmiş kalça yanaklarına baktı. Su sırtından, kıkırdan, kalçalarından ve kaslı baldırlarından aşağı süzülüp gidere karıştı. Bir topak şampuan aldı ve koyu renk saçlarını iyice duruladı, bir şekilde çok iyi görünen basit hareketlerle onu yıkadığını hissetmek istedi. Arkasındaki tezgâhı kavrayarak adamın temizlenişini izledi

ayağa kalktı, sonunda arkasını döndü, böylece onun tam ön formunu görebildi.

Adamın sert, kocaman, delikli siki hareketle birlikte sallanıyor ve tükürük kadının ağzına doluyordu. Küçük bir parçası, ağzındaki uzantıdan ne kadar nefret ettiğini hatırlayarak kendi şehvetinden iğrendi. Ama onunkini istiyordu, nasıl hissedeceğini, tadının nasıl olacağını, o titanyum takıyla ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu.

İri, yanık eli sikinin etrafını sarmış, birden ne kadar kalın olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Kadın istemese bile onu parçalara ayırıp sikecekti. Yıllar süren çekim, itme-çekme oyunu, onunla kurduğu fanteziler zihninde doruğa ulaştı.

Kızın ellerinden biri, onun hareketini taklit ederek ağrıyan göğsüne gitti ve bir nebze olsun rahatlamak için meme ucunu sıktı.

"Eller aşağı."

O derin, alçak ses tonuyla verilen emir vücudunu bir ürpertiyle sarstı. Yutkunarak olduğu yerde kaldı, adamın ne demek istediğini anlamamıştı.

"Bunu yaparken beni görmek ister misin?" diye sordu, sikini çekiştirerek ve gözleri onunkilerle kilitlendi. Kadın başını salladı.

"O zaman kendine dokunmak yok. Tezgâhın üzerine çık."

Geriye doğru sıçrayarak ona uydu. Ne yapacağını söylemesini beklerken granit, ısınmış vücuduna karşı serin hissettirdi, lavabo sırtına baskı yaptı.

Eli tembelce sikinin üzerinde hareket ediyor, hipnotize edici çift renkli gözleri onunkilerde sabit kalıyordu.

"Bacaklarını aç."

Onun tişörtünü giyiyordu - aslında ondan çaldığı tişörtünü ve yemekten sonra giydiği ipek şortunu. Kalbi hızla çarpıyordu, göğüs uçları o kadar gergindi ki göğüslerindeki ağırlığı hissedebiliyordu, bacaklarını açtı, ıslak olduğunu biliyordu ve bunu kumaşın üzerinde yayılan nemli lekeden görebileceğini biliyordu.

Eli sikinin üzerinde daha hızlı hareket etmeye başladı, diğeri yanındaki duvara bastırdı, gözleri bacaklarının arasında, meme uçlarında, dudaklarında, tekrar gözlerindeydi.

Adamın mastürbasyonunu izlerken göğsü kabardı, eli bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Göğsü de daha hızlı hareket ediyor, açık renk gözbebeği neredeyse diğeriyle eşleşiyor, kalçaları seksin doğal hareketiyle sarsılıyordu.

"Adımı söyle," diye emretti ve kadın aniden gözlerini kırptırdı.

"Adını bilmiyorum." Yaşadıkları onca şeyden sonra bu çok saçmaydı.

Adamın elleri kadının sözleri üzerinde durakladı, kadın nefesini tutarken bakışları kilitlendi.

"Dainn."

Dainn. Dainn Blackthorne.

Onun adını biliyordu.

Bir keresinde ona söylediği bir Şeyi hatırladı. "Kaldığın yetimhanede aldığın isim bu muydu?"

Hatırladığına memnun olduğunu söyleyebilirdi.

"Evet." Eli tekrar hareket etmeye başladı. "Yaşlı bekçi bana ölümün adını verdi, ben de ona verdim."

Bir nefes verdi. Dainn. Ölüm. Çok da uygun. "Dainn."

Kısık bir ses, neredeyse bir hırıltı, onu terk etti. Bu tepki vücudunda bir heyecan yarattı, sıcaklıkla birleşerek onu başka bir dereceye yükseltti.

"Dainn," dedi tekrar, sesi nefes nefese çıkmıştı, adamın sesinin onun üzerinde bıraktığını söylediği etkiyi hatırlıyordu. Ani bir güç hissiyle dolup taşarak bacaklarını biraz daha araladı. "Dilinle beni tadabilir misin, Dainn?"

Nefes alışları daha kesik kesikti, eli neredeyse öfkeyle sikini çekiyordu, boynundaki damarlar kabarmaya başlamıştı. Daha önce aynı anda hem daha güçlü hem de daha vahşi bir adam görmemişti ve onu böyle görmek, herkese göstermediği yönlerini gördüğünü bilmek başını döndürüyordu.

Bir ıslaklık fışkırması onu terk etti, tüm duyuları uyarıldı ve zirveye ulaştı. Ellerini yerinde tutmak için yanındaki tezgâhı kavradı, kendine dokunursa adamın duracağını biliyordu. Buna dayanamazdı, çok uzun süre dayanamazdı. Çok uzun zamandır zevk almamıştı. "Dainn, lütfen."

Saniyeler içinde, başka bir alçak sesle boşaldı, döllerı duşta yıkandı ve giderden aşağı aktı.

Her şeyi izledi, kendi göğüslerine dokunmak, iki parmağını içine sokmak istiyordu, bu yüzden titriyordu, şortundaki ıslak nokta daha da ıslanıyordu.

Birkaç dakika sonra, nefesini tuttuğunda gözleri parlayarak açıldı ve onunkileri buldu. Bir orman kedisi gibi, şık ve ölümcül, bir havlu aldı ve beline sararak ona doğru geldi.

"Sana dokunmamı ister misin?"

Şiddetle başını salladı.

Sırtışın karanlık çizgisi tekrar geldi. "Ben sana dokunmayacağım, sen de kendine dokunmayacaksın. Bırak kaynasın."

Ne oluyor lan? Patlayacaktı. "Bana hâlâ güveniyor musun?" diye sordu, bakışları deliciydi.

Daha önce uyuşturulduğunda ona sorduğu soruyu hatırladı, tanıştıkları günden beri onları birbirine bağlayan bir kelimeydi bu. Durakladı, bunu düşündü. Ona hâlâ güveniyor muydu? Hem evet hem hayır.

Sessizliği ona yeterince cevap verdi.

Bakışları daha da yoğunlaştı. "Şimdilik yeterince iyi. Son birkaç gündür neredeydim biliyor musun?"

Başını salladı, kolları vücudunu saran ihtiyaçla titriyordu. Kolları tezgâhta onunkilerin yanında durdu ve ona dokunmadan onu içine hapsetti.

"Üçünden birini buldum."

Kalbi durdu.

Onun neden bahsettiğini biliyordu, hemen anladı. Onu taciz eden üç adamdan biri.

Hatıralar onu tahrik etmeye başlamıştı.

Ellerinden biri kadının çenesini kavrayarak onu şimdiki zamana kökledi. "Onu ben bitirdim." Burnu kızın burnunu buldu, öyle yumuşak bir hareketle bir kez fırçaladı ki kız hemen tekrar yapmasını istedi. "Ellerini kestim-" burnu boynundan aşağı indi "-sonra dilini-" göğüslerinden aşağı, nefesi sert meme uçlarında "-sonra küçük sikini."

Ona dokunan tüm parçalar.

Adamın başının arkasına, ıslak siyah saçlarına baktı ve boğazının düğümlediğini hissetti. İçinde bir şeyler filizlendi, yavaşça, çekingen bir şekilde, tekrar incinmekten, tekrar terk edilmekten korkarak ama yine de umut bularak açıldı. Lanet olası umut. "Kel adam mıydı yoksa diğer ikisinden biri mi?" diye sordu, Sesi kesildi ve onun geri çekildiğini gördü.

Gözleri onunkilerle kilitlendi. "Kamerası olan kişi."

Beyninin gönderdiği karışık mesajlarla vücudu titriyor, adamın sözleri yavaşça zihnine nüfuz ederken uyarılma, keder, öfke, acı ve tekrar uyarılma arasında gidip geliyordu.

"Onu gördün," diye fısıldadı, dehşete düşmüş, aşağılanmıştı.

Bacaklarının arasına girdi, eli çenesini eğdi ve başparmağı içgüdüsel olarak ona ait olduğunu anladığı bir hareketle ağzında gezindi.

"Her. Tek. Saniye." Başparmağı kızın alt dudağına bastırdı, gözleri kızın gözlerinde yoğunlaştı, vücudu kızın vücuduna bastırdı, onunla ilgili her şey şiddetli, güçlü ve çok karanlıktı.

hepsini kendisi için istiyordu. "Bunların hiçbirini tek başına yaşamadın."

Her nasılsa, onun bunu gördüğünü, onunla birlikte yaşadığını bilmek, kendini biraz daha az kaybolmuş hissetmesini sağladı. Onun kullanıldığını ve bir kenara atıldığını gördüğünü bilmek ve onu hâlâ istediğini bilmek, göğsünde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. Onun en kötü halini görmüş, onu kırmalarına tanık olmuş, onu ölümün pençesinde bulmuş ve bir şekilde yine de onu kurtarmaya değer bulmuştu. Tüm bunlardan sonra bile onu evine getirmiş ve iyileşmesi için ona güvenli bir alan sağlamıştı.

Parçalanmış kalbinde bir şeyler yumuşadı.

Uzun, sessiz bir an boyunca birbirlerine baktılar.

"Ben seninim." Kızın ne kadar ona ait olduğu kafasına dank ediyordu, gerçekten dank ediyordu. Bir adam onun için her gün yaptıklarına sebepsiz yere tanık olmuyordu. Söylediği gibi duyguları hissetmiyor olabilirdi ama aralarında sağlam, somut, kırılmaz bir şey vardı ve ikisi de bunu biliyordu.

Burnu tekrar onunkine değdi. "Hepsi benim."

Altı yıl önce hayatının akışının değiştiği anı tam olarak belirleyebiliyordu. Ve altı yıl sonra aynı adamla, küçük sır kıvrıntıları ve sessizlikle tezgahın üzerinde otururken, hayatının akışının yeniden değişmekte olduğunu biliyordu.

Bölüm F on beşI

LYLA

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN yatak odasının dışındaki yeni hayatına uyum sağlamakla geçti.

Bir yanda güzel dağların, diğer yanda denizin manzarasına uyanmak onu her gün heyecanlandırıyordu. Yatağının başucunda taze kırmızı bir gül ve küçük notlar bulmak da öyle. Onda farklı tepkiler uyandıran notlar.

'Piercingleri senin için yaptırdım' cümlesi nefesini kesti. "Horladığını biliyor muydun?" kaşlarını çatmasına neden oldu.

'Dün giydiğin elbiseyi beğendim' sözü yanaklarını ısıttı. Ve bu böyle devam eder.

Her gün küçük notlar.

Aldığı uzun duşların tadını çıkarıyor, küvette olmakla ilişkilendirdiği anılar nedeniyle banyodan kaçınıyordu. Tabletini her şey için kullanmaya başladı. 'Makarnayı ne kadar süre kaynatmalıyım' sorusundan, 'makarna yemek için

tecavüz mağdurları tekrar seks yapmak ister mi?" sorusundan "en iyi diziler" sorusuna kadar birçok soru sordu. Bulamadığı cevapları Dr. Manson'a sordu ve o da ona evet, hayatta kalanların tekrar yakınlaşmak istemesinin tamamen normal olduğunu söyledi.

Aramalar çeşitlendi ve hayat yeni bir rutine girdi. Farklı şeyler denedi ve resim yapma yeteneği olmadığını, birkaç dakikadan fazla çevrimiçi olmaktan hoşlanmadığını ve takı yapmaktan hoşlanmadığını öğrendi. Sevdiği şeyler yemek pişirmek -daha doğrusu öğrenmek ve denemek- ve yavaş bir okuyucu olmasına rağmen okumaktı. Okumaktan hoşlandığı kitap da kütüphaneden aldığı fiziksel bir kitap değil, internetten bulduğu ve Bessie'nin satın almasına yardım ettiği bir kitaptı. 'Tecavüze uğramış kadın kahraman romanı' diye arattığında karşısına çıkmıştı. Çok fazla olmayacağından şüphelenmişti ama şaşırtıcı ve trajik bir şekilde vardı. Görünüşe göre zorlanmak, dış dünyada bile düşündüğünden daha yaygındı.

Okuduğu kitap, bir partide tecavüze uğrayan normal bir kadını, onun mücadelelerini ve harika bir adama yeniden aşık olmasını ele alıyordu. Lyla kitabın bazı bölümlerini anlayabiliyordu. Bu kısımlar -kendini kirli hissetmek, vücudundan nefret etmek, depresyonda olmak- ona görüldüğünü, onaylandığını hissettirmiş, sanki biri onun içine uzanmış ve ona böyle hissetmesinin normal olduğunu söylemişti. Ama diğer kısımlar -özellikle de kadın kahramanın her sayfada onu ne kadar çok sevdiğini ve ne kadar güzel olduğunu söyleyen nazik, şefkatli bir adama aşık olduğu kısımlar- onunla bağ kuramıyordu.

Tableti yere bıraktı, denize bakarak bunun nasıl bir şey olacağını hayal etti. Yakışıklı, şiddet yanlısı olmayan, nazik bir adam hayal etti, onu yumuşak öpücöklere boğduğunu hayal etti, hayatının geri kalanında onunla uyuduğunu hayal etti... ve hiçbir şey hissetmedi. Kendisi hakkında daha fazla şey öğrendikçe, onunla birlikte izlediğı filmlerdeki aşkın asla anlayamayacağı bir şey olduğunu daha iyi anlıyordu.

Zihnindeki sahne değişti. Kendini karanlıkta koşarken, kendisi de karanlık olan bir adam tarafından yakalandığını, ona sahip çıkarken kendisinin olduğunu söylediğini, onu güvende, korunmuş ve başka hiçbir canavarın ulaşamayacağı bir yerde hissettirdiğini hayal etti. Onu sevdiğini söyleyen iyi bir adama ihtiyacı yoktu; ona kendisinin olduğunu söyleyecek karanlık bir şeytana ihtiyacı vardı.

Ve belki de Dainn o adamdı. Belki de değildi.

Başını iki yana salladı. Kimi kandırıyordu ki? Onun kendisi için doğru adam olduğunu biliyordu, yıllardır biliyordu. Beyni tarafından buna inanması için mi eğitilmişti? Muhtemelen. Makalelerde okuduğı gibi 'sağlıklı' mıydı? Muhtemelen değildi. Ama yine Dr. Manson'ın ona hatırlattığı gibi, başkalarının sağlıklı tanımı onunki olamazdı. Onun deneyimleri farklıydı, geçmiş i farklıydı ve onu büyüten ve iyileştiren her şey onun için sağlıklıydı. Günlerdir tükettiğı tüm bilgiler sadece düşünmesini sağlıyordu, böylece farklı düşünce yönlerini takip edebilir ve hangisine katılıp hangisine katılmadığına kendisi karar verebilirdi. Keşfediyordu

Yavaş ama emin adımlarla, yapabileceği tek şey buydu. Tezgâhın üzerindeki bıçak bazen hâlâ davetkâr görünüyordu ama üzerinde çalışıyordu.

Çalışma odasındaki rahat ve pelüş koltuktan kalkarak masaya gitti ve kendisi için ayırdığı küçük defteri alarak son sayfasına kadar açtı.

'Akşam yemeği için makarna pişir'.

Her seferinde bir adım.

Dr. Manson'ın önerisi üzerine bunu yapmaya başlamıştı. Her sabah kendine o gün yapması gereken bir görev yazıyor ve gün boyunca buna odaklanıyordu. İntihar düşüncelerinin nasıl önlenebileceğine dair daha faydalı makalelerden birinde de okumuştı ve bu onu daha fazla merkeze alıyordu. Artık ne zaman aklına bir düşünce gelse defteri açıp o gün yapması gerekenleri kontrol ediyor ve sonunda düşüncesi geçiyordu.

Saate bakıp güneşin çoktan battığını görünce, evin içinde yavaş yavaş kendi hakimiyetini kurmaya başladığı tek yer olan mutfığa yöneldi. Hala bir uzman olmasa da, internette tariflere bakarak, bir sebzenin nasıl kesileceğine veya tavuğun nasıl dilimleneceğine dair videolar izleyerek giderek daha fazla deney yapıyordu ve basit, temel şeyler konusunda giderek daha fazla kendine güveniyordu. Ama sadece o

Yemeğinin tadına baktı ve ilk kez tam bir yemek yapmayı planlıyordu.

Dainn -hem içeride hem de dışarıda ona böyle seslenmeye hâlâ alışmaya çalışıyordu- gece geç saatlere kadar eve dönmezdi. Yemeklerini birlikte yemeye başlamışlardı ama eğer Dainn evde değilse, genellikle yemeğini yiyip yatıyordu çünkü her sabah güvertede güneşin doğuşunun tadını çıkarmak için sabahın köründe uyanmaya başlamıştı. O gecelerde akşam yemeğini televizyon izleyerek yediğinde, halsiz düşüyordu. Dün gece kanepede uyuyakalmış, ancak adam onu kucağına alıp yatağına götürdüğünde, yatağına yatırdığında ve uyumaya bıraktığında uyanmıştı.

Onu ana yatak odasına geri istiyordu. Onunla seks yapmak istiyordu, evet, ama aynı zamanda daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu. Onun kollarında uykuya dalmak ve onların içinde uyanmak, gecenin karanlığında onunla konuşmak ve o gün için sözlerini ezberlemek, sabahları onun hipnotik, yoğun bakışlarını üzerinde bulmak ve ona istediği tepkileri vermek istiyordu. Her şeyi onunla yapmak istiyordu. Belki de aptalcaydı -büyük olasılıkla öyleydi- ama ona sahip olma, onu tutma, ona sarılma arzusu derisinin altında sürekli bir açlıktı.

Bir yere ait olmak
istiyordu. Bu yüzden
işe koyuldu.

Tabletini mutfağın köşesindeki sehpa koyarak, daha önce alıştırtma yapmış olmasına rağmen bir eğitim videosu açtı ve büyük tencereyi çıkardı. Suyu üzerine koyarak

Kaynayınca buzdolabını açtı ve yumurta, domates, peynir ve tereyağını çıkardı.

Onun Gölge Adam olduğu hakkında bildiklerini bildiğinden, erken dönmesini beklemiyordu ama oturup onu beklemeye hazırdı. Ona başka neler yaptığını ve tüm bu servete nasıl sahip olduğunu sormak, neden Gölge Adam olduğunu sormak, bir zamanlar bahsettiği büyük planının ne olduğunu sormak istiyordu. Ama o bu konulara kapalıydı, bu yüzden şimdilik onu kendi haline bıraktı.

Videoyu izlerken ve adımları takip ederken, kendini bir şeyler yaratma hareketine kaptırdı. Sıfırdan bir şeyler pişirmek gibi basit bir eylem bile içindeki bir şeyi rahatlatıyor ve sadece kendisi dışında birine de yedireceğini bilmek bile içindeki bir şeyi heyecanlandırıyor.

"Lyla."

Arkasından gelen ses dönmesine neden oldu. Nikki ceketini giyiyordu, ona karşı hâlâ mesafeliydi. "Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Lyla onun evde olduğunu bile bilmiyordu. Bazı temel görgü kurallarını öğrendikten sonra başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim. İyi geceler."

Diğer kızın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Oh, yapacağım." Tamam. Bu garipti.

"Oh, ve ne yaparsan yap, lütfen bu gece seraya girme." Nikki yolda söyledi. "Bir fırtına var

geliyor."

Kızın bunu söyleme biçiminde bir tuhaflık vardı. Günlerdir içinde olmayan bir ağırlık midesine yerleşti. Morali bozuldu, sessizce yemeği pişirdi, kokusu ağzını sulandırdı. Porsiyonları iki tabağa koydu ve sıcak kalmaları için fırına attı, kalanını da fırına koyduğu bir servis kasesine koydu. Sonra kullandığı tüm tencere ve tavaları temizledi ve kurumaları için bir kenara koydu.

Her şey bittikten sonra dolaba gitti, sıcak tutan bir tayt ve kazak giydi, ayaklarına spor ayakkabılarını geçirdi ve ana kapıdan çıktı.

Karanlık gökyüzüne bakarken soğuk rüzgâr yüzüne çarptı. Ay ve yıldızlar kalın bulutların ardına gizlenmişti ve helikopter de helikopter pistindeydi, çok iyi göremediği bir şeyle örtülmüştü. Diğer taraftaki bahçe de karanlıktı, tek ışığı yanan sera dışında her şey karanlıktı.

Bitkiler camı kapladığı için hiçbir şey göremiyordu. Kazağının kollarını bileklerinden çekiştirerek hızlı adımlarla seraya doğru yürüdü, diğer kadının ona neden oraya gitmemesini söylediğini bilmek istiyordu.

Uçurumun zemini nispeten düzdü, aşağıya doğru hafif bir eğim vardı ve o bu yolu dakikalar içinde kat ederek yavaşça açık olan ana kapıya geldi.

Vücudu dondu.

Nikki uzun masanın önünde çırılçıplak duruyordu, elleri Dainn'in gömleğini tutuyordu, Dainn'in elleri de onun belindeydi.

Gördüğü manzara karşısında damarlarına buz doldu; birkaç haftalık göreceli mutluluğu, tekrar gözden çıkarıldığını fark etmesiyle yerle bir oldu. Onu çatısı altında tuttuğu onca gün boyunca ona hiç dokunmamıştı ve bunun nedeni zaten biriyle birlikte olmasıydı. Nikki de onunla birlikte olduğu için ondan ilk görüşte nefret etmişti.

Tanrım, o bir aptaldı.

Nikki'nin gözleri ona baktı, gözlerinde zafer parlıyordu ve Lyla gözlerindeki yanmayı kontrol edemeyerek ağzından nefes verdi.

Birden boynunu çevirdi ve şeytani gözleri onunkileri buldu.

Yalanlar. Ona söyledikleri tek şey buydu. Yalanlar.

İşi bitmişti. Nikki'yle birlikte lanet makarnayı yiyebilir ve onun zayıf girişimlerine gülebilirdi.

Siktir et onu.

Bu düşünceyle topuğunun üzerinde döndü ve nereye gittiğini umursamadan tepeden aşağı koştu, aklındaki tek düşünce kaçmaktı. Gözyaşları yüzünden akıyordu ve tepkisinin haklı olmadığını biliyordu. Ona asla onun olduğunu söylememişti, sadece onun onun olduğunu söylemişti. Ona hiç başkalarıyla birlikte olmadığını söylememişti, tıpkı onun başkalarıyla birlikte olduğu gibi. Aradaki tek fark ve en çok canını yakan şey, onun hiçbir zaman seçme şansının olmaması ve adamın her zaman seçme şansına sahip olmasıydı. Ve bir an için onun kendisini seçtiğine inanmıştı ama seçmemişti.

Plan. Kadın onun planının bir parçasıydı ve adam ona sadece istekli olmasını ve mutlu olduğu yanılsamasına kapılmasını sağlayacak kadarını veriyordu.

Aptal, aptal, aptal.

Hayır, bir şekilde köye ulaşacak ve tüm bu duygusal karmaşadan uzakta bir yere, herhangi bir yere otostop çekecekti. Ayakları yokuş aşağı hızlanırken, alışık olmadığı efor nedeniyle ciğerleri ve bacakları yanarken, bir şey ağır bir şekilde arkadan yakaladı.

Yere düşerken boğazından bir çığlık çıktı, vahşi bir hayvan olduğunu düşündü ve sırtındaki ağırlık her neyse son anda onu düşmekten kurtarmak için büküldü.

Kalbi kulaklarında çarparken nefesini tuttu, altındaki ağırlıktan kurtulmak için çabaladı ve aniden ellerinin arkasına kilitlendiğini, çenesinin sıkı bir şekilde kavrandığını ve gözlerinin şeytaninkilerle kilitlendiğini gördü.

"Ne oluyor, Lyla?"

Sesinin tonu onu hareketsiz kıldı, ona 'Lyla' demesi -her zaman 'flamma'yken- kızgın olduğunu anlamasına neden oldu. Ve o asla kızgın olmazdı, en azından ona karşı.

Gökyüzünde gürleyen gök gürültüsü, onu karanlıkta, ormanda tek başına, fırtınanın yaklaştığı ilk karşılaşmalarına geri götürdü. O an hayatını değiştirmişti ve ona baktı, haftalardır, aylardır, yıllardır tutunduğu her şey içine çöktü.

Her incindiğinde, her aşağılandığında, her bir şey umduğunda ama o şey öldüğünde, her tavana bakıp çatlakları saydığına, her ağlayarak uyduğunda, her ona bir parçasını verdiğinde ama kendini atılmış hissettiğinde, her seferinde artık kim olduğunu bile bilmeyecek kadar bir parçasını kaybettiğinde.

Her biri. Tek.

Zaman. Her. Tek.

Şey.

Her biri. Tek. Anı.

Çöktü, yıkıldı, içinde ezildi. Paramparça oldu.

Omuzlarının titrediğini, çenesinin titrediğini, yanağındaki eski gözyaşlarına yenilerinin eklendiğini hissetti ve başını geriye doğru eğerek acısını gökyüzüne haykırdı.

Ve muhteşem hissettirdi.

Çığlık attı, çığlık attı ve boğazı düğümlenene kadar çığlık attı, ağladı ve çırpındı, dakikalarca ve saatlerce bilmiyordu. Daha fazla dayanamayana, nefesi kesilene ve hıçkırmaya başlayana kadar ağladı ve ağladı.

Kara delik zihninin içinde daha da açıldı ve tekrar içine düşmesini istedi. Kara deliğe girdiğinde canı yanmadı, tüketildiğinde içini parçalayan acıyı hissetmedi. Bir süreliğine de olsa ona getirdiği uyuşukluğu isteyerek yavaşça yenik düştüğünü hissetti.

"Şşş. Sorun yok, flamma. Geçti. Şşşt. Güvendesin."

Kelimeler bilincine nüfuz etti, kulaklarının içine söylenen bir dizi kelime onu kara delikten uzaklaştırdı.

Direndi, gözlerini kapalı tuttu, uyuşmayı istedi.

"Benim güzel kızım," diye fısıldamaya devam etti ses, çağrısında baştan çıkarıcı, onu tekrar kendine çekmek için cazibesıyla cezbedici. " ok yumuşak, çok savunmasız, çok incinmiş. Canın yanıyor, değil mi?"

Öyle yaptı. Acı çekiyordu ve nasıl iyileşece ini bilmiyordu. Daha iyiye gittiğini düşünmüştü ama bu bir yanılsamaydı. Hiç iyileşeabilecek miydi? Hiç acımayacak mıydı?

"Bir daha hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeden önce tüm dünyayı ateşe vereceğim."

şiddet dolu karanlık vaat, kara deliğin bir adım geri çekilmesine neden oldu.

"Bana gözlerini ver, flamma. I lerindeki ateşi görmek istiyorum. Göster onları bana."

Içinde iki güç savaşıyordu; kara delik onu unutulmaya sürüklüyor, şeytan ise bırakmayı reddederek onu sıkıca tutuyordu.

Ve aniden elleri serbest kaldı.

Bu, gözlerinin açılmasına neden oldu, onu sabitleyen dokunuşun aniden kaybolması dengesini bozdu.

Adam ayağa kalkınca gözlerini kırpıştırdı. E ilerek onu kollarına aldı ve yakınına sokularak evin bulunduğu yöne doğru taşımaya başladı.

İçine girdiği zihinsel durumdan sıyrılmış bir halde ara sıra hıçkırıyor, zihninin yavaşça gerçekliğe dönmesine izin veriyor, artan duygularını ya da aşırı tepkisini anlayamıyordu. Ve aşırı tepki vermişti, değil mi? Onu giyinik ve çıplak bir kadınla bulmuş ve aklına gelen ilk şeyi yapmıştı -Koş. Ona şüpheyile yaklaşmamış, neler olup bittiğini tam olarak açıklamasını sakince beklememiş, bir kelime etmesine bile izin vermemişti.

Ve sonra bir ölüm perisi gibi çığlık atmış ve hiçliğin ortasında ruhsal bir çöküntü yaşamaya başlamıştı.

Çok iyi gidiyordu, çok daha iyiydi. Sadece anlamıyordu.

Böyle bir şeye tekrar tanık olduğu, ne kadar kırılmış ve kusurlu olduğuna şahit olduğu için utanarak yüzünü onun boynuna sakladı ve sonrasında vücudu titredi.

Geri dönüş yürüyüşleri tam bir sessizlik içinde geçti ve kadın kalp atışlarını düzene sokmak için zaman ayırdı.

Tam da soğuk, yağlı yağmur damlaları yağmaya başlarken seranın yanında ortaya çıktılar.

"Sıkı tutun," diye tembihledikten sonra onu aniden omzunun üzerinden çevirdi. Dünya baş aşağı dönmüştü, adam eve doğru koşarken kız adamın ceketine tutundu, sağanak saniyeler içinde ikisini de sırlıslam etti.

Verandanın altında durmadı, sadece kapıyı açtı ve onu içeriye, ana banyoya kadar taşıdı.

Onu yavaşça yere bıraktı, ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ondan hiç görmediği bir yumuşaklıkla ona baktı.

"Elbiselerini çıkar."

Talimat, adamın onu banyoda tek başına bırakarak uzaklaşmasının hemen ardından geldi.

Kafası karışmış bir halde adamın dediğini yaptı, ıslak giysileri zeminin bir köşesine bıraktı ve titrek bir nefes alıp yüzüne su sıçrattı.

Görünüşe bakılırsa ikisi de duygular konusunda berbattı, o duyguların fazlasıyla, o ise eksikliğiyle. Bu geceki gibi bir şeyin tekrarlanmaması için aradaki uçurumu kapatması ya da en azından bunu denemesi gerekiyordu. Gerçi muhtemelen olacaktı. Dr. Manson bunun olabileceği konusunda onu uyarmıştı ama o bir güvenlik duygusuna kapılmıştı ve bu onu gafil avlamıştı. Ama bu kadar sık olmamasını umabilirdi, çünkü kendini ham hissediyordu, kapanmakta olan yaraları yeniden açılmıştı. Ve bu her gerçekleştiğinde, onları bir araya getirmeye çalışmak için sıfırdan başlamak zorunda kalacak, her seferinde yarayı daha derin ve daha kötü hale getirecekti.

Çıplak bir şekilde yatak odasına doğru yürürken, kendini dışarı çıkmadan önce gece için yatağa koyduğu ipeksi şişe yeşili şortunu ve kaşkorse takımını çekerken buldu. Parmaklarını saçlarında gezdirip, saçlarının doğal dalgalarına daha çok girmeye başladığını fark ederek açık oturma alanına çıktı.

Yıllar önce yapmış olduğu makarnanın kokusu mutfaktan yayılıyordu.

Burnunu takip ederek, yavaş yavaş kendine ait hale getirdiği alana girdi ve onu yemek masasında otururken buldu, evde uzanırken olmayı sevdiği gibi eşofmanlarıyla gömleksizdi, saçları ıslaktı ve loş ışıktaki parlıyordu.

Fırına koyduğu tabaklar, iki uzun bardak suyla birlikte masanın üzerindeydi.

"Otur."

Hem kendi yaptığı bir yemek olduğu için hem de geçirdiği sinir krizi nedeniyle aniden gerilmişti, sessizce onun sağına oturdu ve çenesini boynuna gömdü.

"Bu gece ne oldu?"

Alçak sesle ama net bir şekilde söylediği sessiz sözleri, kadının ona bir bakış atmasına neden oldu. Dudaklarını ıslattı ve dürüst, gerçek bir iletişim için kapıyı açma cesaretini buldu. Bu yine savunmasız olmak anlamına geliyordu ama bu noktada kaybedecek fazla bir şeyi olduğunu düşünmüyordu.

"Onu orada... seninle görmek... bir şeyleri tetikledi," diye itiraf etti duraksayarak.

Suyundan bir yudum aldı, tabağına dokunmadı. Onun alkolden pek hoşlanmadığını biliyordu. Kendisi de sevmiyordu ve önündeki su bardağı onun da bunu fark ettiğini gösteriyordu.

"Ne hissettin?" diye sordu, hipnotik çift gözleri onu tuzağına düşürmüştü. Ne hissetmişti? O hissetmedi.

Onun gibi duyguları deneyimliyordu ve hissettiği şeyleri anlatmasını istediğini bilmek kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu.

"Hissettim-" durdu, ona baktı, boğazı çalışıyordu "-öfkeliydim. Çok, çok kızgın."

"Neden?" diye dürttü, hafifçe ona doğru eğilerek.

"Çünkü onu seçtiğini sanmıştım," derken sesi titriyordu. "Beni kenarda tuttuğunu, beni aptal yerine koyduğunu, bana küçük şeyler verip ona her şeyi verdiğini düşündüm. Kızgın hissettim. İncindim. Kışkandım."

"Neden?" diye sordu, bırakmadan.

"Çünkü sen benimsin!" Ellerin masaya vurarak ayağa kalktı. "Bu dünyada benim olan tek kişi, tek şey sensin!" Göğsü kabararak ona ters ters baktı. "Benim katilim, benim takipçim, benim sevgilim. Senin saplantını paylaşma düşüncesi midemi bulandırıyor. Benim üzerimde gücün var. Duymak istediğin bu muydu? Aptal kalbim sana inandığı için senin iddian beni aptal mı yapıyor? Bu mu yani?"

Adam arkasına yaslanıp yüzünde memnun bir ifadeyle otururken kadın ona baktı.

"Flamma."

Tek bir kelime. Sadece tek bir kelime ve dünyada her şey bir anlığına yoluna girmiş gibi hissetti. Derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi. Tekrar yerine oturup bardağındaki suyu yudumlarken, adamın onu izlediğinin farkındaydı.

"Kalbin aptal değil." Yine sessiz bir şekilde söylediği sözler kadının ona bakmasını sağladı. "Yumuşak, evet. Aptal, hayır. Bence bu oldukça akıllıca.

aklın almadığında bana inan." Buna ne diyeceğini bilemedi.

"Altı yıldır kimse yoktu, Lyla."

Adamın sözleri kadının sandalyesinde doğrulmasına neden oldu, yüzündeki inançsızlık belirgindi.

Dudakları seğirdi. "Bana ister inanın ister inanmayın, gerçek gerçektir. Altı yıldır kimseyi becermedim. Altı yıldır senin dışında kimseye dokunmadım. Ve hayatımda hiçbir kadını dudaklarından öpmedim. Bunun bir anlamı olduğunu hiç düşünmedim."

Lyla şaşkınlıkla ona baktı. "Anlamıyorum."

Sadece omuz silkti. "Başka herhangi bir kadın senin yerine geçemezdi ve bu çabaya değmezdi. Şimdi söyle bana, sana yalan mı söylüyorum?"

Lyla onu gözlemledi, fikrini tartmasına izin veren tarafsız yüzünü. Zihni onun kendisini manipüle edebileceğini, tuzaklarına daha kolay düşmesi için duymak istediği şeyleri söyleyebileceğini söylüyordu. Ama kalbi, göğsünde atan o aptal organ, başka bir şey söylüyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, adamın kimseyle birlikte olmadığı gerçeğiyle sarsılmıştı.

"Aferin kızıma."

"Ben de kimseyi öpmedim, kendi isteğimle değil."

İtirafı aralarına düştü ve onun ağzına baktığını gördü. "O zaman, sen seçtiğinde, benim olacak."

Bir iç çekiş onu terk etti.

Makarna tabağına baktı ve yavaşça ilk ısırığını aldı. Tadı ona oldukça güzel gelmişti, ancak

Tat alma duyuları hiç de güvenilir değildi. Onun ısıırık almasını izlerken, çatalını daha sıkı kavradı.

Yüzünde hiçbir tepki yoktu ama yavaşça çiğnedi ve gözlerini ona çevirmeden önce tabağa baktı. "Bunu sen mi yaptın?"

Karnında sinirler uçuşuyordu. "Evet. Bunu yapmadan önce bir video izledim ve daha küçük porsiyonlarla birkaç kez pratik yaptım. Ben..." diye duraksadı. "Bizim için güzel bir yemek yapmak istedim." Gözlerini indirdi.

Eli kızın çenesine geldi ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Ne zaman istersen bize yemek yap. Bu konuda yeteneklisin."

"Beğendin mi?" Neden onun onayına ihtiyaç duyduğunu, bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu, sadece önemliydi.

"Evet."

Kendine güveni arttıkça rahat bir nefes aldı. "Bu konuda yeteneklisin. Bir konuda iyiydi.

Yemeği arkadaşça bir sessizlik içinde bitirdiler.

O an gerçek, dürüst ve açık hissettiğinden, ona her zaman yüzünde patlayan tek şeyi sorma riskini aldı. "O... o iyi mi?"

Adam son lokmasını bitirip ayağa kalkarken onu izledi ve her iki tabağı da lavaboya götürüp ıslattı. Bir havlu aldı ve onun yanında durup cevap vermesini bekledi.

"Evet, o iyi."

İçinde olduğunu bilmediği ağır bir şey biraz hafifledi.

"Ona göz kulak oluyordun, değil mi?" diye sordu, onun göz kulak olduğunu, aralarındaki tek şeye göz kulak olduğunu bilmek istiyordu.

"İzliyorum. Tıpkı benim sana göz kulak olduğum gibi."

Karnında bir rahatlama hissi belirdi. Gölge Adam birine göz kulak olmaya karar verdiğiğinde, onlar güvendeydi.

Duygularına yenik düşerek, düşüncesizce onun arkasına geçti ve kollarını ortasına doladı, elinde tabaklarla hareketsiz durduğunu hissetti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı onun sırtına, sesi o kadar çok duyguyla titriyordu ki göğsünün onunla dolup taşığını hissetti. "Çok teşekkür ederim."

Onun kucağında döndü, yüzünü ellerinin arasına aldı, çift gözleri onun gözlerinde parlıyordu. "Senin için her şeyi yaparım."

En hafif öpücüklerle burunlarını birbirine değdirdi, bu his Lyla'nın tüm vücudunu yaktı. Lyla hiç kimse tarafından kucaklandığını hatırlamıyordu, kendini o anki kadar güvende hissettiğine dair hiçbir anısı yoktu.

"Sarıl bana, lütfen."

Elleri kızın etrafında sıkılaştı ve onu içine çekti, yüzü göğsüne girdi, burnu onun kendine özgü, erkeksi kokusuyla doldu, vücudu onun sıcaklığıyla doldu. Onu yakınında tuttu ve kalp atışlarını dinlerken, hissettiği her şeyi hissederken, neredeyse onun da hissettiğine inanabilirdi.

Bölüm S xteenI

HIM

Ona kardeşini, kim olduğunu anlatmalıydı. Ama o henüz hazır değildi. Zihni hayatıyla ve gerçeklikle boğuşurken, böyle bir şey onu yıkabilirdi. Dr. Manson'a bunu sormuş, geçmişini açıklamanın ilerlemesine yardımcı olup olmayacağını sormuş ve o da şimdilik buna karşı çıkmıştı. Şu anda kırılıyordu, hala acı çekiyordu, hala iyileşiyordu ve gerçeği öğrendiğinde bununla başa çıkmaya tamamen hazır olmasına ihtiyacı vardı.

Ve bencildi. Eğer kız bir ailesi olduğunu, yirmi yılı aşkın bir süredir onu arayan bir ağabeyi olduğunu bilirse, eninde sonunda ona gideceğini biliyordu. Ve kızın kendi isteğiyle ona geri döneceğinden emin olana kadar buna izin veremezdi, çünkü diğer tek seçenek onu Caine'den kaçırmak ve hepsini düşman yapmak anlamına geliyordu. Ve düşmanlıkları umurunda olmasa da,

sürtüşme sonunda ona zarar verecekti, bu yüzden bundan kaçınmayı tercih etti. Onun incinmesinden hoşlanmıyordu.

Tristan ve Morana'nın, Dr. Manson'ın eski bir öğrencisi olan, kendilerinden habersiz gönderdiği çocuk psikoloğuyla konuşmalarını gölgelerin arasından izledi. Morana sevgilisinden daha canlı bir şekilde dinliyordu. Morana'yı başka bir insanı sevebileceği kadar çok seviyordu. Zekiydi, kararlıydı, inatçıydı ve kendi başının çaresine bakmasını biliyordu. Bir insanda bunların hepsine saygı duyuyordu. Onları manevra için ilginç kılan da buydu. Ayrıca samimi görünüyordu, bu da onun için sevindirici bir şeydi çünkü Tristan onun için en büyük tehditti. Daha güçlü ya da daha ölümcül olduğu için değil, sadece Lyla'nın arzuladığı bir bağa ve bağlılığa sahip olduğu için. Daha iyi bir adam onun gitmesine ve başka biriyle mutluluğu bulmasına izin verirdi. Daha iyi bir adam onun gitmesine ve arzularını başka bir yerde tatmin etmesine izin verirdi.

Daha iyi bir adam değildi. Kahretsin, iyi bir adam bile değildi.

Ve bir zamanlar, onu bırakabilirdi. Ama şimdi değil. Ondan kaçtığında ve içindeki, sahip olduğunu bilmediği hayvanı uyandırdığında değil. Kollarında paramparça olduğunda ve onu demirleyip geri getirmesine izin verdiğinde değil. Ona kendinden bir parça daha verdiğinde, onu güvende tutacağına güvendiğinde değil. Ona özel biriymiş gibi yemek pişirmiş, sarılmaya değer biriymiş gibi kucaklamış ve ona duygu dolu gözlerle bakmıştı.

Onun gibi bir ölüm şeytanı hiç görmemişti ve kesinlikle hak etmiyordu.

Küçük şeylerdi - onun mutfağında çay içerken yıkılması ve kendini yeniden toparlaması, öğrenmeye ve kendisi için sürekli daha iyi olmaya susaması, onu affetmesi ve içeri alması. Onun üzerinde hak iddia etmesi ve dokunuşundan titremesi, onun için yarattığı ölümü anlattığında kaçmaması, onun ruhsuz halini yumuşak kalbine kabul etmesiydi. Ona bakışlarını kaçırmaması, tişörtlerini çalması, onun parçalarını çalması da öyleydi.

Onu bırakmasının hiçbir yolu yoktu.

Takıntıyı çoktan terk etmiş ve yepyeni bir alana girmişti, daha fazlası olduğu için farkına bile varmadığı bir alana.

Daha saplantılı. Daha yoğun. Daha sahiplenici. Daha fazla.

Daha önce onun için dünyayı yakmaya hazır olsaydı bile, şimdi neden olacağı yıkımın yanında bu hiçbir şeydi.

Onu Tristan'dan uzak tutmak gibi bir planı olmasa da, zamanı geldiğinde onu yüzüstü bırakmayacağından emin olması gerekiyordu.

Eğer böyle bir şey olursa dünya onun ortaya çıkaracağı şeye hazır değildi.

On Yedinci Bölüm

LYLA, 6 YEARS AGO

Gökyüzünde şimşekler çakıyordu ve o, kucağında battaniyeye sarılı küçük bohçayla koşabildiği kadar hızlı koştu, ciğerleri yanarken yüzü gözyaşlarıyla doldu. Bacaklarının arası acıyordu ve kanadığından oldukça emindi ama başka bir şansı olmayacaktı.

Kucağındaki bohça itilip kakıldığı için ağladı. O da onunla birlikte ağladı.

Korkunç ve dehşet verici bir eylemin güzel ürünü olan bu çocuğu dokuz ay boyunca karnında taşımış ve onu oradan çıkaracağına dair kendi kendine yemin etmişti. Bu cehennemde doğan çocuklara neler yaptıklarını, daha doğru dürüst konuşmadan onları nasıl alıp tımar etmeye başladıklarını biliyordu. Ve ne olursa olsun, çocuğunun kendisinin yaşadığı cehennemde büyümeyeceğine yemin etmişti. Bir şekilde, bir şekilde, onu oradan çıkaracak ya da denerken ölecekti.

Bacaklarının arasındaki ağrı artarken ve doğumdan sonra vücudunda oluşan güçsüzlük başını döndürürken, bunun çok muhtemel olduğunu biliyordu. Ama ölmesi gerekiyorsa, onu güvenli bir yere götürdükten sonra ölecekti. Tek yapması gereken kullandıkları ana yollardan uzak durmak ve umarım başka bir yola sapmaktı. Dünyada ona yardım edebilecek birileri olmalıydı.

Nefes almak için durakladı, bir ağaca yaslandı ve küçük oğlunu biraz sakinleştirmek için kollarında salladı. Anne olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu, iyi bir anne olup olamayacağından da emin değildi ama bebeğine verebileceği tek bir şey vardı ve bunun için uğruna ölebilirdi.

Bir an için ona sarıldı, derin nefesler aldı ve bir sonraki yolu bulmak için etrafı taradı.

Birkaç dakikadan fazla dinlenemeyeceğini, zaten ormanı tarayan güvenlik riskinin çok yüksek olduğunu bilerek tekrar koşmaya başladı ve ayakkabılarının ince tabanları neredeyse hiç koruma sağlamıyordu. Ayakları su toplayacaktı ama o güvende olacaksa buna değermişti.

Çıkarın onu. Çıkarın onu. Çıkarın onu.

Zihninde bir mantra gibi tekrarlanan sözlerle, bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissederek koşmaya devam etti ve sonunda ormanın seyreltiğini fark etti. Bu yakınlarda bir medeniyet olduğu anlamına gelebilirdi, bu da yardım olduğu anlamına gelebilirdi. Bu düşünce onu bir enerji patlamasıyla doldurdu ve ormanın bir tür caddeye açıldığını görebildiği yere yöneldi.

Nefes almak için tekrar durdu ve telaşla etrafına bakındı.

Bir sokak ve bir bina vardı, başka bir şey yoktu ve bir araba dolaşıyordu. Bunun kompleksin güvenlik araçlarından biri olduğunu fark etti. Devriye geziyorlardı, muhtemelen onu arıyorlardı.

Ağaçların gölgelerine doğru geri çekilip tekrar koşmak için döndüğünde sert bir şeye çarptı.

Halsizlikten, susuzluktan ve kan kaybından zaten sersemlemiş olan kadın düşmeye başladı, kolları içgüdüsel olarak kundaktaki oğlunun etrafında sıkılaştı, tam o sırada iki büyük el beline kenetlenerek onu sabitledi.

"Sakin ol, kızım."

Sesi duyunca boynunu kaldırdı ve muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında, uyumsuz gözleriyle kendisine bakan uzun boylu bir adam gördü. Daha önce hiç kimsede böyle gözler görmemişti.

"Bana yardım et," diye mırıldandı kuru boğazının arasından, ağırlığı ona yaslanmıştı. "Yardım edin, lütfen."

Ona doğru dürüst bakmadan önce gözle görülür bir ürperti bedenini sarmıştı.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu, ses tonundaki ciddiyet kararından biraz daha emin hissetmesini sağladı. Onu olabildiğince iyi inceledi, içindeki bir içgüdü ona güvenmesini söylüyordu.

Kollarındaki bohçayı kaldırarak konuştu. "Götürün onu. Onu buradan uzaklaştırın, sevgi ve ilgiyle büyüyeceği güvenli bir yere götürün. Lütfen. Benim için geliyorlar ve o

beni bulduklarında uzakta olmam gerekiyor. Lütfen, lütfen, lütfen..."

Adamın uyumsuz gözleri ince battaniyeye sarılmış bebeğe kaydı. "Senin mi?"

Başını salladı, gözleri tekrar yaşardı, daha iyi bir yaşam şansı için onu bırakmanın acısını seve seve taşıyacaktı.

Adam ona baktı, daha derine, o kadar derine baktı ki, onun ruhunu aradığını hissetti.

"Çocuğunuzu bana emanet eder misiniz?"

Soru onu duraksattı, ama içindeki içgüdü, en başta bebeğiyle birlikte koşan içgüdü, sabit ve tereddütsüz kaldı.

Çocuğunu son bir kez kucakladıktan sonra, çenesi titreyerek alnına bir öpücük kondurdu ve onu adama teslim etti.

"Onu sana emanet edeceğim. Ama bana söz ver-" diye haykırırken, içindeki acı artarak sözlerini kesti. Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Onu güvende tutacağına söz ver. Eğer onu koruyamazsan, onu sevecek birine gönder. Bana söz ver."

Gök gürültüsü gökyüzünü kirletti, bulutların içinde gürleyerek acısını yankıladı.

Oğlunu kollarının arasına almış, başını yana eğmiş, hayranlığa yakın bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Söz veriyorum. Güvende olacak."

Dizleri rahatlayarak büküldü ve adam bir kolunu beline doladı, bir eliyle onu sabit tutarken diğeriyle bebeğini kucakladı. Adamın güçlü kolunun desteği onu o anda kırdı. Bu yabancı adamın göğsüne doğru histerik bir şekilde hıçkırmaya başladı, ceketinin yakalarına tutundu, kaybettiği her şey ve bulduğu beklenmedik destek için ağladı.

"Adın ne senin, flamma?" diye sordu ona yumuşak bir sesle ve kız ona baktı, kullandığı kelimeye şaşırmıştı, ne demek istediğini bilmiyordu.

"Lyla."

"Sonsuz gece."

Bunun anlamı bu muydu? Sonsuz gece mi? Hayatına uymuyorsa sikeyim.

Ormandan gelen bir çığlık onu acilen doğruldu. "Lütfen git," diye seslendi yabancıya. "Götürün onu. Şimdi!"

Gözleri battaniyenin arasından görünen yuvarlak yüze kayd, onu bir daha görüp göremeyeceğini bilmeden, kaderinin ne olacağını bilmeden ama sahip olduğu tek seçeneğe güvenerek yanaklarından öpmek için eğildiğinde acısı içini yaktı.

"Güvende ol, küçük Xander," diye mırıldandı onun yumuşak yanaklarına karşı. "Güçlü ol. Sevil, benim güzel bebeğim."

Adam uzun bir süre kıpırdamadan durdu, vedalaşırken onu izledi, sonra topuklarının üzerinde döndü ve dünyada sevdiği tek şeyle birlikte karanlığa doğru yürüdü.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FLAMES

"Önce kül haline gelmediysen nasıl yeni
olabilirsin?"

-Friedrich Nietzsche

OceanofPDF.com

Bölüm E ghteenI
LYLA | PRESENT DAY

Rüyadan irkilerek uyandı, dışarıda gök gürlerken kalbi hızla çarpıyordu. Gök gürültülü fırtınalardan nefret ederdi. Çocukken onu korkuturlardı ve bir yetişkin olarak ona en değerli hediyesini, oğlunu kaybettiği geceyi hatırlatırlardı.

Kulüpteki adamlardan biri onu hamile bıraktığında on sekiz yaşına yaklaşmıştı ve çocuk bir tecavüzün sonucu olsa da onun çocuğuydu. Aylarını ona bağlanarak, onu severek, onunla konuşarak ve onun kendisini asla tanıyamayacağını kabul ederek geçirmişti. Doğuma girdiği gece bir fırtına çıkmış ve saatler süren akıl almaz bir acının ardından çocuk çığlık çığlığa dünyaya gelmişti.

Doktor onu temizlemiş ve beslemesi için kundaklamıştı ama o yapmamıştı. Sadece fırtınayı görmüş, arazideki insanların çoğunun sığınakta olacağını bilmiş ve kaçmıştı.

Doğruca ikisinin de hayatını değiştirecek adamın kollarına koşarlar.

O geceden sonra onu bir daha görmeyi hiç ummamıştı. Ama bir haftadan kısa bir süre sonra, iş yerine gelmişti.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ta ki hayatında bir demirbaş, kasırgada bir çapa, dalgalara karşı bir kaya olana kadar. Ta ki ona zarar vermeye çalışan herkesin cesetlerinin izini bırakmaya başlayana kadar. Ta ki onun tüm kırık parçalarını kendine mal edene kadar.

Bu geceki ilk buluşmalarını neden rüyasında gördüğünü merak etti. Fırtına ya da Xander'dan ilk kez bahsetmiş olması ya da o gece ona sarıldığı gibi sarılmış olması olabilirdi. Her neyse, ihtiyaç, saf, katıksız ihtiyaç, onu alt etmişti.

Daha fazla dayanamayarak sessizce kapıya doğru ilerledi, dışarı çıktı ve misafir odasına gitti, kalbi çarpıyordu ama ona bunun doğru olduğunu söylüyordu, yıllar önce ona güvenmesini sağlayan aynı içgüdü ona bunu tekrar yapmasını söylüyordu.

Kapısına yaklaştığında derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı, sadece uyuyup uyumadığına bir göz atmak istiyordu.

Öyleydi.

Bir kolunu başının arkasına atmış, diğerini karnının üzerine koymuş, gözleri kapalı ve yüzü dinleniyor.

Eşikte tereddüt ederek sadece onu izledi, içindeki ihtiyaç bir kargaşaydı.

Sessizce, hiç ses çıkarmadan odaya girdi, yatağının etrafından dolaştı, gözleri dışarıdan gelen ışıkta onun yüzündeeydi.

Bu adam, her ne kadar karanlık, tehlikeli ve kusurlu olsa da, onundu.

Yavaşça eğildi, dudaklarını bir saniyeliğine onunkilere bastırdı, geri çekilmeden önce yumuşak ağzı yüzüne değerken onun nefesini yüzünde hissetti.

Gitmek için döndü, tam o sırada bir el bileğini çelik gibi kavradı ve onu uyanık, gözleri tetikte, yoğun ve ağır bir şekilde onunkilere bakarken bulduğunda kalbinin çarpmasına neden oldu.

Adam sabırla onun sessizliğı bozmasını bekledi ve kadın da içinde derinlerde bir yerden cesaret bularak bunu yaptı.

"Beni senin yap."

Yataktan kalktı, sanki onu bekliyormuş gibi akıcı bir hareketle onu kollarına aldı ve omuzlarını kavradığı gibi onu ana yatak odasına götürdü.

Oda karanlıktı, sadece cam kapılardan içeri giren küçük ay ışığı mekânı aydınlatıyordu.

Rüyanın, son birkaç günün, hatta son birkaç yılın duygularının sarhoşluğuyla başını eğip ay ışığında ona, ruhunun sahibi olan karanlık şeytana baktı.

"Dün bir kitap okuyordum," diye fısıldadı aralarındaki boşlukta, daha iyi nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Hikâyedeki adam kadını buldu ve dedi ki

onunla sevişirdi." Yutkundu. "Bu gece benimle sevişecek misin?"

Adamın onun gözlerindeki ciddiyeti, yüzündeki bu sevgiye olan açlığı, sesindeki bu yakınlığa olan arzuyu görebildiğini biliyordu. Onu ayağa kaldırdı.

"Adam onunla sevişmek için ne yaptı?" diye mırıldandı, kadın bir adım geri atarken adam bir adım öne çıktı.

Onun gözlerine, ilk gördüğü andan beri kendisini tutsak eden o uyumsuz gözlere baktı ve kalbinin en derin arzusuna ses verdi.

"Onun ruhuna dokundu."

Çenesinden tuttu, ayak parmaklarının üzerinde durana kadar onu yukarı çekti, dudakları ondan kıl payı uzaktaydı. Adamın daha önce hiç öpüşmediği için mi yoksa hiç öpüşmek istemediği için mi aralarındaki mesafeyi kapatmadığını bilmiyordu ama bekledi. Adam öne doğru eğilip dudaklarını en hafif öpücüklerle birbirine değdirmeden önce uzun bir süre birbirlerini soludular, o kadar hafifti ki bu his daha fazlasını elde etmek için daha fazla gerilmesine neden oldu.

"Eğer bunu yaparsak," dedi sessizce onun ağzına karşı, "senin son her şeyin olacağım. Bunu seçersen, olduğum her şeyi, her çarpık, dengesiz, saplantılı parçamı seçmiş olursun. Bunu seçersen, gitmene asla izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Gözlerini kapattı. "Seviyorum."

Daha son kelime dudaklarından dökülmeden, adamın ağzı onunkinin üzerine kapandı.

Nane şekeri. Kahve. O.

Ayak parmaklarını kaldırabildiği kadar yükseğe kaldırdı, elleri adamın omuzlarının genişliğine yapıştı, bir eli çenesinde, diğeri kalçasında, onu dik tutuyordu. Geri çekildi, gözleri karardı, açık renk olanın gözbebeği kıza hararetli bir bakış atarken patladı, sonra tekrar daldı, bir eliyle onu kaldırdı ve sırtı dolap kapısına dayanacak şekilde çevirdi. Bacaklarını onun etrafına sardı, adam onu yutarken eşofmanının içindeki kaya gibi sert çıkıntıya doğru sürtündü. Adamın tadı ağzında patladı ve kadın ağzını açtı.

Çekingen bir şekilde dilini onunkine karşı döndürdü. Ve hiç beklenmedik bir şey oldu.

Ürperdi.

Tüm vücut, kontrolsüz bir titreme.

Geri çekildiğinde adamın gözlerini üzerinde buldu; gözlerinde daha önce hiç görmediği, biraz da dengesiz bir ifade vardı ve adam "Bunu bir daha yap" dedi.

Kalbinin tüm vücudunda attığını hissederek, ince bir kumaşla ayrılmış göğüs uçları sertleşti ve kendini ona daha da yaklaştırdı, elini saçlarının arasına soktu ve onu kendine çekti.

Dilini adamın dudaklarında gezdirdi ve adam onu ağzına çekti, öyle bir emdi ki amcığı adamın sikine karşı zonklamaya başladı, vücudu hislerle kıvranmaya başladı, içinde bir ateş parıltısı yayıldı.

Uzun bir süre orada durdular, öpüştüler, test ettiler, tattılar, birbirlerinin ağızlarını öğrendiler. Dilleri birbirlerinin üzerinde gezindiğinde adam tekrar ürperdi ve kadın bunun sarsıntısını doğrudan bacaklarının arasında hissetti, adamın böylesine içgüdüsel tepkilerinden sorumlu olanın kendisi olduğunu biliyordu. Birinci, ikinci ve üçüncü öpüşmeleri, adam onu tutarken, ağzının her santimini alırken, sahiplenirken, sahiplenirken bir araya geldi.

Hâlâ onu öperken, adam hareket etti ve birden kendini yatakta sırt üstü yatarken buldu.

Adam kızın ağzından çekildi. "Bana hâlâ güveniyor musun?" diye sordu ve kadın başını sallamadan önce yutkundu.

Dudakları kıpırdadı. "Dediğimi yaparsan bir hediye alırsın." Tanrım, bunu söylemesine bayılıyordu.

Bir elini yatağın üzerinde onun yanına, diğerini de belinin altına koyarak, başı yastığa dayanana kadar onu tek başına yataktan yukarı çekti. Yataktan çeviklikle indi, pantolonunu indirdi, aleti dışarı fırladı, piercingleri ay ışığında parlıyordu.

"Ellerini başının üzerine koy," diye talimat verdi ve o da aklında ne olduğunu merak ederek uyardı. "Kı mı l d a m a."

Bu sözlerle birlikte odadan çıkıp gitti.

Lyla tavana baktı, sonra dönüp dışarıdaki karanlığa baktı ve onun dönmesini bekledi. Dakikalar geçti. Bu pozisyonda göğüslerinin nasıl yukarı kalktığını, meme uçlarının belirgin bir şekilde ortaya çıktığını, karnının açıkta olduğunu, şortunun içinde ağlayan amının farkına vardı.

"Dainn," diye seslendi sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından ama Dainn gelmedi.

İhtiyaç içinde inleyerek yatakta kıvrandı ama ellerini aşağı çekmedi, aklında ne hediye varsa onu istiyordu.

Uzun bir süre sonra tekrar içeri girdi, onu aynı pozisyonda bulunca gözleri ısındı. "Aferin kızıma."

Övgü karşısında içinde bir şeyler kıpırdandı.

"Birlikteyken bana güveniyorsun. Burada kendini tamamen bırakacaksın," dedi başparmağıyla ağzını yoklayarak. "Bu senin için yoğun olacak ve bana durmamı söyleyeceksin. Ama durmayacağım. Seni zorlayacağım. Bu senin için sorun olur mu?"

Durması için ona yalvardığı ve onun yine de devam ettiği düşüncesiyle aklı sıkıştı. "Bunu neden istiyorum?" diye sordu, anlamaya çalışarak. "İstememeliyim."

"Çünkü burada güvende olduğunu biliyorsun."

Onu izlerken en gerçekçi tonda söylediği sözler, onun sözleri, kadının duraksamasına neden oldu. Adam haklıydı. Yalvarmak, tamamen teslim alınmak istiyordu, çünkü güvende olduğunu biliyordu. Adamın ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Bu fanteziydi, fikirdi, özgürleşmeydi.

Kadının kabul etmesi üzerine kaşkolu tutarak ortadan yırttı, çıkan ses odada yankılanarak kadının kalp atışlarını hızlandırdı. Kumaş parçasını kadının havaya kaldırdığı ellerinden yukarı çekti ve bir düğüm atarak uzun bir ucunu sarkıttı.

Kalbi çarpmaya başladı, esaret ona hiçbir zaman endişeden başka bir şey getirmemişti. "Ben iyi değilim

bağlanma deneyimi."

"Biliyorum."

Ona bakarken alt dudağını ısırdı, biraz endişeliydi ama çoğunlukla tahrik olmuştu. Adam şortunu indirdi ve bir kenara atarak onu yatakta çıplak bıraktı.

"Bacaklarını aç."

Tereddüt etmeden yaptı, adamın ona yoğun bir sahiplenme ve inanılmaz bir sıcaklıkla bakmasına bayılıyordu. Orta parmağıyla onun açıklığının izini sürdü. "Çok ıslak. Çok muhtaç. Sikimi istiyor musun, küçük flamma?"

"Evet."

"Evet, ne?"

"Evet, Dainn."

Parmağı kadının içine girdi ve kadın onun etrafında kenetlendi. Boşalmayalı çok uzun zaman olmuştu ve vücudu buna hazırdı. Parmaklarını onun içinde ustalıkla hareket ettirdi, onu horozu için germek için makas yaptı, başparmağı klitorisini tıngırdattı ve ondan fışkıran ıslaklığı gönderdi.

Adam üçüncü bir parmak daha eklediğinde elleri hareket edemez hale gelerek haykırdı.

"Bu amcığa ilk dokunduğum zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu onu sıkıca kavrayarak.

"E... evet," diye titrek bir nefes verdi. Labirentte insanları doğradıktan sonra olmuştu. Onu bulmuş, bedenine bakmış ve eldivenli eliyle onu öylece avuçlamıştı.

"O zaman ne hissettin?" Baştan çıkarmanın öptüğü kelimeler kulaklarına çarptı.

"Korktum, kafam karıştı... heyecanlandım," diye hatırladı. "şimdi korkuyor musun, kafan karışık mı?"

"Birazcık."

"Güzel."

Birkaç dakika içinde, gözleri vücudunda ve parmakları içindeyken, sıcaklığın zirveye çıktığın, yükseldiğini ve yükseldiğini, onu muhteşem bir doruğ doğru fırlattığın hissedebiliyordu.

Ama eli durdu.

Adam elini çektiğinde hem öfke hem de şaşkınlıkla haykırdı ve adamın bacaklarının arasına girmek için yatağı tırmandığın fark etti. Bacaklarını aabildiğ kadar açtı, hevesli ve istekliydi ve bir erkek için hiç olmadığı kadar hazırdı.

Aleti ay ışığında korkunç görünüyordu ve ona sahip olma, sonunda ona sahip olma fikri onu heyecanlandırdı.

Aletin ucu amının dudaklarını öptü, delicinin serinliğ onun sıcaklığıyla büyük bir tezat oluşturuyordu ve kadın kalçalarını kıvırdı, duvarları boş bir şekilde sıkıştı, onu doldurmasına ihtiyaç duydu. Elleri başının üzerinde kenetlenmiş, kalçaları avuç ileriyle aşağıya bastırılmıştı, hareket eksikliğ sadece içinde daha fazla ısı sarmalına yol açtı. Adam hareketsiz kaldı ve kadın kalçalarını döndürerek adamın içine girmesini sağlamaya çalıştı, adamın ellerinden biri onu hareketsiz bıraktı, gözleri kadının her yerini içine çekti.

Beklemek onu öldürüyordu.

"Becer beni," diye yalvardı, sesindeki çaresizliğin daha öncekilerden çok daha fazla olduğunu umursamadan.

Dudakları seğirdi. "Ruhuna dokunmamı istediğini sanıyordum?"

Ses tonundaki eğlence, kızın hayal kırıklığını daha da artırdı. "Bu noktada yırtıp at. Çekil lütfen."

Yapmadı, onunla alay etti, onunla oynadı ve göğsünden bir hıçkırık kaçtı, saf ihtiyaç gözyaşları, saf hayal kırıklığı, tatmine bu kadar yakın olmak ama onu elde edememek.

"Başka bir erkek beni bu kadar bekletmezdi," diye alay etti onunla, ateşle oynadığının farkındaydı ama onu tetiklemenin başka bir yolunu da bilmiyordu. Onu sahipleniyordu ve düşünebildiği tek nokta buydu.

Kalçasını bıraktı ve sikini tutarak sözlerinin cezası olarak klitorisine vurdu ve bu his onu olduğundan daha kaygan hale getirdi. Hazırdı, kesinlikle hazırdı, ihtiyaçtan o kadar şişmişti ki zonkladığını hissedebiliyordu.

"Başka bir erkek seni yatağı ıslatacak kadar ıslatmazdı." Alçak sesle söylediği sözler aralarındaki boşluğu doldurdu. "Bana muhtaçsın."

"Öyleyim," diye itiraf etti. "Sana ihtiyacım var, Dainn. Sana çok ihtiyacım var. Hepinize. Lütfen. Al beni. Sahiplen beni. Bana sahip ol."

Hafif bir gürleme sesiyle başparmağını kızın klitorisine bastırdı.

Ve sonra içeri itti. Tam boşalmaya başlarken.

Gözleri başının arkasına yuvarlandı, hiçbir şeye, hiçbir şeye benzemeyen bir his, tüm vücudunu sarsmadan önce, girişinin baskısı ve duvarlarının dalgalanması ve klitorisindeki başparmağı uyarılmasını daha da artırdı, orgazmını sonsuz hissettiği bir noktaya çekti.

Kalın, uzun ve ağırdı, yavaşça içine giriyor, sikiindeki mücevherler kızın sahip olduğunu bile bilmediği dokuların üzerinden kayıyor, şişmiş amının her bir santiminde yanıyormuş hissi uyandırıyor. Nefes nefese kalmıştı, bu his karşısında sersemlemişti, adamın bunu sırf ona bu deneyimi yaşatmak ve kendisini ilk kez onun gibi hissettirmek için yaptığına inanamıyordu.

Gerilme ve uyarılma şekliyle, hiçbir şey bununla karşılaştırılmazdı.

Adamın gözlerine baktı, bakışlarını vücuduna girdiği yerde gördü, piercing kaplı siki yavaşça küçük amcığının içinde kayboldu, ta ki sonuna kadar girene kadar, içinde zonkluyordu ve Tanrım, onunla birlikte zonkluyordu. Elleri başının üzerinde bağlıydı, onun tarafından kazığa oturtulmuştu, sahiplenilmiş, alınmış, ele geçirilmiş hissediyordu ve bunun her saniyesini seviyordu, kendini onun iddiasına teslim etmeyi seviyordu, ona uyma şeklini seviyordu.

Kadın orgazmdan inerken hareketsiz kaldı ve duvarlarının ona uyum sağlamasına izin verdi.

Ve sonra hareket etti.

Göğsünden insandan çok hayvana özgü bir ses çıkarken gözleri, onu saran yoğun his karşısında kapandı.

zevk ve acı arasında gidip geliyordu. Bir eli yatak başlığında, ellerini bağlayan yırtık kaşkorsenin bir ucunu tutarken, diğer eli klitorisinin üzerinde, sürtünüyor, sürtünüyor ve hissi çok fazla yoğunlaştırıyordu.

Bu çok fazlaydı.

Dayanamadı.

"Hayır," diye mırıldandı, ellerini hareket ettirmeye çalıştı, ama yerinde kilitlenmişti. Durmadı, o kadar yavaş çekiyordu ki, titanyumun her dokuyu hareket ettirdiğini, içindeki bir noktanın piercinglerden biri tarafından gözlerinin arkasında yıldızların patlamasına neden olacak şekilde itildiğini hissetti. O noktadan bir ateş başladı, kanına, kaslarına yayıldı, tüm vücudu bir süpernova gibi parladı, büyüdü, büyüdü ve patladı.

Bağıramayana kadar çığlık attığını duydu, his o kadar yoğundu ki kasları spazm geçirmeye başladı, kalbi gümbürdedi, omurgası belinin kırılacağını düşünene kadar yukarı doğru kamburlaştı.

Adam tekrar içine girmeden önce zar zor aşağı indi, sert, sürekli klitorisini ovuşturdu ve yalvarmaya başladı.

"Çok fazla, çok fazla, lütfen, Tanrım, Dainn lütfen... dur, hayır, hayır, çok fazla..." süpernova tekrar patladığında anlamsızlaştı, onu titreyen bir karmaşa bırakırken, adam ona girip çıkmaya devam etti, sert, istikrarlı, derin, o kadar derin ki neredeyse acı vericiydi ama çok iyi.

"Bir tane daha, flamma," dediğini duydu. "Bana bir tane daha ver."

Tekrar boşalırsa öleceğini bildiğinden başını şiddetle salladı. Çok yoğundu, çok fazlaydı.

Hayır. Evet. Hayır. Hayır.

Ama kadın teslim olmuştu ve adam onun bedenine hükmediyor, içinde daha önce hiç keşfetmediği karanlık yerleri buluyor, onlara sahip oluyor, onları alıyor ve onlara sahip olmasının sorun olmadığını söylüyordu.

Adam vücudunu ele geçirdiğinde gözleri kapandı ve titredi, nefret ettiği bir vücutta hiç bu kadar çok his hissetmemişti.

Yukarıdan gelen bir vınlama sesi şaşkınlığını bozarak gözlerini yavaşça açmasına neden oldu.

Ve dondu kaldı.

Tavanın küçük bir bölümü geri çekildi ve geride şeffaf camdan başka bir şey bırakmadı; gökyüzünün ötesinde parıldayan bir yıldız mezarlığı.

Adamın içinde hareket etmesini, kendi boşalmasını bulmasını şaşkınlıkla izledi ve adam boşalırken gözünden bir damla yaş kaçarak başının yanından aşağı yuvarlandı.

Başını kaldırıp baktı; uyarılmışlığı ve duyguları, birini diğerinden ayırt edemeyecek kadar birbirine karışmıştı.

Bir ömür boyu çatlak tavanlara ve soyulan boyalara bakıp ondan parçalar kopardıktan sonra, ona güzel yıldızlardan oluşan bir tavan vermiş ve parçaları yavaşça tekrar bir araya getirmişti.

Onun ruhuna dokunmuştu.

OceanofPDF.com

Bölüm N neteenI

LYLA

YARALIYDI, bacaklarının arası o kadar acıyordu ki, her adımda adamın ne kadar derin, ne kadar kalın bir şekilde içine girdiğini dayanılmaz bir şekilde fark ediyordu. Daha önce vajinasında yaralanmalar olmamış değildi; olmuştu. Ama bu acı, canını yaksa da, damarlarında sıcaklık dolaşmasına neden oluyordu.

Sabahları sade kahve sevdiğini bildiği için kahve makinesini onun için açtı ve kendisi için çay yaptı, fincanları almak için tezgâha doğru yürürken yüzünü buruşturdu, gözleri onun bahçede çalıştığını görmeye gitti, gövdesi ince bir ter tabakasıyla parlıyordu, kasları bir tür dövüş sanatı rutininde hareket ederken kıvrılıyor ve gevşiyordu.

Sabahları içecekler hazırlanırken yaptığı gibi onu süzdü, işini bitirip içeri girmesini izledi, varlığının güç alanı sinir uçlarını diken diken etti. Diğerleri gibi değildi

Sabahları. Artık onu hissediyor, içeri girmesine izin veriyordu ve aralarında bir yakınlık vardı. Genellikle onu selamlar ve duş almaya giderdi.

Bu sabah durmadan tezgâhın etrafından dolaştı, çenesini kavradı ve onu kollarına yapışmış halde bırakan sert, derin bir öpücük verdi.

Geri çekildi, tişörtünün içindeki kıza karanlık ve sahiplenici bir bakış attıktan sonra tekrar dudaklarında durdu. Başparmağı dudakların üzerinde gezindi ve dokunuşunun altında küçük kıvılcımlar tutuşturdu. Bir öpücük daha aldıktan sonra geri çekildi ve kahvesine yöneldi.

"Hiç koruma kullanmadık." Kupasını doldururken işaret etti.

Lyla tezgâha yaslanıp onun kahve makinesini çalıştırmasını izledi ve neşesinin bir kısmının gittiğini hissetti. "Hamile kalamam," dedi ona. "Kaçtıktan sonra... çok fazla kanama oldu. Beni ameliyat etmek zorunda kaldılar."

Onu sessizce inceledi. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

Ona sormayı en sevdiği soru, herhangi bir şey hakkında ne hissettiğiydi. Omuz silkti. "O cehenneme başka bir çocuk getirmediğim için minnettarım."

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Biliyor musun, o gece onu kurtarmak için gösterdiğin kararlılık beni çok etkiledi. Seni öldürdüğünü görmeme rağmen onu almam için bana güvenmen. Bu ilgimi çekti."

Kalbi bu anıyla güm güm attı. "O nasıl?"

"Güzel," dedi ona, sonunda bazı cevaplar vererek. "O... onu seven bir çiftle birlikte."

Kalbi dolunca yutkundu. "Bu çok iyi. Teşekkür ederim."

Buna bir şey demedi ve konuyu kapatarak bir süredir aklını kurcalayan soruyu sordu. "Bu kadar parayı nereden buldun?"

Kupasını almadan önce ona bakmak için döndü. "Bu uzun bir hikaye."

Çayını kapattı. "Zamanım var."

Dudakları seğirdi. "On beş yaşımdayken gittiğim yetimhaneyi yaktım ve içerideki sekiz yetişkini öldürdüm. O zamanlar yangın büyük bir olaydı. Yetişkinlerden üçü Sendika üyesiydi."

Dökülmenin ortasında keskin bir nefes aldı. "Ne yapmışlar?"

Dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi. "Beni bir suikastçı yaptılar. O zamanlar onlara karşı hiçbir şeyim yoktu ve öldürmekle ilgili bir sorunum olmadığını biliyorlardı. Bu yüzden hedeflerini avlamam için beni gönderdiler. Bu bana çok para kazandırdı, daha sonra farklı işlere yatırım yaptım ve daha da fazla para kazandım."

İçkisinden bir yudum aldı, tezgâha yaslandı, başını bir tarafa eğerek onun bilgiyi işlemesini izledi.

"Sen... seks kölelerine bulaştın mı?" diye sordu, tereddüt ederek, bulaşmadığını umarak ama bulaştıysa nasıl hissedeceğini anlayamayarak.

Onu rahatlatmak için başını salladı. "Çok dağınık ve çok fazla takım çalışması gerektiriyor. Ben daha çok yalnız bir avcıyım."

Adamın bunun ahlaki olup olmadığı hakkında yorum yapmamasına şaşırmadı. Onun ahlak anlayışı çarpıktı ve bunu biliyordu.

"Peki, onlardan ne zaman ayrıldın?" diye merak etti, on beş yaşında bir çocuğun nasıl böyle bir suikastçı haline geldiğini merak ediyordu.

"Bir zamanlar onların küçük sırlarına erişebiliyordum. Onlar için çalışmaya başladıktan yaklaşık dört yıl sonra."

"Neden?"

"Onları indirmeye karar verdim."

Bunu o kadar rahat, o kadar basit bir şekilde ifade etmişti ki, Lyla on dokuz yaşında bir çocuğun bunu düşünebilmiş olmasına inanamayarak başını salladı. "Onları indirmeye mi karar verdin?"

"Evet, ama onlar çok eski, çok güçlü ve çok iyi yayılmış bir organizasyon. Tüm parçaları yerine oturtmak zaman alıyor."

Buna hayret etti. "Bekle, onlar zaten senin adını bilmiyor ve sana göz kulak olmuyor mu? Bunu nasıl başaracaksın?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Benim adımları hiç bilmediler. Onlar için bir numara olarak çalıştım ve işim bittiğinde bir süreliğine ortadan kayboldum. Tüm para Blackthorne Group'a gitti. Bu da benim adım değil, ama kendim için aldığım bir isim."

"Peki ya Dainn?" diye sordu.

"Bunu sadece sen biliyorsun, flamma," dedi ona yumuşak bir sesle ve o da adamın verdiği küçük bir hediyeye daha

değer vererek o anı değerlendirdi

ona baktı. ayından bir yudum alarak kirpiklerinin altından ona baktı, güneş ışığının altın yeşili gözlerinde oynaştığını ve siyah gözünde parladığını gördü. Her iki göz de iki adamı temsil ediyordu -Blackthorne ve içindeki Gölge Adam.

Bu da ona şunu hatırlattı. "Neden Gölge Adam? Ve sen ne zaman... ona dnştn?"

Bir elini spor pantolonunun ceplerine soktu, diğesinde kupayı tutuyordu ve lanet olsun ki iyi görünüyordu. İçinde gecikmiş bir sıcaklık dalgası kıvrıldı ve onu bastırdı.

"Ben Gölge Adam'ım," dedi. "Sendika ile başa çıkmak için ortaya çıkması gerekiyordu. Gidebiliyor, bilgi alabiliyor, başkalarının yapamadığı şeyleri yapabiliyordu. Ona sahip olmak çok kolaydı. Blackthorn Group'un güncel verilere erişimi var ve benim de geçmişe erişimim var. Sahip olduğum tüm bu bilgiler sayesinde işim kolaylaştı."

"Peki neden Sendika'yı alaşağı etmek istiyorsunuz?"

İlk sertlik belirtisi vücudunu gerdi. Ona bakarken çenesi hafifçe kasıldı ve kadın bir sinire mi dokunduğunu yoksa sadece düşünüp düşünmediğini bilmeden bekledi. Uzun bir dakikanın ardından elindeki bardağı bırakıp buzdolabına doğru yöneldi.

"Ağrın var mı?"

Konunun aniden değışmesi üzerine gözlerini kırptırdı ve ona cevap vermeyeceğini fark ederek iç geçirdi. Küçük adımlar, diye hatırlattı kendine. Şimdilik peşini bırakabileceğı kadar ilerleme kaydetmişlerdi.

"Öyleyim," diye yanıtladı onu. "Dün gece beni bir güzel mahvettin."

Dondurucuyu karıştırırken sırt kasları odaklandı ve gevşedi. "Üzerine biraz buz koymalısın."

"Hayır, bu-" Adam döndüğünde ve elinde tuttuğu şeyi gördüğünde cümle dudaklarında kayboldu.

Bir dildo.

Buzdan bir dildo.

Kendisinden biraz daha küçük, buzdan yapılmış bir dildo.

Ne oluyor lan?

Adam lavaboya gidip suyun altına tuttuğunda, kristal berraklığındaki buzlar güneşin aydınlattığı mutfakta parlarken, dehşete düşmüş ama bir o kadar da meraklanmış bir halde gözlerini adama dikti. Musluğu kapatarak ona doğru ilerledi ve kadın geri çekildi.

"Oh, hayır. Hayır. Bu içime girmeyecek," dedi kararlı bir şekilde, adamın elindeki damlayan buz uzantısına bakarak. Yabancı nesnelerle hiçbir zaman iyi bir deneyimi olmamıştı ve bunu ona söylemişti. Adam onun oyuncak fikrinden hiç hoşlanmadığını biliyordu.

Aldırış etmeden, dudakları seğirerek, onu sakince kaldırmadan ve kışını üzerine yerleştirmeden önce tezgahın üzerine koydu.

"Ayaklarını levhanın üzerine koy," diye talimat verdi, dizlerini iterek açtı. "Tişörtünü çıkar."

Tereddüt etti, bunu kabul etmedi, soyundu, ağırlığını tezgahın üzerinde ellerinin üzerine verdi ve ne yapacağını görmek için bekledi.

Bacaklarının arasına dikkatle baktı, şişmiş, aşınmış, alt

dudaklarını gördü. Her zaman kolayca işaretlenirdi,

ve amcığı bir savaş alanı gibi görünüyordu.

"İçimde yabancı cisimlerden hoşlanmadığımı söylememe rağmen bunu dondurucuya mı koydun?" diye sezdi. Adamın onun sınırlarına saygı duymaması onu şaşırtmazdı. Hiç saygı duymamıştı ve muhtemelen hiç duymayacaktı.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

Eğer adam onun sınırlarını zorlayacaksa, o da bu iyiliğe karşılık verecekti.

"Neden Sendika'nın peşindesin?" diye üsteledi, adamın o anda sohbetten koptuğunu ve dikkatini dağıtmaya başladığını biliyordu.

Soğuk, buz gibi buz, ağır göğüslerinin etrafında büyük, sonsuz bir döngü halinde dolaştı ve onu nefessiz bıraktı. Adamın ılık dili de aynı yolu yalayarak takip ettiğinde soluğu iniltiye dönüştü, göğüsleri ani his saldırısı altında kabardı.

Buz gibi soğuk halkayı tekrar yaptı, bu sefer daha sıkı, ağrıyan meme uçlarına daha yakın ama bir o kadar da uzaktı, sonra sıcak diliyle izi takip ederek suyu yaladı. Tezgâhın üzerine uzandı, elleri zayıflıyordu, sırtüstü yatarken vücudunu destekleyemiyordu.

"Neden peşindesin-?" Cümle, klitorisine buzla tokat atarken boğuk bir çığlıkla kesildi, soğuk ve his küçük yumrunun zonklamasına neden oldu.

"Gözler."

Tek bir komutla gözlerini açtı ve dokunduğu anda kapattığını fark etti. İzledi

Adamın eli -kendi adına o kadar çok insanı öldürmüş olan ve muhtemelen bundan pişmanlık duyması gereken o büyük, yanık eli- bunu tekrar göğüslerine, bu sefer doğrudan meme ucuna götürdü ve tekrar tekrar çevirdi. Pantolonunun kumaşı üzerinden sertliğini hissedebilmesi için bacaklarının arasından ona doğru eğildi, buz diğerine giderken sıcak ağzı meme ucunun etrafına kapandı. Soğuk ve sıcaklığın ani hissi, tam kalçalarının arasına bir ateş oku gibi saplandı ve dudağını ısırırken inlemesine neden oldu, elleri adamın koyu renk saçlarına uzandı. Başparmağı dudaklarına gitti ve her zaman yaptığı gibi dudaklarında gezindi.

"Adımı söyle."

Sesinin onu nasıl etkilediğini bildiğinden, sesi tam kaynağında hissetmeye çalıştığını biliyordu.

"Dainn."

Gözleri parladı, aydınlık olan kararırken karanlık olan parlıyordu.

Yüzü onunkine birkaç santim yaklaşıp kadar eğildi, vücudundaki kırılganlık ve bakışlarındaki sıcaklık kanının kaynamasına neden oldu.

"Adımı bilen tek kişi sensin, flamma," diye konuştu, sözleri dudaklarını okşuyordu. "Beni gerçekte olduğum şeytan olarak tanıyan tek kişi. Ve seni burada görmek, istekli ve güven dolu, bir şeyler hissetmeye yaklaştığım tek an."

Adamın sözleri onu hem rahatlatırken hem de üzerken Lyla burnundan nefes aldı. "Beni hiç sevecek misin?" diye

seslendi

Kalbinin en derin, en çiğ arzusuna.

Adam sadece ona baktı, kadının ne hissettiğini merak ediyordu. "Aşk senin için nedir?"

Bu soru Lyla'yı duraksattı. Onun için aşk neydi? Sevmek istediğinde aslında ne istiyordu? Sevgiyi bilmiyordu, hiç hissetmemiştir, feda ettiğı oğlu dışında yaşamamıştır ve o sevgi farklıydı. Yoksa öyle miydi? Tüm aşklar aynı değil miydi, aynı kaynaktan filizlenmiyor muydu?

"Sanırım güvende hissetmek," dedi ona uzun bir süre düşündükten sonra, sabırla cevabını beklediğı bir an. "Duygusal olarak, cinsel olarak, fiziksel olarak, her şekilde güvende. Birinin yanında kendin olabileceğini ve onun seni yargılamayacağını bilmektir. Gerektiğinde eşit olduğunu hissetmek ve gerektiğinde kontrolü bırakabilmektir. Bu... birine en karanlık sırlarınızla güvenebileceğinizi hissetmek ve onların sizi güvende tutacağını bilmektir. Düşünmeden güvenebilme yeteneğidir. Bu-" bakışları yoğunlaşırken sesi titredi "-sevdiğin kişiye yardım edecekse kendin için önemli olan bir şeyden vazgeçebilmek. Onların ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutmaktır. Koşulsuzdur. Bu... bu benim için aşk."

Kıpırdamadan durdu, kadının söylediğı her şeyi sanki daha sonra değerlendirmek üzere zihninin bir köşesine kaydediyordu. Kadının sözleri ona düşünmesi için yiyecek vermiş gibi görünüyordu.

Adam aniden geri çekildi ve Lyla onun tezgâhın etrafından dolaşarak kadının yanında durmasını izledi

Başını. Baş aşağı durduğu yerden daha da büyük görünüyordu, omuzları daha genişti ve arkasındaki pencerelerden gelen ışığı engelliyordu. Adamın gölgesi kızın tüm çıplak vücudunun üzerine düşüyordu ve kız bundan zevk alıyor, adamın bir sonraki hamlesini bekliyordu. Adam onu pek çok yönden sürekli şaşırtıyordu.

"Aşk senin için ne anlama geliyor?" diye sordu, meraklı ve temkinli bir şekilde.

Başı aşağı eğildi, dudaklarına yumuşak, neredeyse nazik bir öpücük kondurdu, ağızlarının baş aşağı pozisyonu bunu daha önce yaşamadığı bir deneyim haline getirdi. Onu öptükten bir santim sonra ağzına karşı konuştu. "Eğer benim dünyamda bir aşk olsaydı, Lyla, bu sen olurdun."

Kalbi durdu.

"Dainn," diye fısıldadı, bunun onun öylesine söyleyeceği bir şey olmadığını biliyordu, bunun bir anlamı olduğunu biliyordu.

"Ben karanlığım." Onu usulca öptü. "Onu yaşıyorum, onu soluyorum, ben oyum. Benim için kurtuluş yok, duygu yok, hiçbir şey yok. Senden başka hiçbir şey. Sen benim karanlık gecemin ayısın, flamma. Bu kara gökyüzünde, ben her şeyi yutarken yaşayabilen tek şey sensin. Bu boşlukta yıldızlar yok. Sadece sen ve ben varız. Senin parlamak için bana, benim de var olmak için sana ihtiyacım var. Bu kadar basit."

Gözlerinde yaşlar birikiyordu. Bazen duygusuz bir piç olmasına rağmen, bu adam en güzel şeyleri söylüyordu. "Bu çok güzeldi," dedi ona, içini sıcak bir ısıltı kapladı. Onu görme şekli güzeldi, onunla birlikte olma şekli

çok güzeldi.

Ağzını kızın kulağına götürdü ve unuttuğu buz oyuncağını kızın kalçasına yerleştirdi. "Şimdi izin ver de şu ağrıyan amcığını buzlayayım."

Konuşmadaki ani değişim karşısında gözlerini bile kırpamadan, buzdan dildo amına girmişti.

"Kahretsin, bu çok soğuk!" diye haykırdı, kafasına sert bir şey çarptığında kalkıp ondan uzaklaşmaya çalıştı. Boynunu eğdi ve adamın sert, damarlı, delikli sikini ağzıyla aynı hizada gördü, açığı onu daha da büyük gösteriyordu.

Ağrılı ve bitkin olsa bile duvarları kasıldı. Buz onu dudaklarından klitorisine, yukarı aşağı hafifçe ovuyor, teninin sıcaklığından eriyor ve onu sularından daha fazlasıyla kayganlaştırıyordu. Adamın elini bu kadar uzun süre öyle tuttuğu için nasıl olup da yanmadığını merak etti ve ateşe olan eğilimi göz önüne alındığında belki de bu hissi tamamen umursamadığını fark etti.

"Dikkatli ol," diye onu uyardı, eli için mi yoksa amı ya da ağzı için mi olduğundan emin değildi ama dudaklarının küçük bir seğirmesini gördü.

"Benim için rahatla," diye kandırdı ve kadın hem çenesini hem de kaslarını gevşetti.

Ve sonra, her iki ucundan, ona girdi.

Yavaşça.

Soğuk, buzdan yapay penis bir ucundan içine girdi, soğukluk donmak istemesine neden oldu, ancak tüm cinsel yaşamı boyunca yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen bir his. Sıcak,

Ağır yarak diğer ucundan içine girdi, büyüklüğü ya da metalle onu yaralamamak için yavaşça ağzını aldı. Her iki ucundan da onu yakan soğuk ve sıcak o kadar yoğun, uhrevi bir deneyimdi ki, vücudunda olup bitenleri algılayamıyordu bile. Meme uçları sertleşmiş ve ağrıyordu, göğüsleri ağırlaşmıştı ve ilgiye ihtiyaç duyuyordu, derisi tüylerim diken diken oluyordu ve omurgası beyninin bedenine gönderdiği tüm karışık sinyallere ayak uydurmak için eğiliyordu.

Adam hem kendini hem de buzu aynı anda çekip çıkarmış, kız tekrar, aynı anda, her iki tarafa da sokulmadan önce kocaman bir nefes almıştı. Kadının boğazındaki inilti sıkışıp kalmış, adamın sikinin etrafında boğulmuş, adamın merdiven piercingleri kadının ağzının çatısına sürtünerek tükürüğün ağzında birikmesine neden olmuştu. Öte yandan buz hızla içine girip çıkmaya devam etti, duvarlarının ısısı hem onu eritiyor hem de etrafında şekilleniyordu.

Her iki uçtan gelen hareket onu yerinde tuttu ve kendini sabitlemek için adamın kalçalarını kavradı, tam da adam tezgâhın ve onun üzerine eğilirken. Ağzı, sıcak, ıslak ağzı, soğuk klitorisinin üzerine düştü ve Lyla dondu, neredeyse ulaşabileceğı bir orgazmın eşiğindeydi, o kadar büyük hissedecekti ki onu bitireceğini biliyordu. Nefes alış veriş i sertleşti, içindeki her iki siki yanığı derisinin altına yayıldı, ayak parmakları kıvrıldı, bacakları bir tür alım bulmak için huzursuzca hareket etti, tırnakları onun kıkına battı ve

klitorisini emiyor, buz yapay penis hızla eriyor ama yine de onu emerken içine giriyor, onunla birlikte boşalmasını sağlamaya kararlıydı.

Kreşendoya ulaşana kadar inşa etti, inşa etti ve inşa etti, göz kapaklarının arkasında yıldızlar patlarken göğsünde bir çılgılık yükseldi, ağzı ve yapay penis onu terk etti ve boşaldı.

Geldi.

Hepsi tezgahın üstünde.

Hayatının en büyük, en sansasyonel orgasmı.

Vücudu titriyor, bacakları sarsılıyor, dakikalarca ve saatlerce süren ve dürüst olmak gerekirse ne kadar sürdüğünü bilmediği zevk patlıyordu.

Sikeyim.

Yavaşça azaldı, gözlerini açtı ve ağzının boş olduğunu fark etti ve adam tezgahın arkasındaydı, yavaş yavaş aşağı inerken onu izliyordu.

Yeniden doğmuş. Yeniden doğduğunu hissetti.

İnanç sistemi kırıldı ve yeniden asimile edildi.

En nefret ettiği iki şey -oral ve oyuncaklar- ona hayatının en enfes orgasmını yaşatmıştı. Kirli, kaba ve çok dağınıktı, kendisini kullanılmış hissetmesine neden olmalıydı. Kullanılmış hissetti ama el üstünde tutulduğunu, güvende olduğunu ve zevk aldığını hissetti - utanç yerine kendini mutlu hissetmesine neden olacak şekilde kullanılmıştı.

Tezgâhın üzerine oturdu, kalbi şefkatle dolup taşıyor, onu her seferinde kırık bir parçayla yeniden inşa eden bu adam için adı konmamış bir duyguyla dolup taşıyordu.

"Buraya gel." Gergin bacaklarını aşığı sarkıtarak kollarını ona doğru açtı.

Başını iki yana salladı. "Bu benim için değildi."

Bu onun içindi. Alınıp götürüldükten sonra, ona veriliyordu.

Kahretsin, onu çözüyordu.

"Buraya gel," diye onu tekrar davet etti ve bu sefer vahşı bir panterin kıvrak zarafetiyle ona doğru yürüdü. Ona ulaşır ulaşmaz kollarını ona doladı, göğsüne sokuldu, kalbinin de attığını kendine hatırlatmak için kulağını göğsüne bastırdı.

Kadın onu içine almadı, adam da onun içine girmedi ama ona sıkıca sarıldı ve ondan istediği her şeyi almasına izin verdi.

Başıyla konuşurken göğsü gümbürdedi. "Hala oyuncaklardan nefret ediyor musun?"

"Seninle değil." Burnunu onun kalbinin üzerine sürttü.

Elini saçlarına götürerek başını geriye çekti ve ona dikkatle baktı. "Asla başka biri olmayacak."

"Başka birini seçsem bile mi?" diye sordu, sırf onu kışkırtmak için.

Başının üzerindeki eli esnedi, gözlerindeki sahiplenme o kadar yoğundu ki kalbi çırpınmaya başladı.

"Eğer başka birini seçersen, önce beni öldürdüğünden emin ol. Çünkü ben -" eğilerek dudaklarına fısıldadı "- gitmene izin vermeden önce lanet olası dünyayı yok edeceğim."

Onunla ilgili gerçekten berbat bir Şey vardı çünkü bu onu korkutmak yerine daha çok değer verildiğini hissettiriyordu. Bu hoşuna gitmişti. Onun için yeterince Şey ifade etmesini seviyordu.

Sahiplenildiğini, seçildiğini hissedenden Lyla, kendisi için neredeyse tüm aşk kutularını iŐaretledięini fark ettiği adama sarıldı.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

HİM

HAZIRDI.

Kadının mutfakta hareket edişini izledi, tişörtünün minyon bedeninin üzerine düşerek onu neredeyse dizlerine kadar boğmasından büyük keyif aldı. Bu alanı kendine ait kılmaya başlamıştı ve bu hoşuna gitmişti.

Haftalarca burada kalmışlardı. Haftalardır, onun içine girdiği geceden beri neredeyse iki aydır, onun çığlıklarının tatlılığını dilinde tadarak ve görüşünde kıvılcımların patlamasını görerek bağımlı hale gelmişti. Onun seslerinin de farklı tatlılıkları vardı ve hiçbir şey onu yıldızlara götürüp geri getirdiği her seferden daha lezzetli olmamıştı.

"Şehre geri dönmeyi kaldırabileceğini düşünüyor musun?" diye sorarak onu test etti ve tepkisini görmeyi bekledi.

Sırtını ona dönerek kaskatı kesildi, kolları buzdolabının kapısında dondu. "Yapmak zorunda mıyım?" Sesinde bir

İçinde titreme var. Tatlı ama garip bir şekilde ekşiydi de. Kızın acı ya da korku içinde konuşmasından hoşlanmıyordu.

"Buraya gel."

Hiç tereddüt etmeden dönüp ona geldi ve kucağına oturdu. Adam memnun olmuştu. İki ay boyunca ona güvenmeyi öğrenmiş, kendini bırakmayı öğrenmiş ve bunun karşılığında sadece zevk almıştı. Yaşadığı korkuları mutlulukla, geçmişindeki şeytanları şimdiki zamanındaki şeytanla değiştirmeyi hayatının misyonu haline getirmişti. Onun mutlu kalmasını istiyordu. O mutlu olduğunda, dünyası bambaşka oluyordu. Gözleri parlıyordu, saçları daha parlaktı, sesinin tadı daha tatlıydı, çıkardığı sesler göğsüne çarpıyordu. Artık ona sadece bağımlı değildi; mutlu olduğu zamanlara da bağımlıydı, kahkahası takıntıları listesine eklenecek yeni bir sestti. Bu çok garip bir sestti, pek aşina olduğu bir ses değildi ve özellikle ondan geleceğini düşündüğü bir ses değildi, ama bir kez geldiğinde, daha fazlasını istedi. Nefes nefese iç çekişlerini, yumuşak inlemelerini, paramparça çığlıklarını... Hepsini istiyordu. Adını söyleyişini, sınırlarını test edişini, ona bakışını... Bu küçük şeyler için çıldıran bir adamdı.

Onun yüzüne baktı, sağlık ve yaşamla parlayan güzel yüzüne, biraz daha uzamış ve alev gibi dalgalanan eski haline dönmüş saçlarına, parlak yeşil gözlerine... Bir insanın içinde bu kadar duyguyu nasıl barındırabildiğini hâlâ merak ediyordu.

Mükemmellerdi, kadın ve erkek - kadının ruhu duygu ve ışıkla doluydu, erkeğinki ise boşluk ve karanlıkla. Ve her nasılsa, onun boşluğu ve karanlığıyla bile, doğuştan gelen duygu verme, parlama ve ısınma yeteneğini kaybetmemişti. Kışın ortasında, sokaklarda donmak üzereyken ve onu ısıtacak hiçbir şey yokken ihtiyaç duyduğu ateş gibi hissettiriyordu. Hayatı böyleydi, görünürde hiçbir sıcaklığın olmadığı sonsuz bir kış ve bir şekilde ayazı içine kabul etmişti. Ve kadın, o gece bir ölümü teslim etmek üzereyken, onun ellerine hayatı teslim etmiş, en değerli varlığını ona emanet etmişti.

Daha önce hiç kimse ona güvenmemişti, değerli hiçbir şey için güvenmemişti ve bu duygu baş döndürücü bir hal almıştı. Güven güç demektir, birini yapma ya da yıkma gücü. Ve o anda, daha önce böyle bir duygusal gücü hiç tatmamış olduğundan, afallamıştı.

Onun güvenini seviyordu, onun güvenini istiyordu. Onu kırmak ve yeniden inşa etmek istiyordu ve tüm bunları yapmasına izin vermesi için onun güvenini istiyordu. Bunu bilmiyordu ama altı yıldır amacı oydu, tüm planları, tüm eylemleri, her şey onun etrafında dönüyordu.

O, evrenin sonsuz karanlık uçurumundaki güneşti, o kadar parlak bir ateş topuydu ki, denemeden bile her şeyin kendi etrafında dönmesini sağladı ve bunu yapmayan her şey uçup gitmek ve ölmek için kayboldu. Peki ya o? O, içinde öldükleri sonsuz, karanlık uçurumdu, onu çevreleyen, onun alev almasına izin veren.

Kucağında hafifçe kıpırdanarak sikine kan hücum etmesini izledi. Sikici de onun amına bağımlıydı. Onu ilk kez becermek, ilk kez sevişmek gibiydi. Piercing taktırdığında, kızın daracık amcığının onu kavradığı hissinin bu kadar artacağını tahmin etmemişti. Şimdi bile, içine tam olarak oturması biraz zaman alıyordu ve haftalardır onu sürekli olarak alıyordu.

"Dur," diye kalçasını tuttu, dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu.

Durmadı.

Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve onu tezgâhın üzerine iterek kışına gürültülü bir şaplak attı. Onun hakkında öğrendiği başka bir şey daha mı vardı? Tokatlanmaya bayılıyordu. Onu ilk kez tokatladığında, dolabın içinde yanından geçerken bir jest yapmıştı. Bunu yapmayı düşünmemişti ama kızın kıcı kot pantolonunun içinde çok güzel görünüyordu ve o da bunu düşüncesizce yapmıştı.

Bir çığlık atıp arkasını döndü ve yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Yani, yine yapmıştı.

Yemyeşil alt dudağını ısırmıştı, gözleri açtı.

Böylece, tam orada, dolapta, onu dizinin üzerine çevirmiş ve kıvranan, ağlayan ve onu alması için yalvaran bir karmaşa haline gelene kadar onu tokatlamıştı ve onu almıştı, tam aynanın önünde, onu kollarıyla tutarak, bacaklarını ön kollarının üzerine kaldırarak, onu kilitleyerek, görmesini sağlayarak

Adamın kocaman, delikli siki içine girerken ne kadar küçük görüldüğünü. O kadar çok boşalmıştı ki, sonunda kendinden geçmişti.

Şimdi omzunun üstünden ona bakıyor ve artık çok iyi anladığı o bakışı atıyordu. Adam ona bağımlıysa, kadın da ona bağımlıydı. Ve onun hazır olduğunu bu şekilde anladı.

"Sana bir soru sordum," diye hatırlattı ona ve kadın kalçalarını tekrar adama doğru kıvırdı, adamın pantolonundaki çadıra sürtündü ve eğer adam onu parçalamak istemezse lanet olsun.

"Evden ayrılmak istemiyorum," dedi ona ve göğsünde bir şey sıkıştı.

Home.

Burayı evi gibi görmeye başlamıştı. Çok ama çok memnundu.

"Sonsuza kadar saklanamazsın,
flamma." "İzle beni."

Kızın ses tonundaki meydan okuma onu eğlendirdi. Onun nefis k1çına bir şaplak daha attı, avucunun altında dalgalanmasını, tenindeki kırmızı izlerin koyulaşmasını izledi.

"Eğer geri dönmezsek, kel adamı nasıl göreceksin?"

Durdu, keskin bir nefes aldı. Boynunu çevirişini, anlamlı gözlerinin onunkilere kilitlenişini izledi. Her ne kadar Dr. Manson'la yaptığı seanslar ona çok iyi gelse de, yaşadıklarının çoğunu halının altına ittiğini, yeniden başlıyormuş gibi davrandığını biliyordu ve iyileşmesiyle ilgili bir sorunu olmasa da

Her ne kadar mecbur kalsa da, habersizce ona sinsice yaklaşan sinir krizleriyle ilgili bir sorunu vardı.

Son iki ayda, çay içerken, yanında çıplak bir kadın gördüğünde, evden dışarı çıkmaktan korktuğu için köye gidemediğinde, sohbet edecek kadar konuşkan olamamaktan korktuğu için çöktüğünü görmüştü. Aklından geçen ve kendisini daha değersiz hissetmesine neden olan küçük şeyler, pek çok şey, hepsi de düşük özsaygı ve asla yeterli olamama korkusundan kaynaklanıyordu. Yaşadığı hayattan dolayı kimse onu suçlayamazdı ama ne kadar güçlü olduğunu fark etmesini ve kabullenmesini istemiyorsa, lanet olsun. Bir savaşta, en etkili silahlara sahip olan daha güçlüdür ve o, bilmese bile, dünyadaki en güçlü silahlardan bazılarına sahipti ve onun için her şeyi yapmaya hazırdı. O, bu listenin sadece en tepesindeydi, bu yüzden son travmalardan sorumlu ana canavarı öldürmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Bir zamanlar Alfa Villanova'nın sağ kolu, şimdi ise Sendika'nın fino köpeği olan Hector, alçakların en alçağıydı. Dainn'in kendisi de bir katil olduğu için yargılamaya hakkı olmasa da, Hector kendi türünde biriydi. Çocuklarla yatmış, masum kadınlara tecavüz etmiş ve onları boğmuş, Lyla'nın eski bir arkadaşını öldürmüştü; bu arkadaş kaçmış ve Alfa'nın yengesi olmuştu. Dainn, her ne kadar psikopat olsa da, ahlaki değerler yüzünden değil, çaresiz ve güçsüz oldukları için çocuklardan uzak duruyordu ve bu da onları avlayanları yetişkin biriyle yüzleşemeyecek korkaklar haline getiriyordu.

Dainn, Lyla'yı kaçırdığı günden beri Hector'un izini sürüyor, diğer adam altına işeyip korkak bir ödleğ gibi saklanmak için kaçana kadar ona dehşet saçıyordu. Yeniden ortaya çıkmıştı ve bu kez Gölge Adam onu ziyaret edecekti.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu, öfkesi kelimelerine sinmişti.

"Daha iyi, flamma," diye usulca kışını avuçladı. "Onu çok iyi bir yere bağladım. Ben senin amınla oynarken her seferinde bir damla kan kaybediyor." Bacaklarını onun parmakları için açtı, her zaman olduğu gibi onun için ıslanmıştı.

"Acıyor mu?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Senin hiç incitmediğinden daha fazla," diye söz verdi ve onun omurgasının gevşediğini gördü. Güzel.

"Bunu görmek istiyorum," dedi usulca tezgâha. "Onun kanamasını görmek istiyorum. Ne zaman gidiyoruz?"

Dainn onun intikam dolu sözlerini duydu ve onu yatıştırdığını bildiğı bir hareketle yavaşça sırtını ovdu. Evet, en azından ilk adım için hazırdu.

Bölüm Yirmi Bir

LYLA

Evden ayrılmaya HAZIR DEĞİLDİ. Haftalar geçtikçe bir sığınak, bildiği tek yuva, cehennem hayatındaki tek cennet haline gelmişti. Ve gitmesine izin vermeye hazır değildi, bir daha geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildi, bir parçası hala kendini sorguluyordu, onu şehirde bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu. Evi, güverteyi, rutini özleyecekti. Yemek yapmayı ve kendisi olmayı, her gün Dr. Manson ile buluşmayı ve Bessie ile bahçede yürüyüş yapmayı özleyecekti. Her şeyi özleyecekti.

Başını salladı ve bileğine doladığı saç bağıını kopardı. Dr. Manson bileğine bir saç bağı bağlamasını ve aklına ne zaman kötü, temelsiz bir düşünce gelse onu koparmasını önermişti. Aynı konuda bir makaleye baktığında, bunun beyni kötü düşünceler için cezalandırılmış hissetmeye alıştırdığını ve böylece sonunda daha kontrol edilebilir hale geldiğini söylüyordu.

Birkaç hafta olmuřtu ve bunun kendisi için iře yaradıđını kanıtlayabilirdi. Beynini farklı dűřűnce kalıplarına alıřtırmak aktif olarak űzerinde çalıřtıđı bir řeydi. Bazı řeyleri kendi bařına yapabiliyordu; saç tokası gibi, gűnlűk gűrevler gibi, her gűn hakkında iyi bir řeyler yazmak gibi. Bazı řeyler için yardıma ihtiyaı vardı ve pek çok insanın kabusu olan adam ona yardım etti.

Mesela kűvete girmenin ona suyun altında bođulmaya çalıřtıđı zamanları hatırlattıđını sűylemiřti ve o da her gece ona banyo yaptırmaya bařlamıřtı. Onu kuşađına aldı ve kollarında tařıdı, bir ucuna oturdu ve onu űzerine oturttu, sırtı onun űnűnde ve içindeydi, hareket etmiyordu, seviřmiyordu, sadece hareketsizdi, bűylece kűvet ve banyoları onunla iliřkilendirmeye bařladı.

Bařka bir sefer, ona geçmiřte gűt deliđine dokunulmasının kendisini nasıl hasta ve kirli hissettirdiđini, bunun dűřűncesinin hala midesini nasıl bulandırdıđını anlatmıřtı. Ve o, sapkın, baskın adam, ayak bileklerini bileklerine bađlamıř, műstehcen bir řekilde açıđa çıkarmıř ve klitorisine bir vibratűr koymuř, horozunu amına sokmuř ve bařparmađını orada olduđunu bile unutana kadar gűl tomurcuđuna sokmuřtu, hisler içinde kaybolmuřtu. Ertesi sabah, gitmeden űnce, onu kanepenin űzerine çevirdi ve kıına řaplak attı, onu kendi sularıyla yađladı ve arka tarafına kűűk bir tıkaç koydu, ona ıkarmamasını, kendine dokunmamasını, dűnene kadar ona hiçbir řey yapmamasını sűyledi. Bűtűn gűn, içindeki nesnenin ađırlıđı

Bir delik ve diğesindeki nesnenin boşluğu, güvertede çıplak kalana kadar sinirlerini bozmuştu, bacakları sandalyenin kollarına yayılmıştı, sadece serin esintinin aşırı ısınmış cildine biraz rahatlama vermesine izin vermek için. Onu bu şekilde bulmuş, sandalyeye hapsetmiş, eğilmiş ve içine girmiş, iki kez içine girmiş, öyle bir şekilde içine girmiş ki kendinden geçene kadar çığlıkları dağlarda yankılanmış.

Ama ona yardım ettiği şey sadece cinsel takıntıları değildi. Duygusal sorunları da vardı.

Ona ne kadar güvensiz hissettiğini, bir gün onu terk edeceğinden nasıl korktuğunu ve bununla başa çıkıp çıkamayacağını bilmediğini itiraf etmişti. Ertesi sabah onu dolaba götürmüş ve arkasında durmuştu. Ellerini kaldırarak ona gözlerini kapatmasını söylemişti. Gözlerini kapattı ve hemen ardından boynunun etrafındaki deriye soğuk, metalik bir şey değdi ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Gözlerini açtığında boynunda altın rengi, ince bir gerdanlık gördü, metal vücut ısısına göre ısınıyordu.

"Tıpkı saç bağı gibi," diye mırıldandı dudaklarını onun boynuna dayayarak. "O güvensizliği hissettiğinde, buna dokun, seni kimin sahiplendiğini hatırla, son altı yılı ve seni bir kez bile bırakmadığımı hatırla ve kendine şimdi seni bırakacağımı düşünüp düşünmediğini sor. Dünya kendi ekseninde dönebilir, flamma, ve ben hala hayattaki en kesin şey olurum.

Hayatın." Yumuşak bir öpücük. "Sen benim alevlerimi besleyen oksijensin; sensiz varlığım sorgulanabilir."

Adam kapıyı kilitleyip onu sabahın ilk ışıklarında helikoptere doğru götürürken boynundaki altın zincire dokundu. Bekleyen araca doğru yürürken omurgasına bir heyecan dalgası yayıldı. İlk sabah gördüğü andan beri bu şey onu büyülemişti. Siyah helikopterin yanına geldi ve arkasını dönerek, yarısı uçurumun üzerinde, biraz altında gri ve siyah şık bir mimari harikası olan eve baktı.

Eve bakarken, gecenin karanlığında yalnız kalmak zorunda kalırsa nereye gideceğini bilmediğini, dışarıda hiçbir şeyi olmadığını itiraf ettiği günü hatırladı. Kollarını ona dolayarak dikkatle dinlemiş ve ertesi gün onu çalışma odasındaki kasaya götürmüştü.

"Otur," dedi ve kadın oturdu. Adam onun yanına oturdu, tüm vücudunu ona doğru çevirdi ve ona bir zarf uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu, kâğıdı çıkarırken içeriğini merak ediyordu. Çoğu kafasının üzerinden uçup giden bir sürü yasal jargona baktı ve sorgulayan gözlerini ona çevirdi.

İlk belgeyi işaret etti. "Bu evin tapusu. Senin adına -Lyla Blackthorne- ve hepsi senin."

Sersemlemiş bir halde kağıda tekrar baktı ve 'mülk' ve 'ait' kelimeleri ile adının, yeni adının orada olduğundan emin oldu. O bunu, bunun büyüklüğünü düşünürken, adam devam etti. "Bu evi senin için inşa ettirdim. Her zaman gidebileceğin, sadece sana ait bir yerin olacak."

Belgeyi göğsüne bastırırken gözlerinden yaşlar süzüldü, bu hareket, bu düşünce onun bilebileceğinden çok daha önemliydi.

İkinci bir belge aldı, hipnotize edici çift aydınlık ve karanlık gözleri onun üzerinde sabitti. "Bu -" diye ikinci belgeyi ona uzattı "- evlilik cüzdanı, seni resmen Bayan Blackthorne ilan ediyor. Yani benim sahip olduğum her şeye sahipsin ve dünyanın herhangi bir yerine gidip bir isme sahip olabilirsin."

Sikeyim.

"Ama biz evlenmedik ki," diye belirtti, adamın bunu nasıl yaptığını anlamamıştı.

"Kanunun gözünde, biz yaptık." Bu ifade kendi başına yeterliydi. Bunu mümkün kılmak için her ne yaptıysa yasal değildi, ama bunu yapmıştı.

Ona bir ev ve bir isim, ait olabileceği bir yer ve bir kişi, kim olduğunu ve bireyselliğini, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri, umutlarını ve çekingenliklerini öğrenebileceği bir alan vermişti. Ona hayal kurma yeteneği vermişti.

Tek kelime etmeden dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı, ona yapabileceği tek şekilde teşekkür etti, hissettiği her şeyi o tek öpücüğe dökerek, bunun onun için ne anlama geldiğini anlamasına izin vererek. Her zaman yaptığı gibi onun çenesini kavradı, dili onunkiyile sarmaş dolaş oldu ve onun verdiklerini kabul etti, daha fazlasını talep etti, her şeyi talep etti, neredede bittiğini ve neredede başladığını bilmeyene kadar onları tamamen birleştirdi.

Uzun, çok uzun dakikalar süren öpüşmeden sonra geri çekildi, dudakları şişmiş, gözleri parlıyordu. "Sanırım sana aşık oldum."

Burnunu onunkine değdirdi, gözleri yumuşacıktı. "Öyle olduğunu biliyorum."

Onu sevdiğini söylememiş olsa da, bunu hissedip hissetmediğini bilmesede, bu yeterliydi. Yıllardır olduğu her şey, haftalardır olduğu her şey, onu güçlendirmek için yaptığı her şey yeterliydi.

Ona pek çok hediye vermişti ama en büyük, en güzel hediyesi özgürlüktü. Başlangıçta bir hapishane olarak düşündüğü şey, onun için kendini keşfedebileceği, korkusuzca yaşayabileceği güvenli bir alan olmuştu.

O özgürdü.

O korkusuzdu.

Uçuyordu.

Ve hepsi onun yüzünden oldu.

Ve bu fazlasıyla yeterliydi.

Adam onu kucağına alıp koltuğa oturturken elini sırtında hissetmek onu şimdiki zamana geri döndürdü. Adam onu bağlarken kıpırdamadan oturdu, kalbi onu izlerken mutlu ritimlerle çarpıyordu; siyah saçları, sürekli kaşları, uyumsuz, hipnotize edici, şeytani gözleri. Adam çenesini kavradı ve ona sert, hızlı bir öpücük verdi.

"Beni seviyorsun," dedi, ona söylediğinden beri her gün söylemeye başladığı gibi.

"Seni seviyorum," diye onayladı burnunu onunkine sürterek. Onu tekrar öptü ve geri çekilerek kapıyı onun yanında kapattı. Onun pilot koltuğuna doğru yürüdüğünü ve bunu ne kadar sık yaptığına inanan bir çeviklikle tırmandığını gördü. Kapıyı kapatıp kemerini bağladı ve kendisine hiçbir anlam ifade etmeyen bazı düğmelere basmaya başlamasını ilgiyle izledi. Adam başlığını taktı ve onunkini işaret etti, kadın da taktı, sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordu. Birkaç kontrol yaptıktan sonra, helikopterin kanatları hareket etmeye başladığında vücuduna titreşimler gönderen bir düğmeye bastı. Koltuğunun kenarlarını kavrayıp kalbi çarparken, yer yavaşça alçalmaya başladığında midesi düştü. Sabitlenip havada asılı kalmadan önce hafifçe öne doğru eğildiler ve dağların, kayalıkların, denizin, kumsalın, evin tüm manzarasını özümsemi, gözlerine ziyafet çekmesi için aşağıya yayıldı.

"Vay canına," diye nefes aldı, birkaç ay önce böyle bir şeyi görebildiğine hala hayret ediyordu.

Hayattan beklenen temiz bir sondu. O zamandan beri değişmiş, evrimleşmiş, büyümüştü. Kesilmiş, tahrip edilmiş ve gözün görebileceği hiçbir şey kalmayana kadar çekilmiş bir ağaç gibi. Sökülmüş kökleri, kanayan kütüğü, mutlak yıkımı görmemişti. Hayır, yaşamı görmüştü. Tek bir kökü almış, onu kontrollü, güvenli bir ortama koymuş ve yeni bir filiz çıkana, yeni kökler ekilene, yeni çiçekler açana kadar onu güneş ışığı, su ve şefkatle kendi yöntemiyle beslemişti.

Gittikçe yükselirken gözlerini aşağıdaki manzaraya dikmiş, helikopterin her titreşiminde ve süzölüşünde midesinin bulandığını hissetmişti. Onu görmek için döndü, onları dağların iç kısımlarındaki şehre-Gladestone'a doğru götürürken dudaklarındaki küçük gülümsemeyi izledi.

Bir gün ona nerede olduğunu, kompleksin nerede olduğunu sorduğunda bundan bahsetmişti. Ona Gladestone'dan bahsetmişti. 1800'lerde ortaya çıkan bu şehir, madencilik ve tekstil endüstrisindeki gücüyle tanınıyordu. Hızlı tempolu bir şehirdi, insanların uyumadığı ve suçun durmadığı bir yerdi. Sendika'nın operasyonları için kilit yerlerden biriydi, bunu daha sonra ondan öğrenmişti. Yıllar önce onu Gladestone'a getiren şey de buydu zaten. Burası, insan, organ, hayvan, katil ya da daha fazlası olsun, çoğunlukla yeraltı dünyasıyla bir şekilde ilgisi olan insanların yaşadığı karanlık ve kirli bir yerleşim yeri.

Yaklaşık yarım saat uçtuktan sonra, yüksek fabrika bacalarından ilkinizi uzaktan görebildi.

"Burası Gladestone'un dış mahalleleri," dedi ona, sesi yüksekti ve kulaklığında parazitle çatırdıyordu. Fabrikalardan sonra fabrikalar da altından geçiyordu, manzara evinin çevresinde gördüklerinden çok farklıydı.

Home.

Bunu söylediğinde hâlâ içinden inançsızlık akıyordu.

Birkaç dakika sonra şehir manzarası karşısına çıktı, fabrikalar ve depolar daha temiz, daha yüksek binaları göstermek için gözden kayboldu. Aylardır onu yok eden şehri izlerken zihninde açılan kara deliğin ilk parıltısı.

"Kulüpler Bölgesi nerede?" diye bağırdı telsizden.

Sağ tarafı işaret etti. "Şurada. Eskiden o yönde daha uzakta yaşırdın."

Derin bir nefes alarak gerdanlığına dokundu ve kendini şimdiki zamana kökleyerek saç bağını tekrar kopardı. Her şey yolundaydı. O iyiydi. Kara deliğe teslim olan aynı kız değildi. O yeniydi ve iyi olacaktı.

Dainn gökdelenlerin en yükseklerinden biri olan yüksek bir binanın etrafında döndü ve çatının tepesinde bir helikopter pisti gördü. "Aşağı iniyoruz."

Baş parmağıyla onay işareti yaptı ve kayışlarına tutundu, aşağı indiklerinde midesi bulanıyordu. Bunun normal hissettirmesi için alışmanın biraz zaman alacağını bildiğinden nefes alış verişini düzenledi ve çatıya dokundular.

Birkaç dakika içinde, helikopter ayarlandıktan sonra, daha fazla düğmeye bastı ve helikopteri kapattı, kanatlar durana kadar yavaşladı.

Kemerini çözerek pilot kabininden aşağı atladı ve kızın yanına gelerek onu rekor bir sürede çatıya çıkardı.

Dizleri titriyordu ama onun desteğiyle ayakta duruyor, rüzgârı yüzünde, güneşi teninde hissediyor, manzara - kendince güzel olsa da- anılarıyla gölgeleniyordu. Bu şehirden ve insanlarından nefret ediyordu.

"Bay Blackthorne, hoş geldiniz."

Yan taraftan gelen bir kadın sesi dönmesini sağladı. Üniforma giymiş güzel bir kadın onları asansöre doğru götürdü.

"Teşekkür ederim, Fiona." Yüzüne sevimli bir gülümseme yerleştirdi ve onun elini tuttu. "Umarım sütünizi hazırlamışsınızdır. Karım yolculuktan yoruldu."

İlk kez, insanların onun altında kim olduğunu görmeden neden onun dış görünüşüne kandıklarını gördü. Kadın bunu yedi ve dürüst olmak gerekirse o da yedi, özellikle de 'eş' kısmını.

"Elbette, Bay Blackthorne." Kadın süslü mü süslü bir asansörün anahtar kartına bastı. "Moonflame'e sizi bu gece beklemesini söyleyeyim mi?"

"Evet, lütfen. Teşekkürler, Fiona."

Asansörün kapıları kapandı ve Lyla onun gülümsemesinin azalmasını, yüzündeki her zamanki nötr ifadenin geri gelmesini, gözlerinin taktığı koyu renk gözlüklerin ardına gizlenmesini hayranlıkla izledi. Takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı, diğer eli de onunkini tutuyordu ve tek eliyle çalıştırdı.

Ve bu hoşuna gitmişti. Adamın ona karşı gerçek olması hoşuna gidiyordu, olduğu gibi, rol yapmadan.

"Dainn," diye elini çekti. "Hmm?"

"Moonflame?"

Durakladı, ona baktı, yıllar önce bir kez buluştukları seks kulübünü sorduğunu biliyordu, onun için bir kabus olan bir seks kulübü.

"Bu gece neden oraya gidiyorsun?"

Telefonunu cebine koydu ve ona döndü. "Bu gece oraya gidiyoruz. Labirentteki o geceden sonra kulübü satın aldım. Her şeyi değiştirdim. Gidiyoruz çünkü gerçek bir seks kulübünün nasıl bir şey olduğunu deneyimlemeni istiyorum."

Düğmeleri açık gömleğinin açıkta bıraktığı göğsüne baktı. "Sen... insanları oraya zorluyor musun?"

"Zorlanmak istemiyorlarsa hayır."

İnsanlar zorlanmak mı istedi? Ne oluyor lan?

Adamın nefesini yanağında hissetti. "Gözlerini kapat." Gözleri hemen kapandı.

"Şimdi beni hayal et," sesi teninde baştan çıkarıcı bir etki yarattı. "Seni aşağı ittiğimi ve senin de aşağı inmek için çabaladığını hayal et."

Uzakta. İten içe sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun ama bu bir oyun ve bu yüzden rol yapıyoruz. Ben rol yapıp seni kovalıyorum, sen rol yapıp kaçıyorsun. Seni yakalıyorum-" elleri yanlarında gezinirken nefesi kesildi "-ve seni yüzüstü yatağa itiyorum. Mücadele ediyormuş gibi yapıyorsun, benden kaçmak istiyorsun ama seni bağlıyorum, hareket edemiyorsun. Bu yüzden çığlık atıyorsun."

Eli aniden kızın ağzını kapattı, arkasından gelirken sesi kulağındaydı. "ığlıklarını boğuyorum, elimi aşağı indiriyorum, sen durana kadar seni boğuyorum."

Anılar içindeki fanteziyle çarpışıyor, adam sözcükleri onun üzerinde örmeye devam ederken vücudu titriyordu. "Yani ığlık atmayı bırakacaksın, mücadele etmeyi bırakacaksın. Sonra sikimi o daracık amcığına sokacağım -" eliyle kot pantolonunun üzerinden kavradı "-ve eğer tek bir ses çıkarırsan seni boğacağım."

Yüksek sesle nefes alışını duyabiliyordu, zihninde yarattığı görüntü karşısında neredeyse pantolonunu çıkaracaktı.

"Bu fanteziyi ister miydin?"

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan asansörün kapıları açıldı ve gözleri kocaman gözlerle kendisine bakan  kişiyi görmeye uçtu. Neye benzediklerini hayal edebiliyordu: Arkasında iri yarı bir adam, eli ağzının üzerinde ve bacaklarının arasında olan küçük bir kadın.

Adam elini bırakmadan önce onu biraz sıktı, parmaklarını tekrar birbirine geçirdi ve onu da yanına aldı.

Cinsel deneyimlerini yeniden yazıyordu ve bunu yapması için ona güveniyordu.

"Seninleyken yapardım," dedi ona her zamanki gibi.

"Asla başka biri olmayacak," diye söz verdi her zamanki gibi.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

LYLA

Akşam karanlığında, DAINN onun koluna girdi ve onu kaldıkları otelin otoparkına götürdü. Otel hem lüks hem de şehirdeyken en çok ihtiyaç duyduğu yer olan Kulüpler Bölgesi'ne yakın olduğu için süiti sürekli olarak kiralamıştı. Yarı daimi bir sakin olduğu için otel ona daimi bir park yeri vermişti, onu götürdüğü yerde şık siyah bir araba onları bekliyordu.

Arabanın ne olduğunu ya da hangi şirkete ait olduğunu bilmiyordu ama hızlı görünüyordu ve buna şaşırmamıştı. Uçması ve araba kullanması arasında, acele etmeyi sevdiğini anlamıştı.

Alçak, çok alçak, içi de şaşırtıcı bir şekilde siyah olan arabaya bindi, kemerini bağladı ve arabadan indiler.

"Neden Blackthorne?" diye düşündü. "Seçebileceğin onca isim varken, neden bu?"

Ağzının bir tarafı seğirdi. "Öldürdüğüm ilk adamın adıydı. Zengin, kendini beğenmiş bir pislikti ve ben de öyle biri gibi davranacağıma göre neden olmasındı?"

Lyla keskin bir nefes aldı. "Kaç yaşındaydın?"

"Altı." Yüzündeki küçük gülümseme rahatsız ediciydi. Rahatsız olmaması onu daha da rahatsız etti. Bir katille bu kadar isteyerek yatmaktansa daha fazla dehşete düşmesi, daha fazla iğrenmesi gerekmez miydi? Belki de. Belki de normal olduğu alternatif bir gerçeklikte olabilirdi.

"Peki onu neden öldürdün?" diye devam etti, kafasındaki düşünceleri görmezden gelerek.

Ona bir bakış attı. "Benden bir şey aldı."

Ses tonundaki bir şey kapanan bir kapı gibi hissettirdi. Son iki ay içinde birkaç kez maruz kaldığı için bu ses tonunu yeterince tanıyordu. Genellikle sorularını yanıtlıyor, istediği kadar sınırı test etmesine izin veriyordu. Ama bazılarının üzerine kapanıyordu. Her ne kadar anlayışlı olmak istese de, bu onu hayal kırıklığına uğratiyordu çünkü adam onun hakkında her şeyi biliyordu, en aşağılayıcı anlarına tanık olmuştu ve söz konusu adam olduğunda aynı ayrıcalığa sahip değildi. Onun kişiliğini biliyordu, kim olduğunu biliyordu ama geçmişi henüz erişemediği bir kasaydı.

Adam arabasıyla ustaca manevralar yaparak şehrin etrafından dolanırken, kadın ona bir bakış attı. Adam şık giyinmişti, kravatsız koyu renk bir takım elbise giymişti, saçları yüzünün çizgilerinden geriye doğru itilmişti, uyumsuz gözleri tehlikeliydi. Kadın giyinikti

Şampanya rengi, yandan yırtmaçlı ve omuzlarında ipler olan bir elbise giymiş, saçları biraz daha uzun ve dalgalı bir şekilde açılmış, dudakları onun takıntılı olduğunu bildiği yumuşak bir allığa boyanmıştı.

Hem şehirde olmak hem de Ay Alevi'ne gitmek konusunda endişeliydi. Ne söylerse söylesin, bağlanarak bir labirentin içine itildiği, çaresiz ve avlanmış hissettiği anıları zihninde canlanıyordu. Tüm bunları nasıl geçersiz kılabileceğini bilmiyordu.

Dr. Manson'ın sözleri aklına geldi.

'Kendinizi yeni deneyimlere açın. Partnerinize güvenmek her ilişki için en önemli şeydir. Ona güvenmemeniz için size bir sebep verdi mi?

Hayır. Hayır, yapmamıştı.

Bunu kendine hatırlatarak boynundaki altın gerdanlığa dokundu ve tanıdık bir otoparka girdiklerinde şehrin geçişini izledi. Moonflame, Kulüpler Bölgesi'ndeki binalardan biriydi; iki katlı, gri, sade bir yapıydı ve diğer yerlerdeki gösterişli tabelalar olmasa kimsenin ikinci kez bakmayacağı bir yerdi. Ahşap kapının üzerinde basit siyah bir plaket asılıydı, üzerinde yanan bir kürenin logosundan başka bir şey yoktu. Bunun alevler içindeki gerçek ay olduğunu düşündü.

Arabayı park ettikten sonra yüzünü ona döndü. "Bütün zaman boyunca seninle olacağım."

Başını salladı.

Ona yumuşak bir öpücük vererek dışarı çıktı, yanına geldi ve elini tuttu. Eldivenli elini kızın sırtına koyarak onu ana kapıya doğru yönlendirdi.

Dainn eldivenli eklemleriyle kapıya üç kez sertçe vurdu ve bir adam kapıyı açarak onları dar bir koridora soktu. Koridor açık bir salona açılıyordu ve Lyla deja-vu hissiyle iğdsel olarak Dainn'in yanına sokuldu. Onu kendine yakın tuttu, ahşap ve kırmızı renklerle döşenmiş salona doğru yürüdü ve eğer orada burada çiftleşmenin farklı aşamalarında olan birkaç kişi görmeseydi, buranın bir seks kulübü olduğunu hiç düşünmeyecekti. Oraya en son gittiği zamandan bu yana çok değişmişti.

Dainn onu salondan geçirip arka tarafa, labirent odasına açılan başka bir kapının olduğu yere götürdü ve kalbi teklemeye, ayakları tökezlemeye başladı.

Belindeki tutuşu sıkılaştı ama onu yönlendirmeye devam etti.

Kapı açıldı ve labirent yerine merdivenler vardı.

Merak ve şaşkınlıkla, adamın onu sağ taraftaki merdivenlerden yukarı çıkarmasını izledi; bu merdivenlerden biri koyu kırmızıya boyanmış küçük bir odaya açılıyordu, oditoryum tarzı bir odaya bakan büyük bir cam duvara bakan bir kanepeden başka bir şey yoktu, labirentten hiçbir iz yoktu.

Dudakları aralandı.

Esmer bir kadın tavandan sarkan bir iple asılmıştı, ayak parmakları yere değiyordu.

gözleri bağı, vücudu tamamen çıplaktı.

Lyla diğer tarafa baktı ve en az on cam odanın daha sahneye baktığını gördü, camlar sadece siluetleri gösterecek kadar hafif renkliydi. Kendi penceresinin karşısındaki pencerede birbiriyle oynayan iki kadının siluetini görebiliyordu. Bir diğerinde bir kadın dizlerinin üzerine çökmüş bir adamın sikini emiyordu. Bir diğerinde ise iki kadın ve iki erkek hareket ediyordu.

Burası sefahat yuvasıydı, daha önce gördüğü kulüplere hiç benzemiyordu. İki adam gibi cama bir adım daha yaklaştı, Tamamen giyinmiş olan kadın, salonun ortasında asılı duran kadına katıldı. Aralarındaki zıtlık, erkeklerin tamamen giyinik, kadının ise tamamen teşhirde olması, kadının içinden bir tutam tahrik duygusunun kıvrılmasına neden oldu.

Salon farklıydı, ortam farklıydı. Geçen seferki gibi istilacı hissettirmiyordu.

Adamın arkasında durduğunu hissetti, eldivenli parmağı köprücük kemiklerinde gezinirken nefesleri kesildi. "Bununla yaptığım şeyi beğendin mi?"

Lyla dudağını ısırarak başını salladı. "Evet." "Ve sahneyi beğendin mi?"

Lyla sahneye baktı, her iki adam da askıdaki kadının meme uçlarını emiyor, o kadar derine çekiyorlardı ki yanaklarının çukurlaştığını görebiliyordu. Kadının başka hiçbir yerine dokunmuyorlardı ve kadın asılı kalmış, inliyor, bacakları bir yere tutunmak için çırpınıyordu. Bu fikir onun

Gözleri bağılıydı ama bu kadar çok kişi tarafından izleniyor olmak ona bir şeyler yaptı.

"Orada olmak istiyor, değil mi?" Bu soru onun için önemliydi.

"Buradaki herkes burada olmak istiyor." Güzel. Bu iyiydi.

"Birinin beni böyle görmesine izin verir miydin?" diye sordu, sahiplenme duygusunun bununla nasıl başa çıkabileceğini merak ediyordu.

Adamın karanlık kıkırdaması kadının üzerine çöktü. "Bütün dünya izlerken seni çiğ çiğ becerebilirdim, Lyla. Uzaktan izleyerek, sana sahip olamayacaklarını, sana dokunamayacaklarını, istediğim gibi oynamak için tamamen benim olduğunu bilerek. Ama gelmene izin veremezdim. Bu sadece benim gözlerim için."

Sözlerinin etkisi vücudunda geziniyor, ateşi daha da körüklüyordu.

"Ben... Ben bu konuda ne düşündüğümü bilmiyorum," diye mırıldandı, gözleri aşağıdaki sahnede idi. Teşhir edilmekten nefret ediyordu. Onunla yaşadıkları sadece onlarındı, sadece ikisinin arasındaydı ve bunu gösterme fikri ona çekici gelmiyordu.

Dudakları onun boynuna kondu. "Ama izlemeyi seviyorsun?" Sorusu ona mantıklı gelmişti. "Evet."

Adamın sıcak nefesini ensesinde hissetti. "Bu durumda, flamma, izlemeye devam et."

O yaptı.

Diğer cam odalardaki insanların, daha doğrusu onların silüetlerinin farklı cinsel aktivitelerde bulunmalarını izledi.

Onları izlerken ne görebildiklerini merak etti.

bardağına baktı - vücudu onunkini kaplarken sadece silueti mi yoksa arkasında daha büyük bir adam olan küçük bir kadın mı? Bilmese bile bu fikir heyecan vericiydi. Gözlerinin kaymasına izin vererek, oditoryum benzeri odadaki kadının iki erkeğin arasında sıkıştığını, önündeki tarafından kaldırılırken arkasındaki erkeğin fermuarını açtığını gördü.

Ne olacağını bildiği halde, adam arka tarafına girerken nefesini tuttu, kadın o kadar yüksek sesle inliyordu ki vücudu ürperdi.

Lyla elbisesinin eteğinin kalçalarının üzerinden geçtiğini hissetti, arkasındaki adam külotunu yana çekti, parmakları hızla nefes alırken çoktan sıırılsıklam olmuş bedenini buldu. Açıklığının etrafında metalik bir şeyin döndüğünü hissetti ve vücudu otomatik olarak sertleşti.

"Sus," diye onu yatıştırdı. "İzlemeye devam et."

Aşağıdaki manzaraya odaklandı. Adam A kendini tamamen kadının kığına yerleştirdi, tıpkı Lyla'nın Dainn'in daha önce onun üzerinde kullandığı metal merminin kendi kığınin içine kaydığını hissettiğı gibi. Adam B fermuarını açıp önden kadının içine girerek onu sonuna kadar doldururken aşağıdaki kadın tekrar inledi.

Kurşun içine yerleşti, Lyla yarağın başını açıklığında hissetti ve cama doğru eğilerek kalçalarını ona daha iyi erişim sağlamak için eğdi. Bir saniyeliğine açıklığa yerleşen Lyla, kendisi kazığa oturtulurken aşağıdaki adamların asılı kadını yavaşça becermeye başlamasını izledi. Penetrasyonun sıklığı karşısında nefesi kesildi.

Bunca zaman kalbinin daha hızlı atmasına neden olduktan sonra hâlâ dikkatlice içine girmesi gerekiyordu.

Saniyeler içinde, bu adamla olabileceği kadar çifte penetrasyona yakın bir şekilde ikiye katlandı ve başka birinin ona yaklaşmasına asla izin vermeyeceğini bilerek, herhangi bir çekingenliği bıraktı.

Gerginlikten yüksek bir ses çıktı; adamın derinlere indiğini hissettiğinde gözleri kapandı, sikiindeki metal, artık tanıdık gelen ama daha az enfes olmayan bir şekilde sıkılaştı duvarlarına sürtündü.

"Teşhir edilmekten nefret ediyordun, değil mi?" Boynuna dokunan kelimeler ürpermesine neden oldu, tüyleri diken diken oldu.

Yapmıştı ve bu aslında onun sergilenmesi değildi ama bir bakıma o da sergileniyordu çünkü cam onu gizlemiyordu ve çıkardığı sesler de kesinlikle gizlemiyordu. Bir kez daha, daha önce hor gördüğü bir şeyin içinden geçip gittiğini ve onun yerine unutulmaz, inanılmaz bir anı koyduğunu fark etti.

Ellerinden birinin boynuna dolanmasına izin verdi, onu içinde derinlerde hissetti ve boynunu çevirdi, yüzleri birkaç santim ayırdı. "Daha önce yaşadığım şey seks değildi. Zulümdü ve soğuktu. Kullanılmak, teşhir edilmek, dokunulmak, her şey aşağılayıcıydı. Farklı olabileceğini, farklı hissedebileceğimi bilmiyordum, ta ki sana kadar. Sen bana seksin daha derin olduğunu gösterdin. Önemsediğin birine bağlanmanın bir yolu olduğunu. Bana yeniden hayat verdin ve bu noktada,

Ben-" kalçalarını döndürdü, dudakları birbirinden birkaç santim ayırdı, sözlerinin onun üzerindeki etkisini görüyordu "-sonunda her zaman güvende olacağımı bilerek benimle ne istersen yapacağına güveniyorum."

Dudakları onunkilerin üzerine eğildi, sert, kaba, içinde hareket ederken dili ağzının içine giriyor, kızın sesleri ona karşı boğuluyordu.

"Yani," diye sordu geri çekilerek, "seni insanlarla dolu bir odaya götürsem ve orada çıplak bıraksam bana güvenir misin?"

Bu düşünceyle nefesi kesildi, içine korku doldu ama başını salladı. "Evet."

"İnsanları bunu izlemeleri için buraya davet etsem bana güvenir miydiniz?"

"Evet."

"Peki ya içkine bir şey kattıysam?"

Adamın gözlerinin içine baktı, uyuşturulmanın kendisi için daha kötü bir anı olduğunu bildiğini biliyordu. Yutkundu ama başını salladı.

"Kahretsin, Lyla," diye inledi, içine öyle sert girdi ki neredeyse bayılacaktı. "Hiçbir şey beni senin güvenin kadar etkilemez. Hiçbir şey."

"Sana güveniyorum," diye nefes aldı ve onun cevabını tüm vücudunu saran bir ürpertiyle hissetti, bu ürperti onu çözmeye devam ederken içine sızdı. Cama döndü, etrafındaki sefahati izledi ve uzun zamandır ilk kez sahiplenilmekten mutlu olduğunu hissetti.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

HİM

ÖLÜ GİBİ YATIYORDU, Ay Alevi'nde vücudunu soktuğu cinsel cendereden sonra bitkin düşmüştü. Onu şaşırtmıştı. Tüm çekingenlikleri arasında, anlaşılabilir nedenlerle en nefret ettiği şey teşhir edilmektir. Ama bir şekilde, kendisine bakması için ona güvenmişti ve bu ona her şeyden daha güçlü olduğunu hissettirmişti. Onun sevgisine sahipti, onun güvenine sahipti ve zamanın geldiğini bu şekilde anladı.

Tablete bakarak yıllar boyunca çektiği fotoğraflardan oluşan galeriye baktı ve iç geçirdi. Tableti kilitleyerek yan sehpanın üzerine koydu ve uzandı, kolunu onun küçük bedenine doladı.

Bilinçsizce ona doğru kıvrıldı, dudakları duyamadığı bir mırıltıyla hareket ediyordu ve göğsünde bir şeylerin gerildiğini hissetti. Ona sarılmak, yanında uyumak, onunla birlikte olmak, onu değiştirmiş, olasılıklara açmış ve

fikirler ve hâlâ tam anlamıyla hissetmediği ama bildiği bir dizi duygu.

Onu sıktı, yataktan kalkmadan önce başına yumuşak bir öpücük kondurdu. Gece boyunca uyuyacağını bildiğinden - yoğun bir sevişmeden sonra hep uyurdu- koyu renk spor kıyafetlerini giydi, uyanıp ona ihtiyaç duyma ihtimaline karşı telefonunu cebine koydu ve sessizce pencereye gitti.

Bu odada kalmasının nedenlerinden biri de penceresinin hemen dışında bulunan acil durum erişim merdiveniydi. Onu kullanabilir ve otelin içindeki kameralara yakalanmadan aşağı inebilirdi. Bu ona ayrıca izleyen gözleri engelleme heyecanı da veriyordu.

Dünyaya göre, Blackthorne güzel karısıyla birlikte yatakta uyuyordu. Gölge Adam'ın yürüme vakti gelmişti.

Pencereden çıkıp merdivenden inerek yan sokağa atladı ve yavaşça caddeden aşağı, onu kilitli tuttukları depoya doğru yürüdü. Şiirsel adalet mi yoksa basit bir intikam mı, bilmiyordu ama hem Hector'u hem de ikinci adamı orada tutuyordu. Kız onun burnunun dibindeydi ve o başka her yere bakıyordu.

Altı ay. Onu zincire vurmuşlar ve kalan son parçalarını da koparmışlardı, öyle ki dışarı çıktığında ölümün kollarına sürüklenmişti. Eve döndüğü ilk hafta odasından neredeyse hiç çıkmamış, neredeyse hiç yemek yememiş, neredeyse hiç konuşmamıştı. Yavaşça açılmak, açılmak ve onu içeri almak günlerini almıştı. Günler onun

Yıllar boyunca onunla kurduğum bağıın hiçbir anlamı yoktu çünkü çok depresifti.

Yoluna devam ederken gecenin karanlığının tadını çıkarırken, bunun muhtemelen en çok keyif alacağı şey olduğunu fark etti.

Onu tuttukları depo göründü ve içeri süzüldü. Uzun, endüstriyel alan boştu, tıpkı tökezleyerek gelen herhangi biri için olmasını istediği gibi. Yan tarafa doğru ilerleyerek arka tarafa, kızın konulduğu küçük cehennem çukuru odaya, her gün gözlerini dikip baktığı tavana gitti. Gönderdikleri her videoyu izlemiş, gözlerinin yavaş yavaş nasıl öldüğünü, bedeninin nasıl pes ettiğini, aklının nasıl gittiğini görmüştü. Görmüştü ve bu gezegende onu çılgına çevirebilecek bir şey varsa o da buydu. O altı ay içinde son on yılda öldürdüğünden daha fazla insan öldürmüştü, sorarak, sorgulayarak, yok ederek.

Sendika o anda tir tir titriyordu. Piramidin tepesindeki beş üyeden üçünün işini çoktan bitirmişti, geriye sadece ikisi kalmıştı ve ikisi de işi bitene kadar yılan gibi saklanıyorlardı.

Oh, işi bitmemişti.

Küçük odanın kapısını iterek açtı ve kapüşonunu yüzüne çekerek içeri girdi.

Kan, idrar ve çürümenin keskin kokusu burnunu doldurdu. Koku alma duyularının daha az gelişmiş olmasına sevinmişti.

Keskin.

Hector, tıpkı Ay Alevi'ndeki kadın gibi tavana asılmıştı. Aradaki fark neydi? Küçük kesiklerden kanıyordu ve hiç zevk almak üzere değildi. Üç adam arasında onu en çok kıran, ona en çok yaklaşan ve her seferinde küçük parçalarını öldüren Hector olmuştu. Ve Dainn'in onunla her anı yaşayabildiğinden emin olmak için odaya kamerayı koyan da oydu. Ona verdiği gülleri nasıl kopardığını, güzel, uzun saçlarını yere dökülene kadar nasıl parçaladığını böyle görmüştü.

Hatırladıkça göğsü sıkışıyordu. Bunu izlediğini, elindeki su bardağı çatlarken burnundan nefes aldığını, hayatta olduğu ve nefes aldığı için mutlu olduğunu hatırladı. Nefes almaya devam ettiği sürece onu bulacaktı. Nefes almaya devam ettiği sürece onu geri getirecekti. Nefes almaya devam ettiği sürece kontrolü elinde tutacaktı.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam bu dünyadaki en tehlikeli yaratıktı. Ve o nefes aldığı sürece, kaybedecek bir şeyi, özleyecek bir şeyi, uğruna yaşayacak bir şeyi vardı.

Hector'u olduğu gibi, bilinçsiz ve asılı halde bıraktı ve sandalyeye bağlı olan ve kanaması olmayan diğer adama döndü. Henüz.

"Kalk ve parla," dedi ve yan taraftaki küçük dolabı yere fırlattı.

Her iki canavar da patlama sesiyle sarsılarak uyandı.

Hector'un gözleri dehşetle açıldı, diğer adam yutkundu.

"P...lütfen," diye kekeledi ikinci adam. "Bırakın gideyim. Ben hiçbir şey yapmadım. Yemin ederim. Sana ne istersen getirebilirim. Bırakın gideyim."

Dainn ters dönmüş dolabın üzerine oturdu, elleri gevşekçe sarkıyordu, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi, çakmağı eldivenli ellerindeydi. Eldivenleri takmamıştı çünkü insanların yanık ellerini görmesinden hoşlanmıyordu - gençken kazara çıkan bir yangından dolayı. Hayır, bu umurunda bile değildi. Çünkü elleri bir şeylere dokunuyordu ve başkalarının özünün üzerinde olmasından hoşlanmıyordu. Ayrıca parmak izlerinin bir şeylere bulaşmamasına da yardımcı oluyorlardı ve bu özellikle Blackthorne Group iyi yağlanmış bir makine olduğu için faydalıydı. Ama esas olarak bunun nedeni esanstı. Çıplak ellerinde sevdiği tek esans onunkiydi. Sadece onunkiler.

"Ne olacağını düşünüyordun?" diye sordu rahatça, gözlerindeki korkunun tadını çıkararak. "Ona defalarca tecavüz ettiğinde, kamera önünde, izleyeceğimi bile bile, hmm?"

Ayağa kalktı, arka tarafa doğru yürüdü ve her ikisinin de onu görmemek için boyunlarını nasıl çevirdiklerini gördü. İşe yaramazdı. Gölgeleleri nasıl kullanacağını biliyordu ve yaptığı da buydu, onu göremeyip sadece sesini duyana kadar içlerine karışarak dehşetlerini arttırdı.

"Şeytanı oynamaya davet ettiniz, ortaya çıktığında merhamet dilenmeyin."

İkinci adam inledi, sesi sinirlerini bozuyordu. Sızlanışı tahtaya tebeşirle yazılmış gibiydi ve onu kırmak istemesine neden oluyordu. Bazen zevkten, bazen acıdan inlediğinde, onu kollarının arasına alıp kendine saklamak istiyordu.

Hector sessizliği bozarak konuştu. "Size... Size bilgi verebilirim. Sendika hakkında. Bilmek istediğiniz her şeyi."

Şaşırtıcı değildi, çünkü o piç hiçbir şeye sadık değildi. Yine de adamla dalga geçerek ona ayak uydurdu. "Bana ne anlatabilirsin?"

"Yapabilirim..." Hector bir an için düşündü. "Artık liderlikte bir değişiklik olduğunu söyleyebilirim. Daha önce beş kişiydiler." "Zaten biliyorum," dedi Gölge Adam ona. "Üçünü öldürdüm onlardan."

Hector gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Ve onlardan biri diğerini öldürdü."

"Şu anda iktidarda sadece bir kişi var."

İlginç. Onunla geçirdiği iki ay boyunca, yavaş yavaş iyileşmesi için ona zaman ayırırken bunu gözden kaçırmış olmalıydı.

"Peki ya organizasyonun geri kalanı?" diye sordu, gölgelerin arasında dolaşıyor, sesinin nereden geldiğini görmek için sürekli dönen diğer adamları izliyordu.

"Her şey aynı. Liderlikteki değişimden haberleri yok."

Bu, Dante'nin adamı Vin'in de bunu bilmediği anlamına geliyordu, bu da tüm tarafın hâlâ karanlıkta olduğu anlamına geliyordu. Son birkaç ay boyunca, onu bulmaları için ekmek kırıntıları bırakmış, onları meşgul ederken kendine daha fazla zaman kazandırmıştı ve esas olarak Vin'i Lyla'nın arkadaşının, küçük alevine iyi davranan kızın peşine göndermişti. Sırf bu yüzden bile onu dikkate almayı hak ediyordu. Vin iş dünyasındaki kızıl saçlıların bir listesini bulmuş olsa da Dainn, arkadaşından bahsedeceğini ve ona bir ipucu vereceğini bildiği için esas olarak Malini'ye odaklanmasını sağlamıştı.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Hector'a. Adamın kardeşi Victor, Gladestone'da olduğundan habersiz, onu bulmak için yeraltı dünyasını kasıp kavuruyordu. Çok fazla insan Hector'dan bir parça istiyordu ve hiç kimse bunu Lyla kadar hak etmiyordu.

Hector, "Bu adam... Alfa için çalışırken, baldızını almak için benimle temasa geçen kişiydi," diye açıkladı. "Zenith yirmi yıl önce kaybolan kızlardan biriydi. Ellerindeki son büyük partiydi ve bir mafya babasının çocuğu olduğu için her şey berbat oldu."

Gerçekten de öyleydi. Zenith gerçek Morana'ydı ve bu da onu merak etmesine neden oldu.

"Neden Morana'ya saldırdılar?" diye sordu, gerçekten merak ederek. Bir türlü bir araya getiremediği tek şey buydu.

Hector tereddüt etti. "Babası Sendika hakkında bilgi sahibiydi. Onun çocuğu olduğunu fark ettiklerinde, özellikle de örgütü araştırmaya başladığından beri, onun da bilgiye sahip olduğunu düşündüler. Bu yüzden onu ortadan kaldırmak için çalışmaya başladılar."

Hem Tristan'ın hem de Dante'nin korumasına sahip olduğunu düşününce aptalca davranmışlardı. Ve bilmedikleri bir şekilde, Xander yüzünden onun da korumasına sahipti. Çocuğa iyi geliyordu ve onun da buna ihtiyacı vardı. Lyla geçmişiyile ilgili ne yapmak istediğine kendisi karar verene kadar, tıpkı ondan istediği gibi çocuğa göz kulak olacaktı. Ondan herhangi bir şey yapmasını isteyebilirdi ve o da yapardı ve Lyla'nın onun üzerinde sahip olduğu gücün yarısının farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Küçük odanın etrafında bir tur daha attı. "Bana bu adamdan, liderden bahset."

Hector inledi, kolları ağırlığıyla titriyordu. Onu bağladığı zincirlerin aynısıyla asılı duruyordu. "Yaşlı bir adam," diye başladı adam. "Onunla tanışmadım ama kullanıcı hesabı 'thesyndicater03' idi. Zenith'le ilgileniyordu. Onu çok istiyordu."

"Neden?"

"Çünkü kaçtı. Arkasında L... Lyla'yı."

Bunu bilmiyordu ama mantıklı geliyordu. İki kız birlikte kaçırılmıştı, bu yüzden ikisi de arkadaş olmuştu. Ve Zenith çocukken küçük ayını geride bırakarak kaçmıştı.

"Adam bunun için Lyla'yı cezalandırdı mı?" diye sordu, adamı öldürmek için listesine bir neden daha eklemesi gerekip gerekmediğini merak ederek.

"Bilmiyorum. Ama onu göndermeden önce bir süre yanında tuttu."

Hector her şeye rağmen işe yaradığını kanıtlıyordu. Belki bir gün daha yaşamasına izin verirdi.

Sessiz kalan ve ona daha az zarar vermiş olan ikinci adamın arkasına geçti ve göz açıp kapayıncaya kadar adamın boynunu kırdı.

Hector şok içinde haykırdı. "Lütfen, hayır, size her şeyi anlatacağım. Bırakın beni gideyim."

Gölge Adam, çığlıkların ardından odayı kilitleyerek dışarı çıktı. Yeni bilgiler üzerinde düşünerek otele geri döndü, merdiveni tırmandı ve sessiz adımlarla odaya atladı. Gözleri kıza kaydı, kızın yastığa gömülüp usulca horladığını, battaniyeye bir dürüm gibi sarıldığını gördü ve onu öyle görünce göğsünün içinde bir şeyler gevşedi.

Odaya geri dönüp yatağı kendi tarafına çevirmeden önce hızlı bir duş almak ve gecenin etkisinden kurtulmak için banyoya yöneldi. Yavaşça içeri girdi, onu uyandırmamak için ayarladı ve üzerine yerleşti, göğsüne yapıştı, başı kolunda, dudakları ayrıldı, gözleri kapalı kapakların arkasında bir şey hayal ederken hareket ediyordu.

Kızın nefis ağzına yumuşak bir öpücük kondurarak, onu izlerken güzel bir şeyler hayal etmesini umdu.

kadın haline gelmişti. Hayatı boyunca insanların canavara dönuştüğünü görmüştü, özellikle de travmatik çocukluk geçiren insanların zincirlerini kırmakta zorlandığını. Ve ona yardım etmiş olmasına rağmen, zincirlere her zaman meydan okuyan, hatta onlara bağı olan kişi o olmuştu. Karanlığa doğru kaçan ve çocuğunu kurtaran o olmuştu. Cezaya katlanan ve başını dik tutan o olmuştu. Sırf oğlu hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için gün be gün yaşayan oydu.

Alev saçlarını yüzünden geriye doğru iterken, dünyanın kim olduğunu lekelemesine izin vermeden, ışığını söndürmeden, durmaksızın sevmeye yeteneğini elinden almadan devam etme cesaretini nereden aldığını merak etti. Onunla birlikte travmalarıyla yüzleştirdi ve bunun için başka bir anı yaratmasına izin verdi. Onu olduğu gibi gördü ve hala gözlerinde kalbiyle ona baktı. Her gün kendinden şüphe etti ve yine de devam etti.

Göğsündeki gerginliğin onun aşk dediğı şey olup olmadığını bilmiyordu ama normal insanlar gibi hissedebileceğı alternatif bir gerçeklik olsaydı, onu seveceğini biliyordu. Şu anki ana amacı, onun kendisinin o alternatif versiyonunu özlemesine asla izin vermemektir.

Yirmi Dördüncü Bölüm

LYLA

BİR ŞEYLER FARKLIYDI.

Lyla bunun ne olduğunu ya da neden bir şeylerin değiştiğini hissettiğini bile bilmiyordu. Ama uyanıp yataktan çıkmaya başladığı anda, ortasına dolanan demir bantlar sıkılaştı ve onu sımsıkı tuttu.

"Dainn?" Sesi yumuşaktı, uykudan dolayı hışırtılıydı ve kolları karnına doğru bükülmüştü. Ellerini kollarının üzerine koydu, kaslı ön kolunu tırnaklarıyla çizdi ve onu rahatsız eden her neyse nazikçe yatıştırdı.

"Benim için ilk geldiklerinde dokuz yaşındaydım."

Nefesi kesildi. Geçmiş. Geçmişini düşünüyordu, onunla paylaşıyordu. Sonunda.

Kadın dönmeye başladı ama adam onu yerinde tuttu, sırtı göğsüne dönüktü, sözleri başının üzerinde dolaşıyordu.

"O zamana kadar," diye sessizce devam etti, "evdeki diğer çocuklar gibi olmadığımı zaten biliyordum. Morning Star Yuvası'nda

Bir sürü insan vardı ve ben hiçbirine benzemiyordum."

Kelimeler uyuklu zihnine nüfuz ederek sisi dağıttı. Açık pencereye baktı, sabahın erken ışıkları perdelerin altından süzülüyordu ama yine de odayı büyük ölçüde karanlıkta bırakıyordu, tam da onun rahat ettiği yerde.

"Nasıl biriydin?" diye sordu, o anı bozmamak için sesi de aynı derecede alçaktı.

"Kapalı." Tek kelime, uzun bir duraklama. "Ben kapalıyım. Onların hissettiklerini hissetmiyordum, olayları onların gördüğü gibi görmüyordum, dünyayı başkalarının algıladığı gibi algılamıyordum. Dünya görüşüm genç yaşımda bile çarpıktı. Bencil ve kolay öfkelenen biriydim ve eğer biri beni kışkırtırsa, bunun bedelini ödetmek konusunda hiçbir pişmanlık duymuyordum."

Tanrım, çocukluğundan bahsetme şekli vücudunda bir titreme yarattı. O yaşlarda nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı; korkmuş, kaybolmuş, kafası karışmış. Eskiden sürekli ağlardı, o kadar çok ağlardı ki bakıcıları onu bu yüzden cezalandırmayı bırakmıştı çünkü bu onu daha çok ağlatıyordu. Çok fazla şey hissetmişti ve bu onun olduğu kişiyle büyük bir tezat oluşturuyordu.

Hala kim olduğunu.

Sadece ikisi de bunu dünyadan saklamakta daha iyiydi.

Sessizce bekledi, kendi hızında devam etmesine izin verdi, onu rahatça paylaşabileceği şeylerin ötesine zorlamadı.

"Dokuz yaşındayken benim için geldiler," diye devam etti bir önceki düşüncesinden. "Ama nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı.

çocuktum. Gözlerim hep böyleydi ve beni inciteceğini düşünerek bana 'şeytan çocuk' diyorlardı. Ben sadece gülümsedim."

Lanet olsun. Bu, ellerinin adamın kollarını okşamaya devam etmeden önce bir an için duraksamasına neden oldu.

"Onları koparıırken gülümsedim," diye devam etti. Sırtındaki yanık izlerini görebilmek için ellerini hafifçe kaldırdı. "O zamanlar ateşle nasıl oynanacağını bilmiyordum ve bunları aldım."

Çok belirgin olmasa da yeterince mevcut olan yara izlerini takip etti ve adam bileğini çevirerek parmaklarını yakaladı, parmaklarını birbirine bağladı. "Sonra ne oldu?"

Ellerini serbest bırakmadan önce ellerini sahiplenici bir şekilde sıktı, tekrar okşamasına ve onu yatıştırmasına izin verdi.

"Kelimenin tam anlamıyla bir iblis çocuğa dönüştüm," diye devam etti, sözleri kadının kafasına düşerken. "Bana yaklaşan herkesi hiç pişmanlık duymadan öldürdüm. Yetişkinler benimle nasıl başa çıkacaklarını bilemediler. Bu yüzden onlar gibi olmayan birini getirdiler."

Onun çıkmasını beklerken nefes alış veriş i ağırlaşt ı. "Benden bir yaş küçük bir kız."

Lanet olsun. Canavarlar. Her biri.

Parmakları adamın kollarında sıkılaşt ı ama öfkesinin bedenini sarmasına izin vererek sessiz kald ı. Bunun nereye varacağını bilecek kadar bu dünyada yaşamış tı.

"Küçücük bir şeydi, çok çaresizdi," diye hatırlıyor. "Onu öldüremezdim. Bu yüzden onu bana bir şeyler yaptırmak için koz olarak kullanmaya başladılar."

Kollarını sıktı, vücudu titriyordu, çocukken bile olduğu güçlü çocuğun o canavarlar tarafından kontrol edildiğini, çaresiz bir kızı öldürmek istemediği için istemediği şeyleri yaptığını hayal etti.

"Sonra ne oldu?" Sesi kesildi, vücudundaki titreme ses tonunda duyulabiliyordu.

"Beni iki yıl boyunca kullandılar," dedi adam ve kadın gözlerini kapattı. O değil. O da değil. Yine de onun da kendisiyle aynı şeyleri yaşadığını bilmek kendisini daha görünür, ona daha bağlı hissetmesini sağladı. Ve bunu bilmek, onun ne kadar güçlü olduğunu görmek, ona kendisi için umut verdi, belki geçmişinin zincirlerini kırabilir ve kendisi için de güç bulabilirdi.

"Erkeklerin evinde yaşayan tek kız oydu ve sadece beni kontrol etmek için onu kullanıyorlardı. O da bunu gördü. Benim bir katil olduğumu biliyordu ve acı çok fazla geldiğinde onu öldürmem için bana yalvardı. Ama ben çocukları öldürmem, ne şimdi ne de o zamanlar."

Bekledi, kalbi her kelimedede daha da ağırlaşıyordu.

"Böylece, bir gece kimsenin izlemediği bir anda kendini öldürdü."

Nefesi kesildi, gözleri sıkıca kapandı, kaybolan bir ruhun acısı havada ağırlaştı. "Adı neydi?"

Onun omuz silktiğini hissetti. "Bilmiyorum. Ona 5057 diyorlardı. Sanırım daha önce gittiği yerde kızlara bize verdikleri gibi isimler vermemişler."

Bu üzücüydü, çok üzücüydü.

Masala kendini kaptırmış bir halde kıpırdandı, arkasını dönmeye çalıştı ve bu sefer adam ona izin verdi. Yerleşti, tamamen ona baktı, onu canavarlar için şeytani bir çocuk yapan uyumsuz gözlerini gördü. O daha fazlasıydı. O şeytandı ve onun çocuğuydu.

Elini onun çenesine koydu, başparmağıyla ensesini ovdu, gözleri kilitletti. "Sonra?"

"O zaman," dedi, sesi alçak bir gümbürtüydü ve kolları beline dolanmıştı. "Gitmeme izin verdiler."

Şaşırarak gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Gitmeme izin verdiler," diye tekrarladı. "O gidince beni tekrar kontrol edemeyeceklerini biliyorlardı ve zaten on iki yaşındaydım, yaşılanıyordum, daha tehlikeliydim. Bu yüzden beni tutup her şeyi riske atmaktansa gitmeme izin vermenin daha iyi olacağına karar verdiler."

Keskin bir nefes aldı. "Nereye gittin?" "Hiçbir yere, her yere." Parmakları onun çıplak sırtında gezindi. tişörtünün altında. "Beni sokaklarda bıraktılar ve bir süre orada kaldım, çalmam gereken şeyleri çaldım. Bir süre bir okulda kaldım, öğrencilerinden biriymişim gibi davranarak onların kaynaklarını kullandım. Okul bir tür özel okuldu ve mesai saatleri dışında çocuklara verdikleri bir dövüş sanatları dersi vardı. Bu ilgimi çekti, ben de oraya girdim. Sonra zengin mahalledeki boş evlerden birine, sahipleri bir yerlere gittiğinde yerleştim."

Bu ona vahşi ve kesinlikle korkutucu geliyordu. O kadar genç olmak ve dünyaya açılmak. "Ve kimse şüphelenmedi

Bir şey var mı?" diye sordu, tüm bunları yaşamış olduğu düşüncesiyle hem dehşete düşmüş hem de korkmuştu.

Adamın dudaklarının seğirdiğini gördü, ellerinden biri çenesine geldi, başparmağı dudaklarının üzerindeydi. "Sana karşı gerçek olmam herkes gibi olduğum anlamına gelmez, küçük flamma," dedi ona neredeyse şefkatle. "Ben insanları kandırırım. Bu benim için ikinci doğa. O zamanlar bile herkesi kendime inandırmak için ne numara yapacağımı çok iyi biliyordum. Erkekler benimle arkadaş olmak istedi, ben de onları kullandım. Kızlar beni becermek istedi, ben de onları kullandım."

Oh, onun tehlikesi.

Başka bir gerçeklikte, o okulda onunla birlikte olsaydı nasıl olurdu diye merak etti. Ona bir kez daha bakar mıydı? Başından beri başka bir şey isterken, onu kendisinden hoşlandığına inandırır mıydı? Şimdi de onu manipüle ediyor muydu?

Kız ona baktıkça, adamın dudakları gülümsemeyle daha da kıvrılıyor, adamın çenesini kavrayışı daha da sıkılaşıyordu. "İkinci bir fikrin var mı?"

"Orada bir kız olsaydım," diye sorusunu dile getirdi ama sonra bilmek istemediği için bıraktı.

Onu vücudunun altına aldı, ağzı onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Eğer orada olsaydın, seni becerirdim. Sonra seni takip ederdim ve seni benim yapardım. Senin ve benim var olduğumuz hiçbir gerçeklik yok ki sonunda tam olarak şu anda olduğumuz yerde olmayalım. Hiçbiri."

Derin nefes alarak, adam onu öperken gergin kaslarının gevşemesine izin verdi, dili ağzını, elleri vücudunu, nefesleri kalp atışlarını ele geçirdi.

"Ya senin olmak istemeseydim?" diye kışkırttı onu, çünkü gözlerinin böyle parlaması çok hoşuna gidiyordu.

"O konuya girmeyelim, Lyla."

Sözlerindeki yumuşak uyarı ona bir şeyler yaptı. Burnu onunkine değdi, çenesini sıkıca kavradı.

Onun ne demek istediğini biliyordu. Kanca ya da sahtekârlıkla, onun ilk rızası olsun ya da olmasın, ona sahip olacaktı. Çarpık bir nedenden ötürü, bu düşünce onu olması gerektiği kadar dehşete düşürmedi. Hayır. Kendisini hiç bu kadar arzulanmış, daha çok istenmiş ve daha güçlü hissetmemişti. Ve bunu sadece onu manipüle etmek için mi yoksa gerçekten bunu kastettiği için mi söylediğini bilmiyordu, ama tam olarak bunu yaparak geçirdiği son altı yıl göz önüne alındığında, ondan şüphe etmek için çok az neden vardı.

Sözlerini pekiştirircesine onu birkaç dakika öptü, sonra tekrar yan yattı, bu kez tavana bakıyordu, bir kolu başının arkasındaydı, diğeri ona sarılmıştı. Kız onun yanına sokuldu, hikâyeyi tekrar başlatmasını bekledi, parmakları omurgasını okşamaya başlamadan önce elinin tüm kıcını dolaşmasının tadını çıkardı.

"Sendika'nın yaptıklarını asla unutmadım," diye yeniden başladı. "Gitmeme izin vererek büyük bir hata yaptılar. Beni dış dünyaya maruz bırakmak, sadece şunu fark etmemi sağladı

Ne kadar gücüm olduğunu ve ne kadar daha fazlasına sahip olabileceğimi. Evin içinde yapabileceklerim sınırlıydı. Peki ya dışarıda? Olasılıklar sonsuzdu."

Onun için olmalılar. O tehlikeli çocuk büyüyünce daha da tehlikeli bir adam olacaktı.

Sesi hiç titremedi. "Başlangıçta herhangi bir planım yoktu. Ama bana yaptıklarını ve o evdeki bazı çocuklara yaptıklarını onlara ödetmek istedim."

Bu konuda yüzde yüz hemfikirdi. "Ne yaptın sen?"

Ona bir bakış fırlattı. "Birkaç yıl sonra, beni beklemeyeceklerini anladığımda geri döndüm. Her yıl, yetişkinler geride kalırken tüm çocuklar teftiş için farklı bir bölgeye götürülüyordu."

"O gün gitmiştin," diye deşifre etti, çocukların onun yolundan çekilmesini isteyeceğini biliyordu. "Sen ne yaptın?"

"Her şeyi yakıp yıktım," dedi. "O toprağın her santimini, o evin her tuğlasını ateşe verdim. Ve dışarıda durdum, onlar içerideki herkesi götürürken alevlerin tadını çıkardım. Canlı canlı."

Zihninde canlandırdığı canlı görüntüler karşısında hafifçe ürperdi, ancak yanarak yok olanlara karşı hiçbir sempati duymadı. Yarattıkları cehennemde yanmayı hak etmişlerdi.

"Sendika sana o zaman mı geldi?" Ona anlattıklarından parçaları bir araya getirdi. "Ve bir süre onlar için çalıştın. Ama sana zarar verenleri zaten yok etmişken neden daha sonra onların peşine düştün? Anlamıyorum."

Uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı, sadece yukarı baktı, parmakları tembelce kadının omurgasında aşağı yukarı hareket etti. Tekrar konuştuğunda neredeyse cevap vermeyeceğini düşündü.

"Örgüt içinde bilgi toplamaya başladım. Kaç yerde kaç operasyonları olduğunu, içinde bulundukları farklı ticaretleri, dışarıda bir şekilde bu işlere bulaşmış güçlü insanları öğrendim. Tüm bilgileri aldım ve saklamaya devam ettim. Ne de olsa bilgi güçtür."

Tamam. Bu hala onun sorusunu cevaplamadı.

"Onlar için çalıştığım son yılımda organizasyonun yapısını anladım. Bir piramit gibi, en altta işleyiciler, onların üstünde müdürleri, sonra patronları ve son olarak da Sendika liderlerinin kendileri var. Alt kademelerin hiçbiri kendi bağlantıları dışında üst kademelerden kimseyi tanımıyor. Örgüt on yıllardır bu şekilde çalışıyor ve her şeyi gizli tutuyor."

Lyla kıpırdamadan durdu, bacaklarını onunkilere dolayarak akışını bozmadan orada olduğunu hissettirdi.

"Beş lider var ya da vardı. Sendikacılar."

"Kendilerine böyle mi diyorlar?"

Karanlık bir kıkırdama onu terk etti. "Tam burnunun üstüne, değil mi?"

Öyleydi. Ama organizasyonda bu kadar yüksek mevkilerde bulunan böyle insanlar kibirle dolu olmalıydı, bu yüzden şaşırmadı. "Beş lider vardı da ne demek?"

"Dördü öldü," diye dönüp ona baktı. "Şimdi sadece bir tane kaldı."

Onun sözleri ve imaları karşısında kalbi hızla çarpmaya başladı. İmkânı yok. Dirseğinin üzerine kalktı ve şok içinde ona baktı. "Yani eğer o görevden alınırsa, organizasyon... sona erebilir mi?"

"Durum bundan daha karmaşık," diye açıkladı, gözleri onun üzerindeydi. "Eğer o ortadan kaldırılırsa, başka biri yükselecek ve boşluğu dolduracaktır. Ve elli yılı aşkın bir süredir varlığını sürdüren böyle bir örgüt tek bir darbeye ortadan kaldırılamaz."

"Ama neredeyse yirmi yıldır bunun üzerinde çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Yaptım."

Ama neden? O bunu anlamadı. Sahip olduğu bir tür ahlaki pusula yüzünden değildi -kendisi dışında herhangi biri söz konusu olduğunda ahlakının sıfıra yakın olduğunu biliyordu. Çocuklara bile bağlı değildi ama onların çaresizliği onu öne çıkarıyordu. Ama onun gibi kafayı örgütü çökertmeye takmış bir adamın bir nedeni olmalıydı.

Düşüncelerinden hiçbirini dile getirmede, sabırla onun detaylandırmasını bekledi.

Çenesi çalıştı.

"Orada bulunduğum son yıl, topladığım veriler arasında kendi dosyamı buldum."

Oh.

Oh.

"Otuzlu yaşlarında bir adam tarafından reşit olmayan bir kızla çiftleştirildim," dedi kesin bir ifadeyle. "Beni doğurduktan sonra kendini öldürdü ve ben de eve kapatıldım. Benim efendim-"

Nefesini tuttu.

"-o zamanlar bir sendikacıydı."

Nutkum tutuldu.

Şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Kadının şaşkın sessizliği karşısında, bir başka karanlık kıkırdama daha duyuldu. "Ben bu cehennemin her yönden prensiyim. Uygun, değil mi?"

Tek kelime edemedi. Hangi kelimeyi söyleyeceğini bilmiyordu. Bu yüzden başını adamın göğsüne yasladı, kalbi onunki gibi sabit bir hızla atıyor, bu adamın parçaları yerine oturuyordu.

Bölüm Yirmi Dörtl ve LYLA

Onlar şehrin caddesinde yürürken güneş gökyüzünde batıyordu. Yeşil kazağı, lacivert kot pantolonu ve beyaz spor ayakkabılarıyla, sırtının üst yarısına dökülen canlı okuma saçlarıyla, tanıdığı en ölümcül adamın kolunun altına sıkışmış yürüyordu. Adamın üzerinde siyah kotu ve siyah kazağı vardı, elleri dışarıda her zaman giydiğı eldivenlerin içindeydi ve yüzü soğuk rüzgara açıktı.

Bu da ona ne yapacaklarını tam olarak bilmesini sağlıyordu.

Gölge Adam'ın yüzünü sadece ölmeden hemen önce gördüğünü söylediler ve kendisi hariç, bunun yanlış olduğundan şüpheliydi. Ve kel adamı göreceklerine göre, zamanının dolduğunu biliyordu.

Hâlâ o sabah onun hakkında öğrendiğı her şeyi düşünen Lyla, onlar ilerlerken şehrin manzarasını seyretti. Gladestone şaşırtıcı bir şekilde yürüyen insanlarla doluydu.

kaldırımlar, trafikte korna çalan arabalar, kenarlarda bir şeyler satan sokak satıcıları. Gürültülü ve kalabalıktı ve böyle bir şehrin içinde neler olup bittiğine dair nasıl hiçbir fikri olmadığını anlamıyordu. Ya da belki de vardı. Belki de hepsi biliyordu ve kimsenin umurunda değildi.

Dainn onları sola, daha sessiz, daha endüstriyel bir alana açılan daha dar bir sokağa yönlendirdi. Hâlâ etrafta dolaşan insanlar vardı, fabrikalara girip çıkan işçiler, bazıları durup ona bir göz attıktan sonra yanındaki adama baktı ve hızla uzaklaştı. Bu onu hiç şaşırtmamıştı. Gölgeler ve karanlık olmasa bile, adamın doğasında tehlikeli bir şey vardı; karşısındakini, hiç bakamadan önce çok yakından bakmaması konusunda uyaran bir şey.

Kolunu onun beline doladı ve ilerlemeye devam ederken ona baktı. "Neden arabayı almadık?"

Rahat görünmesine rağmen gözleri tetikteydi, her şeyi ve herkesi izliyordu. "Çok dikkat çekici olurdu."

"Peki biz dikkat çekmiyor muyuz?" diye güldü ve bu fikir karşısında başını salladı. O öyle olmayabilirdi ama o dikkat çekiyordu ve ikisi de bunun farkındaydı.

"Oh, ama biz sadece gezintiye çıkmış iki sevgiliyiz," diye bilgilendirdi onu, dudakları seğirerek.

Onun bu halinden hoşlanıyordu. Onunla bu kadar çok şey paylaşmış olmasından mı, yoksa intikamını almaktan gerçekten zevk alıyor olmasından mı, belki de her ikisinden de mi bilemiyordu,

Ama onun yanındayken kendini daha hafif hissediyordu ve kesinlikle eskisinden daha eli açıktı. Elleri gün boyunca kızın vücudunun bir kısmını ya da diğerini mesken tutmuştu ve şimdi cinsel bir amaç gütmekten ona dokunması daha yeni hissettiriyordu. Neredeyse evcil hissettiriyordu, tabii bu kelime kullanılabilirse.

Sola, sanayi bölgesinin çok daha izole bir kısmına doğru dönen Lyla, herhangi bir yerleşim izi kaybolurken etrafına bakındı.

"Neden burada hiç insan yok?"

Gözleri hâlâ etrafı tararken cevap verdi. "Çünkü tüm bu blok ölü bir sanayiciye ait. Sanayileri tabiri caizse toz tutuyor ve bu bölge eskiden onun işleri için en önemli yerdı. Şimdi burayı bazen serseriler kullanıyor."

O bir serseri değildi, bu yüzden neden kullandığını anlamadı. Ama yürüyüş yolunun sonundaki fabrikalardan birine doğru giderlerken bu düşünceyi kendine sakladı. Güneş neredeyse batmak üzereydi, gökyüzü koyu mordu ve terk edilmiş hayalet blokta ürperdiğini hissetti. Adamın kolu hemen onu sardı ve göğsündeki ağırlık nefes almasını sağlayacak kadar hafifledi. O oradayken kimse ona ulaşamazdı.

Bir gün kendini koruyabilmek istiyordu, kendini savunmayı öğrenmek istiyordu ama hem Dainn hem de Dr. Manson daha fazla zamana ihtiyacı olduğu konusunda haklıydı.

'Dünya kadar zamanın var Lyla. Önce kendini iyileştir.

Dövüşmeden önce zihnini donmayacak kadar iyileştirmesi gerekiyordu ve bundan çok uzaktaydı. Ama Dainn ona hazır olduğunda kendi ölçülerinde mükemmel bir eğitmen bulacağına söz vermişti ve o da buna güveniyordu. İhtiyacı olduğunda haberi bile olmadan ona psikolojik yardım almıştı. Hazır olduğunda ona fiziksel yardım da alacaktı. Dövüş sanatlarında bu kadar bilgili olduğuna göre neden onu kendisinin eğitmediğini sormuştu ve o da ona hararetli bir bakış atarak sonraki bir saat boyunca nedenini tam olarak bilmesini sağlamıştı.

Düşüncelerinden sıyrılıp eski fabrikaya adım atmadan hemen önce rüzgârın olmadığını fark etti. Nereye gittiklerini bilmediğinden, içerideki az ışıktaki bile doğru düzgün göremiyordu ama adam köşeleri dönüp dururken onu takip etti ve sonunda gerçekten karanlık bir koridorda durdu.

Kolunu kızın etrafından çekti ve yana döndü, çenesini eliyle tutuyordu, uyumsuz gözleri karanlıkta kızın üzerindeydi. "Hazır ol."

Derin bir nefes alarak, zihnini onu kıran canavarı görmeye hazırladı ve başını salladı.

Tek kelime etmeden, onun görmediği bir kapıyı açtı ve içeri girdi. Eşikten bir adım atarak boynunu çevirdi ve dondu kaldı.

Tüm vücudu olduğu yerde kilitlendi. Kollarından asılı duran adam yüzünden değil. Hayır. Oda yüzünden.

Oda.

Köşedeki aynı küçük yatak. Onu çevreleyen aynı kirli duvarlar.

Aynı çatlak, pis tavan. Burası onun ölüm odasıydı.

Ve onu buraya getirmişti.

Neden?

Az ışıktaki onu göremese de dudaklarını kulağında hissetti.

"Hisset, flamma," diye fısıldadı, sesi onun kargaşası karşısında baştan çıkarıcıydı. "Hissettiğin her şeyi hisset. Halının altına itme, bir kenara itme. Ne hissediyorsun?"

Öfke.

Acı.

Aşağılama.

Korku.

Çok fazla.

"O tam orada," diye kandırdı ölümün sesi. "Ve sana dokunamaz. O yüzden hisset ve senden aldığı şeyi geri almak için ne gerekiyorsa yap."

O kadar çok şey hissediyordu ki, elleri iki yanında yumruk olmuş, vücudu ona çarpan her şeyin gücüyle titriyordu. Gözleri odayı taradı, anılar zihnini doldurdu - yatakta yavaşça ölüyordu, her seferinde bir parça kopuyordu, pis banyoda saçlarını kesiyordu, bir tutam

Bir köşede oturmuş, kollarını dizlerine dolamış, her seferinde bir nefes almaya çabalıyordu. Onu buna zorlamışlardı, hayatı boyunca direndiği kara deliğe itmişlerdi ve bu onu kızdırmadıysa lanet olsun.

Tanımadığı bir ses göğsünü terk etti ve asılı adam kıpırdandı.

Lyla titredi, olduğu yere çakılıp kaldı, adamın başının dönmesini ve gözlerinin odayı taramasını izledi, sandalyede ölü yatan arkadaşlarından birinin üzerinde durdu, sonra aniden durduğu yere geldi.

Kel adam ağzı kanla dolu bir şekilde sırıttı. "Acıyan gözler için bir manzara. Sadece amının hatırası bile beni sertleştiriyor."

İğrenme, çok derindi, içinde yuvarlandı. Her şeye dair hafızasını kaybetmiş olmayı diledi, onun neden bahsettiğini, vücudunun nasıl aşağılandığını ve içinin ondan kurtulması için nasıl çılgılık attığını hatırlamamayı diledi. Ama hatırlıyordu, her itişini, her seferini.

"Öleceksin," dedi ona, sesi öfkesinden titriyordu.

Kel adam gözlerini odanın içinde gezdirdi ama korktuğu adamı bulamadı. "Demek artık onun fahişesisin. Onu suçlamıyorum. Tecavüz edilecek en harika amcığa sahiptin ve oh, birçoğunda bulundum."

Onu ve muhtemelen etrafta olduğunu bildiği Gölge Adam'ı kışkırtıyordu, bunu biliyordu. Ve yine de sözleri

Kurşun gibi çarpıyor.

"Senden aldığını geri al. Güç.

Adam onun gücünü elinden almış, bir kabuğa dönüşene kadar ruhunu ağartmıştı ve o da bunu ondan alacaktı.

Böylece odaya bir adım attı, pis koku öğürmesine neden oldu. Derin bir nefes daha aldı, kokuya değil omurgasını dik tutmaya odaklandı.

"Kendini erkek mi sandın?" diye güldü, başını yana eğerek Dainn'in üstünlüğü ele geçirdiğinde diğer insanlarla nasıl konuştuğunu taklit etti. "Ah, benim 'amcığım' sikildi ve üzülerek söylüyorum, daha yüzeye bile çıkmadın." Onu tepeden tırnağa inceledi ve başını salladı. "Yüzeyin yarısı bile değil."

Yüzündeki çirkin ifade sinirlerine dokunduğunu gösteriyordu ve vücudunda yarattığı güç dalgası başını döndürdü. Devam ederek daha da derine indi. "Seni değersiz bok parçası, aylarca esir tuttuğun bir kadını bile kıramadın. Sen bir erkek değilsin. Sen erkek kılığına girmiş omurgasız bir domuzsun."

Oh bu onu vurdu. Her ne sebeple olursa olsun, üstün erkekliğiyle ilgili zayıf bir noktası vardı.

Lyla kıkırdadı. "Ne? Annen seni çocukken sevmedi mi? Sana da değersiz olduğunu söyledi mi?"

"Kapa çeneni," diye araya girdi, sesi öfkeliydi.

Lyla zalimliğin çağrısını, sahip olduğu gücü hissedebiliyordu, çok cazipti. Onunla boy ölçüşebilmek, onu alt edebilmek için kendini büküğünü ve çirkin bir şeye dönüştüğünü hissedebiliyordu. Ama bu o olmayacaktı. O zalim değildi ve iyileşmek ve kendini bulmak için harcadığı aylar, bu karanlık deliğe girmenin onları geri alıp almayacağını bilmiyordu. Zalimlik her zaman bıçağı vuran eli keserdi.

Riske atılamayacak kadar değerliydi.

Ama intikamını almak istiyordu. Onun incindiğini görmek istiyordu.

Şimdiye kadar Gölge Adam ortalıkta yoktu, ne isterse yapmasına izin veriyor, ona gücünü kullanma özgürlüğü tanıyordu.

Ve onu bunun için seviyordu. Ona bir yuva verdiği, ait olabileceği bir yer verdiği, sadece olabileceği bir alan sağladığı için onu seviyordu. Ve onu kabuslarının olduğu yere getirdiği için, onun adına intikam peşinde koştuğu ve canavarları ipe çektiği için, tüm bunların artık onun üzerinde hiçbir gücü olmadığını anlamasını sağladığı için seviyordu. Büyümüştü, evrim geçirmişti ve eskiden olduğu o korkmuş, yorgun kız artık bu cehennem çukurunda yoktu. Şimdi olduğu kadın, olmak istediği kadın, zalim olmak istemiyordu.

Benzin kokusu yavaşça odayı doldurdu.

Lyla nereden geldiğini görmek için etrafına bakındı ama hiçbir şey göremedi.

Bu yüzden eşiğe doğru bir adım geri attı. "Sana acıyorum," dedi kel adama. "Aşk1 hiç bilmediğin için sana acıyorum. Ve acıyorum çünkü hiç sevilmediğini bilerek acı içinde yapayalnız öleceksin."

Yüz ifadesi ekşidi. "Seni sevdiğini mi sanıyorsun?" diye tükürdü. "Seni kim olduğun için, nereden geldiğin için kullanıyor. Sana bundan bahsetti mi?"

Kıpırdamadan durdu, nefesleri göğsünde kilitlendi.

Kel adam güldü. "Sana kardeşinden bahsetti mi? Neredeyse yirmi yıldır seni arayan adamdan?"

Lyla dondu kaldı.

Ne sikimden bahsediyordu bu?

Yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Onun bir kardeşi yoktu. Ailesi yoktu. İmkânı yok.

Kel adam başka bir şey söyleyemedi, arkasındaki varlığını hissetti.

"Bana hala güveniyor musun?"

Bu tanıdık sözler karşısında gözlerini kapadı ve kendine bu adama altı yıl önce bebeği konusunda güvendiğini ve şimdi de güvendiğini hatırlattı. Onun iyiliğini istediğini bilecek kadar uzun süredir onunla birlikteydi.

"Evet," diye fısıldadı.

"Aferin kızıma." Boynunun yan tarafında yumuşak bir öpücük hissetti. "Benim... benim bir kardeşim var mı?" diye sordu, elinde olmadan.

kendisi.

Bir an duraksadığını hissetti. "Evet."

Dizleri titredi ve vücudunun çöktüğünü hissetti, adamın güçlü kolu onu desteklemek için beline dolandı. "Senin hazır olmanı bekliyordum. Senin gibi biriyle tanışamazdın."

Kendini toparladı, onun koluna tutundu, beyni her şeyi değerlendiriyordu. Bir erkek kardeşi vardı, yaklaşık yirmi yıldır onu arıyordu, bu da ondan daha yaşlı olduğu anlamına geliyordu.

Bir ağabeyi vardı.

İçindeki duyguları bilmiyordu, her şey içine işlerken bedeninde neler olup bittiğini bilmiyordu. Kel adamın bir şeyler söylediğinin ve arkasındaki sessiz ama sağlam varlığını farkındaydı, ama daha fazlası yoktu.

Bir ağabeyi vardı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, tırnakları tutunduğu adamın kollarına batıyor, nefesi kesiliyordu. Ona güveniyordu ama kızgındı, bunu bildiği ve ona söylemediği için kızgındı, kimsesi olmadığını düşünerek bu kadar uzun süre devam ettiği için kızgındı. Bir yanı, daha mantıklı bir yanı, böyle bir habere zihinsel ve duygusal olarak hazır olmadığı konusunda ona katılıyordu. Ama yine de kızgındı.

Öfkesine odaklandı, onu dışarıdan yönlendirdi ve ona yaslandığı yerden doğruldu.

Tek kelime etmeden onun yana doğru uzaklaştığını hissetti. Adamın bir teneke kutu alıp diğerinin içine girmesini izledi.

Yüksek pencereden içeri giren ışıık huzmesi yüzünü ortaya çıkarmıştı.

Kel adamın gözleri büyüdü. "Blackthorne."

Demek Dainn'i tanımıştı.

"Lanetleneneceğim," diye güldü kel adam, sesi histerikti. "Lanet olası Blackthorne."

Dainn tek kelime etmedi, sadece teneke kutuyu açtı ve yana doğru eğdi.

Sıvı zemine yayılırken keskin benzin kokusu odayı doldurdu, Dainn sıvı menzilinden rahatça geri adım attı.

Kel adam debelenmeye başladı. "Bırakın beni gideyim. Senin için faydalı olacağım, Blackthorne. Bilgi almana yardım edebilirim. Lütfen. Bırakın gideyim."

Kendisinin merhamet için yalvarışını anımsatan bu yakarış ağzında ekşi bir tat bıraktı. Benzin onun ve ölü arkadaşının hemen altında yere yayılırken olduğu yerde kaldı ve Dainn'in onun yanına gelene kadar geri adım atmasını izledi. Sessizce, gözlerini olay yerinden ayırmadan onu odadan dışarı çekti. Soğuk, metalik bir şey avucuna geldi.

Lyla yere baktı ve bir çakmak gördü. Onun çakmağı.

Ona ateşini vermişti.

Duyguları göğsünde bir telaş halinde, içinde yalvaran canavara odaklandı, korkusunu, acısını ve öfkesini tek bir kaynağa yönlendirdi ve çakmağı çakarak açtı.

Alevin görüntüsü kel adamın acınası bir şekilde ağlamasına neden oldu ve tekrar gücün hücumunu hissetti. Birini öldürebileceğini hiç düşünmemişti ama cehennemde yanmayı hak eden biri varsa o da bu adamdı.

Sadece kendisine değil, onun gibi pek çok kişiye neler yaptığını hatırlayarak, hiç şüphe duymadan çakmağı odanın içine fırlattı.

Alevler yayılmaya başlarken ve çığlıklar havayı kirletirken, Lyla şeytanıyla birlikte durdu ve iblislerinden birinin ve cehennemlerinden birinin yok oluşunu izledi.

Yirminci Bölüm - xI

LYLA

YANAN ET KOKUSU çürümüştü, neredeyse onu hasta etmeye yetecekti.

Ateş odayı yakıp kavururken, sıcaklık teninde daha da artarken, Lyla koridordan uzaklaşıp fabrikanın çıkışına doğru yürüdü, hissettiği her şey, yaşadığı ve keşfettiği her şey üzerine çöküyordu.

Bir erkek kardeşi vardı.

Kasvetli fabrikaya birkaç adım.

Ailesi vardı.

Nefes alış veriş kesildi.

Ona söylememişti.

Karnını sıkı bir şey işgal etti.

Ne yaptığını anlayamadan ayakları havada uçuşmaya başladı. Koşmaya başladı, tam gaz, ateşten, cehennemden, adamdan uzakta, öfkeden başka bir şey atmıyordu

kafasının içinde. Ona söylemediğine inanamıyordu, geçmiş hakkında bir şeyler bildiğine dair tek bir işaret bile vermediğine inanamıyordu.

Ayakları onu beton zemin üzerinde ana girişe doğru götürürken, adamın ona seslendiğini duydu.

"Lyla."

Sadece bir kelime ve kendini düzeltmeden önce ayakları sendeledi. "Gerçek adı mı biliyor musun?"

Durakladı, gözleri tetikteydi. "Evet."

Siktir et onu.

Tam gaz koşmaya başladı.

Ondan uzaklaşması gerekiyordu, uyumsuz gözlerini oymak gibi pişman olacağı bir şey yapmadan önce biraz uzaklaşması gerekiyordu.

İçinde bir kasırga gibi dönen duygularla sokağa çıktı, ay ışığı ona ürkütücü sessizliği göstermeye yetiyordu. Tereddüt etti, geldikleri yoldan mı gitmeliydi yoksa soldan bilinmeyen bir alana mı sapmalıydı? Adamın nerede olduğunu kontrol etmek için arkasına baktı, ancak onun kendisine doğru rahatça yürüdüğünü gördü, elleri cebinde, gözleri ona odaklanmıştı.

Adamın ona bu kadar yavaş yaklaşmasından nefret ediyordu; adamın kovalamacasında kendi kalp atışlarında olduğu gibi bir aciliyet yoktu.

Siktir et onu. Bu düşünce zihninde tekrarlanıyordu.

Sola döndü ve tüm hızıyla koşmaya başladı, küçük bedeni daha hızlı, daha çevikti, gözleri etrafı tarıyordu.

Endüstriyel bloklar birbiri ardına geçti, geçtiği son blok bir tür rıhtıma açıldığında koşabileceği alan daraldı, ancak herhangi bir tekne yoktu, sadece manzaraya yayılan bir su akışı vardı.

Dönerek nehre paralel koşmaya başladı, nereye gittiğini bilmiyordu, sadece çimentolu yol daha yumuşak bir toprağa dönüşürken uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Ciğerleri yanarak ve baldırları çığlık atarak birkaç dakika koşuktan sonra durdu, ellerini dizlerine dayadı ve etrafına bakınırken nefesini tuttu.

Yalnızdı.

Onu kovalamaktan vazgeçmiş miydi? Yoksa ona alan mı açıyordu?

Berbat durumdaydı çünkü bundan nefret ediyordu. Onun köşede olmasını, hızla aşağıya inmesini ve onu da yanında götürmesini bekliyordu. Onun orada olmasını bekliyordu ama değildi, gözlerinin görebildiği kadarıyla yoktu. Yabancı bir yerdeydi, yapayalnızdı ve hava karanlıktı.

Yorgun bir halde nehrin hemen üzerindeki ahşap rıhtıma yürüdü ve levhaların üzerine yığıldı.

Orada sessizce oturmuş, nehrin üzerinden diğer tarafa, bu tarafa göre daha ormanlık olan kıyıya bakıyordu ve titremeye başladı.

Koşmanın verdiği adrenalinden mi, gücün etkisinden mi, işlediği ilk cinayetin etkisinden mi, yoksa uzun zamandır kayıp olan ailesini keşfetmekten mi kaynaklandığını bilmiyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama titremeleri yoğunlaştıkça ve

Gözleri yanmaya başladı, akılsızca suya baktı, zihni onu dehşete düşüren bir tür uyuşukluğa tekrar çöktü.

Kollar ona dolandı, sırtında sıcak bir beden, her iki yanında bacaklar, burnunda erkeksi kokusu.

"Xander kardeşinle birlikte."

Beş kelime.

Dünyasını yeniden eksenine oturtan beş kelime.

Kendini sabitlemek için adamın kollarını kavradı, bir ses onu terk ederken göğsü kabardı, yanık gözlerini bastırdı. Titreme bedenini sarstı ve gerçekler birbiri ardına yüzüne çarparken hıçkırarak ağladı.

Bir erkek kardeşi vardı.

Bebegi kardeşinin yanındaydı.

Ailesi vardı.

Bebeginin bir ailesi vardı.

Hıçkırıkları hıçkırığa dönüştü ve boğazı yanarak suya baktı.

"Akıllı bir çocuk," dedi adam ona ve kadın onun sözlerini ıslatarak, bekleyen, kavrulmuş yanlarını sulamasına izin verdi. "Senin geçmişini ve nereden geldiğini araştırırken, ilk birkaç yıl ona bakması için yaşlı bir kadın tuttum."

"O... o seni tanıyor mu?" sorusuna inanamayarak kekeledi.

Kollarıyla onu sıktı. "Öyle. Onunla konuştum, gitmesi gereken bir ailesi olduğunu söyledim ve o da

Anlaşıldı. Çok zeki. Sonra onu bir yetimhaneye yerleştirdim ve kardeşinizi doğrudan ona yönlendirdim."

Yutkundu. "Kardeşim... kardeşim nasıl biri?"

Uzun bir duraklama oldu. "Gölge Liman'daki mafya operasyonlarını yönetiyor. Kararlı, ölümcül ve yirmi iki yıl önce ondan alındığından beri seni aramaktan vazgeçmedi."

Sözlerindeki dürüstlük ve gerçekçilik, kadının onları özümserken gözlerini kapatmasına neden oldu. Kardeşi. O da yeraltı dünyasındaydı. Ve onu arıyordu.

"Adı ne?" diye mırıldandı sesi.

"Tristan Caine," diye konuştu arkasındaki adam, sesi nötrdü.

"Ve... benim adım ne?"

Bir el yüzünü yana çevirdi, gözleri ay ışığında onunkilerle kilitlendi. "Luna."

Luna. Garip hissettirdi. Kendini bir Luna gibi hissetmiyordu.

Ona baktı, tüm bunları sindiremiyordu, hissettiği her şeyi anlayamıyordu. "Neden bana söylemedin?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun sürdü ki neredeyse cevap vermeyeceğini düşündü. "İlk başta bilmiyordum. Öğrendiğimde, düşüncelerinde kendine zarar vermeye başlamıştın ve cevaplar için seni asılı tutmak zorunda kaldım."

"Ve bana bir kardeşim olduğunu, Xander'ın ailesiyle birlikte olduğunu söylemenin dayanmama yardımcı olacağını düşünmedin mi?"

Sesindeki acılışı duymak garipti. Adam ona sabit bir bakış attı. "Öyle mi olurdu? Sana bir ailen olduğunu ve çocuğun güvende olduğunu söyleseydim, dayanır mıydın?"

Bilmiyordu. O zamanlar farklı bir kızdı, artık içine girmediği bir zihniyete sahipti. Nasıl davranacağını bilmiyordu. Ama bu onun suçsuz olduğunu göstermiyordu.

"Peki ya sonrası? Beni eve götürdüğünde? Hala bir şey söyleyemedin mi?"

İçini çekti, içinde olup bitenlere verdiği tek dış tepki buydu. "Beni terk ederdin."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Sana o zaman söyleseydim, beni terk ederdin ve geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum. Ve bunu riske atamazdım. Dr. Manson da kafana çok fazla şey takmamamı tavsiye etti."

Boynunu çevirdi, gözlerini ondan ayıramıyordu, öfkesi yine zihninin ön saflarına gelmişti. "Yani bana ihmal ederek yalan söyledin."

Hiçbir şey söylemedi.

Karanlık bir kahkaha onu terk etti. "Ne olmuş yani? Artık seni seviyorum diye bilmemde bir sakınca yok mu? Planın bu muydu? Seninle olmaktan başka çarem kalmayana kadar aptal kalbimin her lanet gün sana aşık olmasını sağlamak mı? Böylece ayrılısam bile seninle olacaktım? Bu muydu?"

Sessizliği çok şey anlatıyordu.

Onunla işi bitmişti, her şeyle işi bitmişti, yerden itti. Adam ayağa kalkmaya başladı ama kadın avucunu itti.

onu durdurdu. "Şu anda seni göremem. Biraz boşluğa ihtiyacım var. Sakın peşimden gelmeye cüret etme."

Adamın çenesi sıkıştı ama olduğu yerde kaldı ve o da geldiği yoldan, elleri cebinde, adama dönüp bakmadan uzaklaştı. Sanayi bloğuna geri yürüdü, şimdi yanmakta olan fabrikanın yanından geçti, gözleri geçmişinin alevleri ve dumanında kaldı. Aylar önce orada her kim idiyse, bir kızın kabuğu, kendi varlığının külleri, gitmişti. Yükselmiş, yeniden doğmuştu ve alevleri izlerken, öpücüklerinin sıcaklığını teninde hissedebiliyordu. Bir zamanlar korkutucu olan ateş artık onun sevgilisiydi ve onu arındıran, sıfırlayan, yeniden alevlendiren de bu ateşti.

Bunu kabul ederek, işkencecisini öldürmeden önce geri aldığı gücü hatırlayarak, fabrikanın önünden geçip ana caddeye doğru yürüdü ve şehrin gürültüsüne ve koşuşturmasına karıştı. Adamın onu takip edip etmediğini bilmiyordu ve açıkçası umurunda da değildi. Sadece yürüdü, yürüdü ve yürüdü, kalabalıkla bir oldu, zihni uyuştı ve aynı anda sersemledi.

Çay kokusu puslu havasını dağıttı. Yan tarafa baktığında küçük bir yiyecek dükkânı gördü, içeriden harika bir koku yayılıyordu ve içeri girdi. Tuhaf bir yerdi. Dükkânın arka tarafına geçerek kendine bitki çayı ve poğaça sipariş etti ve telefonunu çıkardı. Evden ayrıldıklarında Dainn ona bu cihazı vermiş, arama yapmaktan birine ödeme yapmaya ve mesaj göndermeye kadar her şey için nasıl kullanacağı konusunda ona yol göstermişti.

Ama ekrana bakarken arama çubuğunu açtı ve parmakları tereddüt etti.

Ve sonra yazdı.

"Tristan Caine".

Birkaç hit buldu, bazı gazete makaleleri, bazı resimler. Elleri titreyerek fotoğraflardan birine tıkladı ve parlak mavi gözlü, yakışıklı bir adama baktı. Lyla uzun bir süre fotoğrafa baktı, adamın yüz hatları mı tanıdık geliyordu yoksa onu bir yerlerde mi görmüştü anlayamadı. Bir sonraki fotoğrafa geçtiğinde nefesi kesildi. Adam gözlüklü esmer bir kızla birlikteydi, ikisi de birbirlerine bakıyorlardı ve fotoğrafın altında "Tristan Caine ve Morana Vitalio'nun nişanlandıkları söyleniyor" yazıyordu.

Morana.

O ismi hatırlıyordu. O gece kulübünde neredeyse hayatına son verecek olan kızını hatırladı. O da oradaydı. Kardeşi de oradaydı ve kızın bundan haberi bile yoktu. Onun yerine odasına gitmiş ve aşırı doz almıştı.

Karmakarışık durum kafasını allak bullak etti. Telefonu bıraktı ve kendini sakinleştirmek için kısa, keskin nefesler aldı.

Tristan ve Morana birlikteydi ve Xander'la ilgileniyorlardı. Bu iyi bir şeydi. En azından bu, uzun zamandır hissettiği en büyük rahatlamaydı. Bilmiyordu.

Ne yapacağını, nasıl bir süreç izleyeceğini bilmiyordu ama onları bir an için gördüğünde iyi göründüklerine, oğlunu büyütecek kadar iyi göründüklerine sevinmişti.

Garson ona çay ve poğaça getirdi ve o dış dünyadan habersiz, boş boş onlara baktı.

Kardeşi Tristan onu arıyordu, kaybettiği kız kardeşini. Ama o artık o kız değildi. O Luna değildi ve onunla nasıl tanışabileceğini, kırık benliğini nasıl ortaya koyabileceğini bilmiyordu. Ya onun aklındaki gibi biri değilse? Ya yeterli değilse? Ya yetersiz kalırsa? Onu aramak için bu kadar zaman harcadığı için hayal kırıklığına uğrar mıydı? Hayal kırıklığına uğrar ve onu başka birine dönüştürmeye çalışır mıydı? Ve bunca zaman sonra, dışarıdaki herhangi birine güvenebilecek miydi? Aile hakkında ne biliyordu ki? Peki ya Xander? Ona ne söyleyecekti ki? Eğer o mutlu ve düzenliyse, bunu nasıl yok edebilirdi?

Kendini sabote eden düşünceler zihnini doldururken gözlerini kapattı ve bileğindeki saç bağını kopardı.

İşe yaramadı.

Düşünceler ve sorular kafasında dönüp duruyor, onu boğuyordu ve kendini sakinleştirmeye çalışarak ağzından nefes aldı.

İşe yaramadı.

Elindeki telefon titredi, bilinmeyen bir numara arıyordu. Nefes alış verişine odaklanarak telefonu açtı.

Sessiz.

Diğer uğta sessizlik vardı.

Aramanın hâlâ meşgul olup olmadığını görmek için aşığı baktı ve telefonu tekrar kulağına götürdü. Diğer uğta karanlık bir kıkırdama vardı. Biraz ürkerek dudağını ısırdı.

"Luna Caine," dedi bir adamın derin sesi, şeytani bir ses. "Yirmi yıldır varlığımın baş belası."

Elindeki telefonu kavradı. "Yanlış numarayı aradınız."

"Hayır, küçük kız," diye konuştu tanıdık ses. "Doğru numarayı buldum. Beni hatırlıyor musun?"

Kalbi çarpmaya başladı, eski, eski anılar zihnini yıkıyordu.

"Ne kadar güzel bir kız.

Titremeye başladı.

"Sevgilini öldüreceğim tatlım," dedi şeytani ses ona. "Gölge Adam ölecek. Kardeşin ölecek. Hepinizin çok uzun süre yaşamasına izin verdim. Ve sonra, onun işi bittiğinde, tıpkı sen daha küçükken yaptığım gibi seni kendime alacağım. Hatırlıyor musun?"

Midesinde yükselen safra boğazına tırmandı. Artık o korkmuş küçük kız olmadığını, yetişkin bir kadın olduğunu ve iblislerinden birini öldürdüğünü kendine hatırlatarak yutkundu.

Telefonu kapatmadan önce "Yanlış numara," dedi. Küçük mekânda etrafına bakındı, bazı insanların kendisine doğru baktığını fark etti ama tehlikeli olup olmadığını anlayamadı. Çok fazla insan vardı.

Dışarı çıkması gerekiyordu.

El değmemiş siparişin parasını ödeyerek dükkânın dışına koştu ve bir taksi çağırarak ona otelin adını verdi.

Şehir akıp giderken gözlerini kapattı ve her şey tekrar etrafına çarpmadan önce kendine bir anlık soluklanma fırsatı verdi.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

LYLA

Odaya girdiğinde onu bekliyordu, dirsekleri dizlerinin üzerinde, gözleri kapıda.

Ona baktığında, kapladığı yerden sonra, bir arada tuttuğu her şey parçalandı.

Kız gözünü kırpamadan ayağa kalkıp ona sarıldı, kolları onu sıkıca tuttu, göğsü yüzüne yaslandı ve kız onu içine çekti, titriyor, titriyor, hıçkırıyordu.

"Sana çok kızgınım," dedi ona hıçkırıklar arasında.

"Biliyorum, flamma," diye konuştu sessizce, kelimeleri saçlarına değiyordu. "Biliyorum."

"Ve planın işe yaradığı için kızgınım," diye homurdandı göğsüne doğru.

Geri çekilmeden önce kızın başına yumuşak bir öpücük kondurdu ve dudaklarına daha da yumuşak bir öpücük kondurdu. "Burada olmamız için yapmam gereken şeyi yaptığım için pişman değilim."

"Pişman olduğun bir şey var mı?" diye sordu ona, gözleri birbirine kilitlenmişti.

"Yaralandığınız için üzgünüm."

Hepsi bu kadardı. Ama neden şaşırdığını bilmiyordu. Onun kim olduğunu, nasıl çalıştığını, sisteminin nasıl işlediğini biliyordu. Her nasılsa, adamın ve kadının aşırılıklarının ortasında bir denge kurmuşlardı; adamın kadından aldığını kadın da ondan almıştı. Bunu unutamıyordu. Ama hâlâ kızgındı ve onun da kızgın olmasına, bu öfkeyi bir şekilde içinden atmasına ihtiyacı vardı.

Onu iterek duşa gitti ve onun kendisini takip ettiğini fark etti, gözleri değişen ifadelerini merak ediyordu. "Şu anda çok fazla şey hissediyorum," dedi ona kıyafetlerini çıkarırken. "O kadar çok şey hissediyorum ki hiçbir şeyi çözmeden patlayacakmışım gibi geliyor."

Başını yana doğru eğdi. "Ne hissediyorsun?"

Gözlerini aynanın yansımasına kilitleyerek onu kışkırttı. "Seni terk ettiğimi hayal et." Onun vücudunun sertleştiğini gördü. "Bunun bana son dokunuşun olduğunu hayal et." Gözleri parladı. "Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını düşün. Bunu düşün ve ne kadar sinirleneceğini. Hatta kızgın olur muydun?"

"Öfke olup olmayacağını bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama eğer böyle bir şey olursa, mutlak bir yok oluş olur."

Titredi, elleri tezgâhı kavradı. Bir şeye ihtiyacı vardı, içindeki kasırgayı yatıştıracak bir şeye.

Ne olduğunu bilmiyordu ve ona baktı, anlaması ve ona vermesi için yalvardı.

Onun arkasında durdu, gözleri sabit bir şekilde onunkilerin üzerindeydi. "Bana hâlâ güveniyor musun?"

Hissettiği her şeyle, son birkaç saat içinde çözölen her şeyle birlikte ona baktı. Lanet olası aptal kalbi hâlâ ona güveniyordu.

Sessizliğini bir cevap olarak algılayan adam, bir adım daha yaklaşarak onun üzerine doğru yürüdü. "Bana hâlâ güveniyor musun?"

Tekrar sorulan soru, ona sadece cevabını sözlü olarak vermesini istediğini söyledi.

"Evet," dedi ona. Evet dedi. Her şeye rağmen evet dedi.

Başına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Aferin kızıma."

Başka bir şey söyleyemededen tezgâhın üzerine eğildi, göğüsleri lavaboya doğru itildi, bir eli ensesinde onu tutarken k1ç1 d1şarı çıktı.

Diğer eli yumuşak bir şekilde k1çının yanağını okşadı, elindeki nasırlar yumuşak teni okşadı, sonra da tokatladı.

Aynaya bakarken kalbi küt küt atıyor, gözleri onunkilerle kilitleniyordu.

"İçindeki her şeyi serbest bırakacaksın, flamma," diye emretti ona, sesi alçaktı. "Elim her aşağı indiğinde, tuttuğun her şeyi bırakacaksın ve bana vereceksin. Anladın mı?"

Çenesi titremeye başladı. "Evet."

Gözleri onunkilere kilitlenmişti, avucu diğer yanağına indi, ilkinden daha sertti. Kadın derin bir nefes verdi ve

Gözleri, kendini bıraktığını hayal ediyordu. Bırakabilirdi. Özgür olabilirdi. Bunu biliyordu çünkü daha önce yaşamıştı ve yine yaşayabilirdi. Geçmiş artık onun üzerinde hiçbir kontrole sahip değildi.

Adamın eli tekrar aşağı indi ve kızın içinden bir çığlık yükseldi. "Gerçeği benden sakladığın için senden nefret ediyorum."

Kalçasının hemen üstüne vurmadan önce kıcını ovdu. Bu acıttı ama çok iyi hissettirdi. "Beni tanıdıktan sonra kardeşimin beni isteyeceğini sanmıyorum. Bu... mümkün değil."

Kelimeler onu terk ederken ağlamaya başladı.

Hiçbir şey söylemedi, içindikileri dökmesine izin verdi. Kız biraz sakinleştiğinde, ona bir şaplak daha atarak içinde bir kuyu daha açtı.

"Xander'ın hayatına geri dönüp onu mahvetmek istemiyorum."

Ve böyle devam etti.

Tutunduğu her bir sır ve her bir düşünce açığa çıkana, yükün ağırlığı zihninden silininceye, hıçkırır hıçkırır ağlayıncaya kadar tekrar tekrar. Sayısız şaplaktan sonra, kıcı yanana ve zihni dinlenene kadar, adamın onu nazikçe kaldırdığını ve yatak odasına taşıdığını hissetti, boynuna ağlarken onu yakın tuttu, her şeyi serbest bıraktı, her şeyi serbest bıraktı, onu tutan her şeyi bıraktı, en azından bir süreliğine.

Onun kollarında ağlayarak bayıldı.

Uyandığında onun masanın üzerinde dizüstü bilgisayarıyla oturduğunu, odanın karanlığında ekrana baktığını, yüzünün monitörden gelen ışıkla aydınlandığını gördü.

Dönerek çarşafı kendi etrafına sardı ve ona doğru yürüdü.

"Buraya gel," diye konuştu, kollarını açtı ve onu kucağına oturttu, sırtını ekrana çevirirken onu kafese aldı ve bazı sayılar üzerinde çalışmaya devam etti.

Neye baktığını anlayamadan gözlerini kırptırdı, ama onu yarı baygın halde bıraktı.

"Sana kaçan arkadaşşımdan bahsettiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu, bu soru karşısında onun hâlâ altında olduğunu hissediyordu.

"Evet," diye devam etmesini bekledi.

Akılsızca hatırlayarak ekrana baktı. "Kaçtığı adam beni birkaç yıl boyunca yanında tuttu. O... o ilkti."

Hareketsizdi, tamamen hareketsizdi ama sessiz kaldı. "Bu gece beni aradı."

O daha gözünü kırpamadan elleri onu kucağında döndürüyordu, şeytani ve uyumsuz gözleri ona dikilmişti. "Kim?"

Başını iki yana salladı. "Adını bilmiyorum. Ama dedi ki... seni ve kardeşimi öldürmekle tehdit etti. O... dedi ki

beni tekrar elinde tutmak istedi." Son kelimelerde sesi titredi ve adamın çenesindeki tutuşu sıkılaştı.

"Olmaz."

İki kelime, öyle bir vahşilikle söylenmişti ki iliklerine kadar işlediğini hissetti.

"Sendika'da mı?"

Başını salladı. "Sanırım öyle. Bana gerçek adımla hitap etti."

Uzun bir süre ona baktı. "O zaman onu merhametine bırakacaksın."

Onu bir daha asla görmek istemedi.

Dainn onun boynuna bir öpücük kondurdu ve yüzünü monitöre dönmesini sağladı. "Her şeyi açıklıyorum, kaçan arkadaşınızı buldum."

Lyla onun bir klasör açıp bir fotoğrafa tıklamasını izledi. Fotoğraf, kameraya sırtıırken gözleri mutlulukla parlayan güzel bir kızı gösterecek şekilde patladı. Lyla gözlerini kırıştırdı, elini ekrandaki yüze dokundurdu ve onu geride bırakan kızı hatırladı. Ama mutluydu.

"Nerede o?" sesi çatallaştı, kalbi kendine iyi bir hayat bulan küçük kız için doluydu.

Cevabındaki uzun bir duraklama kadının boynunu çevirmesine neden oldu. "O öldü. Onu kel adam öldürdü."

Eli ekrandan düştü, omuzları çöktü. Yangından bu yana ilk kez, adamın çoktan ölmüş olmasına sevindiğini hissetti, çünkü içindeki öfke sarmalı onu tekrar öldürmek istemesine neden oluyordu. Lanet olsun.

"Bir aile tarafından evlat edinilmiş ama aslında Gölge Limanı mafya babasının kızıymış." Morana'nın, gözlüklü kızın bir görüntüsünü getirdiğinde bilgi onun üzerinde yuvarlandı. "Morana Vitalio onun yerine geçti."

Başka bir fotoğraf geldi, bu fotoğrafta Morana ve onu tutan bir adam vardı.

"Bu senin kardeşin, Tristan," dedi ona, görüntülerini ıslatmasına izin vererek.

"Onları o gece gördüm, biliyorsun," diye fısıldadı, başka bir fotoğraf yerini alırken gözleri tarıyordu. "Denediğim gece..."

"Biliyorum. O gece bir ipucunu takip etmek için oradaydılar. Ben de bundan yararlandım."

Fotoğraf değişti, bu kez çiftin yanında küçük bir çocuk vardı.

Ağzı aralandı, gözleri buğulanarak onun yetişkin yüzünün her bir ayrıntısını inceledi. Çok güzeldi. Çok güzeldi.

Fotoğraflar değiştikçe kollarını kendine doladı, onun farklı karelerinden oluşan bir slayt gösterisi ve Lyla hepsini içine çekti, değerli görselleri hafızasında sakladı, kalbi onun için sevgi, kayıp ve mutlulukla dolup taşıtı.

Sırtındaki katı bedene gömüldü, içindeki duygu selini kontrol etmek için ağzından nefes alıyordu. Ona ne verdiğini bilmiyordu, onun için ne yaptığını bilmiyordu, altı yıl boyunca, her gün, her gece

Gece. Hissetmediğini söyleyen bir adam için, bir çocuk yetiştirmiş ve onu ailesine göndermiş, uzaktan ona bakmış ve onu her zaman güvende tutmuştu. Kırıldığında onun yanında kalmış ve parçaları bir araya getirmesi için gereken tüm araçları ona vermişti. Parçaları birbirine yapıştırmış ve yaralarını öpmüş, onu kalbinin çok derinden arzuladığı bir şekilde ait kılmıştı.

Hissetmediğini söyleyen bir adam için, onu kesinlikle çok seviyordu.

Yüzünü ona çevirdi, kalbi gözlerindeydi. "Teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ona sarıldı, gözleri onunkileri arıyordu.

Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve adam onu sevdiği şekilde, sahiplenme, sahip olma ve tutma şeklinde öptü.

Ve sevdiği şeytanın kollarında otururken, geleceğin kendisi için ne getireceğini bilmeden, umut hissetti. Güvende hissetti. Sevgiyi hissetti.

Gelecekte ne olursa olsun, onun yanındayken iyi olacaktı. İyi olurlar.

HİM

GÖLGE ADAM yatakta uyuyan kadına baktı.

Hayatına giren bir kız, karanlıkta parlayan bir ışıık, onun soğuk ve ölü kalbine hayat aşılammıştı.

Şimdi, her gün zorlukları yenen ve diğer taraftan yükselen bir kadın, içinde o kadar çok hayat vardı ki, tek bir varlığın bunu nasıl barındırabileceğini merak ediyordu. Onu kendine bağlayan bu hayattı, boşluğunu besleyen canlılık, uçurumuna mutlak olan.

Bir keresinde ona, aşkın onun için ne anlama geldiğinin bir listesini çıkarmış ve biri hariç her kategoriye uyduğunu söylemişti.

Hiçbir zaman, bir kez bile, bir başkasının iyiliğini kendi bencil ihtiyaçlarının önüne koymamıştı, koyacağını da hiç düşünmemişti. Ama garip bir şekilde, onun uykusunu izlerken, savaştığı şeytanları ve kendi içinde saydığı çatlakları bilirken, şöyle hissetti

Eskiden olduğu gibi iyileşme yoluna geri dönene kadar çatlakları kapatma ve mühürleme dürtüsü. Kendine odaklandığında, dış güçler onu çekip çevirmediğinde ne kadar iyi iş çıkardığını görmüştü ve buna geri dönmenin yolunu bulmasını istiyordu.

Ve kızın iyileşmek için ihtiyaç duyduğu şeyin, onu kendine saklamak ve bir parçasını bile dünyayla paylaşmamak olan kendi isteğiyle uyuşmadığını biliyordu.

Başparmağıyla kızın ağzını çizdi ve kızın dudakları uykusunda aralandı.

Bu saplantının, onun kalp atışlarıyla birlikte içinde nefes alıp veren bu derin, karanlık ihtiyacın bir sonu olup olmayacağını merak ediyordu. Altı yıl boyunca, her bir parçasını tüketene kadar sadece daha da büyümüştü ve tüketecek daha fazla parçası kalıp kalmadığını merak ediyordu. Hiç kimsenin radarına girmemiş bu küçücük kızın kendini nasıl olup da ölümün kollarında bulduğu bir mucizeydi.

Nefes aldı, göğsünde garip bir sıkışma hissetti, tabletini açtı ve Morana'ya IP adreslerini değiştirerek gönderdiği mesajlar dizisini açtı, kazması için büyük bir lokma daha bıraktı. Yetenekleri göz önüne alındığında, muhtemelen iki gün içinde bunu çözecek, onu bekleyen dosyanın izini sürecektir ve iletişime geçecekti.

İki gün daha, geçmiş kapısını çalmadan, ağabeyi sonunda onu bulmadan önce flamma'sı sadece kendisine ait olacaktı. Tristan Caine'den sırf bu yüzden nefret ediyordu. Ama ona tahammül edecek, hayatında yer edinmesine izin verecekti, yeter ki

onun için. Çünkü bu sevgiyi bilmek onu bütünleştirecek, iyileştirecekti.

"Dainn?"

Yumuşak, çatlak ses, gözlerini onun için önemli olan tek varlığa, sesinin dilinde bıraktığı tatlı tada geri getirdi.

"Yatağa gel," diye homurdandı, hâlâ yarı uykuluydu ve göğsündeki sıkışma şiddetlenmediyse lanet olsun. Bir zamanlar soğuk sokaklarda durmuş, ayaz kalbini dondurana kadar sıcaklık aramıştı. Kendine en sıcak evleri inşa ettikten sonra bile soğuk hiç gitmemişti. Ta ki ona değer veren, uyumadığını umursayan, ısınmadığını umursayan tek kişi olana kadar.

Onun yumuşak ricasını yerine getirerek tekrar yanına tırmandı ve kızın kendisine sarıldığını hissetti; kız hiç tereddüt etmeden bedenine sarıldı, kendini onun yanına bastırdı, yüzü boynunun kıvrımlarına gömüldü. Ona sanki insanlık için iğrenç bir şey değilmiş gibi, önemliymiş gibi, her zaman önemliymiş gibi dokunmuştu. Kadının ona özgürce dokunması ilk başta onu şaşırtmıştı ve nasıl tepki vereceğini bilememişti, ta ki bu kadına nasıl tepki vermesi gerektiğini bilen köklü bir içgüdüü dinlemeye başlayana kadar.

Aynı içgüdüü dinleyerek kolunu ona doladı ve onu kendine yakın tuttu.

"Dainn?"

Sikeyim, onu ses hala yapılmış onun
vücutTitreşim Duygularla.

"Seni seviyorum."

Bu sözler üzerine bir anlığına gözlerini kapattı, göğsündeki gerginlik nefes alamayacak kadar ağırlaşana kadar hareket etti, çalkalandı. Sadece bir anlığına, dönüp uğruna her şeyi mahvedeceği kadına bakmadan, onun yumuşak yüzünü, güzel gülümsemesini ve uyuklu gözlerini görmeden önce.

İnançlı biri değildi ama kız onun mucizesiydi.

Onun söz konusu olduğu yerde içinde olan şeyin aşk olup olmadığını bilmiyordu. Bunu söylemek yanlış geliyordu. Aşk ışıktı, aşk güzeldi, aşk saftı. Hissettiği şey karanlık, saplantılı, sapkın ve tamamen sahipleniciydi. Her zaman olduğu gibi onun için öldürecek ve gerekirse onun için ölecekti. Onun iblislerini öldürecek ve eğer isterse onları öldürmesi için ona bir kılıç verecekti. Onu yakınında tutacak ve varlığını lekelemek isteyen her şeyden koruyacaktı.

Onun pürüzlü ve ham olan kısımlarını tamamladı, yumuşaklık ve akışkanlıkla içlerine yerleşti, içindeki gizli bir canavarı yatıştırdı.

Kadın onu tüm ışıyla severken, adam onu tüm gölgeleriyle ele geçirdi.

Bu yüzden onun kıızıydı.

Dünyaları değişmeden önce sahip olduğu iki gün için kendini hazırlarken, ona sarıldı ve başlarına ne gelirse gelsin, onu asla ama asla bırakmayacağını biliyordu.

Ve eğer biri denerse... bu son olurdu.

Dark Verse serisi, 2022'de çıkacak olan 6. Kitap The Syndicater ile sona eriyor.

Tüm çiftlerin yer aldığı çoklu bakış açısına sahip bir roman olacak, olay örgüsünün son ipuçlarını tamamlayacak ve dizi için final ve tüm çiftler için epiloglar. Canlı bir yayın olacak.

Bildirimi kaçırmadığınızdan emin olmak için şu adrese abone olun

[RuNyx'in Bülteni.](#)

Okuduğunuz için teşekkürler. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir saniyenizi ayırıp [buraya bir değerlendirme/inceleme bırakın.](#)

[Tüm ücretsiz Dark Verse bonus sahnelerini buradan okuyun.](#)

[OceanofPDF.com](#)

İkincisi, aileme - siz olmasaydınız burada olabileceğimi sanmıyorum. Beni bu kadar koşulsuz sevdiğiniz ve aramızdaki mesafeye rağmen ihtiyacım olduğunda bunu bana hatırlattığınız için teşekkür ederim. Senin olduğum için çok şanslıyım. Seni seviyorum.

Beni böylesine sevgi ve nezaket yağmuruna tutan kitap topluluğuna. Tüm blog yazarlarına, bookstagrammer'lara ve booktoker'lara, sanatçılara, editörlere, fotoğrafçılara, eleştirmenlere, edindiğim arkadaşlara teşekkür ederim. Sevginiz ve cömertliğiniz benim için dünyalara bedel. Her şey için çok teşekkür ederim!

Ateş Kuşlarıma, Kuzgunlarıma ve Minyonlarıma, internet köşemdeki küçük baloncuğumda olduğunuz için teşekkür ederim. Sizler en harika insan grubusunuz.

Ve Nelly'ye. Sen benim kahramanımsın. Sana her şey için teşekkür etmek için kalbimde asla yeterli kelime olmayacak. Sözlerime mükemmel bir görsellik katıyorsun, bir şekilde aklımdakini alıp onu milyonlarca kez daha iyi hale getiriyorsun. Teşekkür ederim!

Emily'ye, bir asistanın rock yıldızı olduğu ve benim için her şeyi organize ettiği için çünkü ikimiz de biliyoruz ki bir şeyleri hatırlama konusunda berbatım.

Valentine PR'a bu karmaşa içinde inanılmaz bir iş çıkardıkları için. Teşekkür ederim!

Arkadaşlarıma, günlerce yeryüzünden kaybolup hiç ayrılmamış gibi geri döndüğümde beni sevdikleri için, bana katlandığınız için teşekkür ederim.

Hepiniz dünyamı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz.